

НОРМА ДЖ. СМИТ МНОГО САМОТНА И СЕКСИ

Превод от английски: Елена Попова, 1992

chitanka.info

1

Клер-Луиз Олдър Фредерик протегна ръка към звънеца на вратата на нюйоркския дом на Лио Перели, но почти веднага я отдръпна. В сините ѝ очи святкаха опасни искри.

„Спокойно, Клер, каза си тя. Преди да застанеш пред Лио Перели, поemi дълбоко въздух. Всъщност той не е виновен, че моята дъщеря се е влюбила в сина му, а освен това е признат гений в музикалния свят — като диригент, цигулар и композитор. Вероятно е заобиколен от прислужници и секретарки. Следователно, ако просто отидеш и му кажеш мнението си, гарантирам ти, че бързо ще се намериш отново пред вратата!“

Клер отново се запита защо дъщеря ѝ бе решила да следва курс по класическа китара в нюйоркската консерватория. Нима в страната нямаше достатъчно други школи? В такъв случай Мерили нямаше да се запознае с Дариъс и тя самата, като майка, нямаше да бъде принудена да се озове в леговището на лъва.

Клер опъна самото на стария си костюм. Не можеше да си позволи нов. Освен това продължаваше да обича този спортен костюм от ирландски туид, който бе купила през доброто старо време в Лондон. Класическата му кройка никога не бе излизала от мода в родината ѝ. Но дали същото важеше и за Ню Йорк? Нямаше ли да изглежда в очите на един жител на големия град като тромава селянка? Не ѝ ли беше и малко тесен? На тридесет и пет години една жена вече няма фигурата на младо момиче.

Извърна се нерешително и започна да наблюдава потока от коли по Парк авеню. За колебанието ѝ имаше и други причини. Тя боготвореше Лио Перели от години, имаше всичките му плочи. Прекрасната му музика я просълзяваше и я караше да тръпне от блаженство. Как щеше да реагира, когато застане срещу него?

Опита се да приглади с трепереща ръка буйната си червеникава коса, която стигаше до раменете ѝ. Винаги изглеждаше като

разчорлена от вятъра. Може би трябваше да отиде на фризьор и просто да забрави сегашното си намерение.

Отново си спомни колко нещастна бе дъщеря ѝ, откакто Перели бе поставил на сина си ултиматума: „Сложи край на връзката си с това момиче, или ще те изпратя в Европа!“ Оттогава Мерили бродеше с разплакани очи из къщи. Клер не можеше да търпи повече. Макар и да не бе въодушевена от факта, че дъщеря ѝ иска да се обвърже толкова рано, според нея бе възмутително, че Перели се е изказал твърде отрицателно за Мерили. Той нямаше никакво право! Още не знаеше какво точно иска да му каже. Но той щеше да си го спомня дълго, след като я изхвърли.

Нямаше защо да мисли за външния си вид. В краката на маестрото лежаха цели тълпи от красиви жени, с които тя не можеше да си съперничи, колкото и да се докарва.

Енергично натисна звънеца.

Три четвърти час по-късно Клер все още чакаше в хола и нервно почукваше с пръсти по облегалката на бароковото кресло.

Прислужник ѝ бе донесъл чаша чай, а някакъв дребен, твърде изтощен на вид, сивокос мъж я бе уверил, че маестро Перели ще дойде всеки момент. Оттогава седеше и чакаше.

Изглежда Мерили имаше право, като твърдеше, че Перели е надменен грубиян, който не зачита обичайните правила за вежливост.

Тя гледаше с присвити очи висящия над входа портрет на „знаменития човек“. В позата му нямаше и следа от скромност. Щом прекрачеше хола, човек заставаше пред фигурата му в естествена големина, нарисувана с маслени бои. Несъмнено той изглеждаше добре. Елегантният фрак и тесните панталони подчертаваха атлетичната му фигура. Художникът добре бе предал прословутата му усмивка и искрящите черни очи. Както и всичко останало. Докато бе жив мъжът на Клер, те много пъти бяха идвали от Западна Вирджиния в Ню Йорк, за да присъстват на някой концерт на симфоничния оркестър под диригентството на Перели.

От вестниците Клер знаеше, че Перели е от италиано-френски произход. Роден бе в Италия. След ранната смърт на бащата майка му се бе върнала при родителите си във Франция, за да работи в семейния ресторант. Юношата сам започнал да се учи да свири на концертино.

Някакъв богат посетител го чул, разбрал, че е талантлив и го взел под своя закрила.

Младежът се бе превърнал в мъж, който живееше изключително за музиката — и за жените, естествено. За всеобща изненада се беше женил само веднъж. За майката на Дариъс. Но ако се вярваше на слуховете, бе спал в повече легла, отколкото един друг прочут негов сънародник — мистър Казанова.

Клер въздъхна и изпи последната глътка студен чай. Лио Перели положително я караше да чака нарочно. Доста трудно бе да уговори със секретаря му този разговор. Очевидно той нямаше интерес да се срещне с нея и вероятно тайничко се надяваше, че тя сама ще си отиде. Но зле я познаваше!

Впрочем къщата съвсем не бе безлюдна. Клер имаше чувството, че се намира в някаква музикална зоологическа градина. Горе, на площадка, към която водеше мраморна стълба, приятен сопран пееше ария от италианска опера. Тъй като от време на време прекъсваше и пак започваше отначало, Клер заключи, че се касае за урок по пеене. Точно срещу нея струнен квартет упражняваше Брамс. От съседно помещение до ушите ѝ достигаше изпълнение на флейта.

Клер бе твърде притеснена, за да се наслаждава на всичко това. Какво нахалство бе да я накара да чака толкова дълго! Но стига вече! Стана и се запъти към столовата.

Неочаквано сопранът замлъкна, чуха се високи гласове, някаква врата се хлопна силно и по стъпалата профуча импозантна брюнетка в палто от визон.

Тя мина важно с пламтящи очи и развълнувани гърди покрай Клер. Прошумоля коприна. Остана облак екзотичен парфюм.

Горе се отвори врата, Клер погледна натам и го видя. Той бе по жилетка, дойде до парапета и гневно подвикна нещо на италиански след жената. Звучният му глас отекна в големия хол.

При вида на Лио ръцете на Клер овлажняха. Сърцето ѝ лудо заби. Гърлото ѝ пресъхна. Знаеше, че е висок и внушителен. Но като го гледаше сега отдолу, стори ѝ се като някакъв великан.

Той я забеляза едва когато Клер колебливо отстъпи от подножието на стълбите. В гласа му още се чувствуваше гняв, когато запита:

— Коя, по дяволите, сте вие?

Грубият тон върна Клер към действителността и ѝ припомни дългото чакане. Вместо да се уплаши, тя побесня. Изправи се предизвикателно със своите метър шейсет и един сантиметра, отметна глава назад и го изгледа студено:

— Имах уговорена среща с вас преди един час.

Перели сбърчи чело и прокара ръка през косата си.

— Момент — каза той, изчезна и се появи почти веднага с морскосиньо сако в ръка, което навлече по стълбите.

Клер го изгледа и установи, че откакто го бе видяла за последен път преди шест години на диригентския пулт, времето очевидно не бе оставило следи по него. Знаеше от вестниците, че страстно обича да играе тенис и реши, че поради това фигурата му бе така безупречна. Междувременно трябва да бе станал на четирийсет, а нямаше и следа от шкембе.

Слязъл долу, Перели с енергично движение отметна косата от челото си и погледна сърдито Клер с дълбоките си черни очи.

— Казахте, че имате уговорена среща?

Клер преглътна един остър отговор. Сигурно се беше ядосал с певицата. Известен беше с избухливия си темперамент. Ако сега се обърнеше към него сърдито, положително нямаше да постигне нищо. Тя си наложи да се усмихне и каза със сладък глас:

— Аз съм майката на Мерили Фредерик.

Лио повдигна вежди и я изгледа учудено: костюма ѝ с класическа кройка, гердана от перли и също такива обеци, чантата и обувките от фина кожа.

— Вие сте госпожа Фредерик?

Клер имаше чувството, че се смаява пред изпитателния му поглед. Лио се покашля:

— Съжалявам, че днешната ми програма се обърка. Простете ми!

Дълбокият му глас предизвика студени и горещи тръпки по гърба ѝ. Без да иска, коленете ѝ омекнаха. Този мъж бе страшно привлекателен!

Изглежда той можеше да чете мисли. Във всеки случай очите му заблестяха толкова самодоволно, че Клер се стресна и помисли: „Не така, приятелче!“

Той я въведе в салон, обзаведен в сиви тонове, посочи дивана срещу камината и каза:

— Моля, седнете.

Тя се огледа и нарочно не седна на дивана, а на един стол. Лио отиде до барчето и напълни две чаши с бяло вино. Може би то щеше да охлади гнева ѝ. Клер стисна устни.

Лио се приближи и ѝ подаде една от чашите.

Клер измърмори „благодаря“, погледът ѝ се прикова в ръката му — хубава ръка, може би прекалено фина за мъж, с дълги, чувствителни пръсти, способни да изтръгват божествени звуци от цигулката... вероятно и от жените.

За миг тя напълно потъна в мислите си. Колко ли хубаво е да бъдеш обичана от този мъж? Да усещаш тези ръце върху себе си? Да те целува тази чувствена уста? Боже мой! Какво правеше? „Мисли си за нещо неприятно, Клер, или си загубена — каза си тя. — Този арогантен тип дори не те попита какво искаш!“

Той седна на един стол срещу нея, кръстоса крака и отпи от виното. Изглежда се вслушваше в музиката, която проникваше от съседните помещения.

Колко неучтиво, помисли си Клер. Присъства физически, но душевно отсъства. Най-после той прояви готовност да ѝ се посвети:

— За какво желаете да разговаряте с мен, госпожо Фредерик?

Вместо да отговори, Клер отпи глътка вино, сетне остави спокойно чашата на изцялата масичка до себе си. Едва тогава погледна Лио и отвърна:

— Искам да поговоря с вас за нашите две деца.

Той стисна устни:

— За какво точно става дума?

— Доколкото зная, вие не гледате с добро око на приятелството на сина ви с дъщеря ми.

Перели я изгледа за миг замислено:

— Мила госпожо Фредерик, в края на краищата двамата са още прекалено млади за солидно обвързване, нали? — след това ѝ се усмихна така очарователно, че без да иска Клер се запита колко ли жени този поглед е накарал да помислят за раздяла със съпрузите си.

Макар и да съзнаваше, че по принцип той има право, че тя споделяше същото мнение и бе дошла тук, за да уговори как да предпазят децата си от някоя глупост, тя стисна устни. Спомни си думите, които Лио бе казал на сина си, а Мерили случайно бе дочула:

„Имам големи планове за тебе, Дариъс. Една връзка с малката китаристка от провинцията само би ти попречила.“ Клер успя да се усмихне:

— Всъщност на мен не ми е приятно да се намесвам в живота на дъщеря си, но се боя, че в момента Мерили е малко... объркана. Тя е в трудна възраст. Много съм доволна, че сте против една женитба. Аз съм на същото мнение.

Лио повдигна вежди:

— Така ли?

Клер усети, че се изчервява. Какъв арогантен тип! Не му и минаваше през ума, че някой може да отблъсне сина му. Ще му даде да се разбере!

— Точно така. Сигурно знаете, че двамата са от съвсем различен произход. Мерили произхожда от стара фамилия на американски политици. От нея се очаква да се омъжи съобразно общественото си положение. Трябва да знаете, че нашето семейство — дядото на Мерили беше сенатор — би било ужасено, ако тя се омъжи за сина на един музикант — Клер гордо вирна брадичка.

Във всеки случай сега тя привлече цялото внимание на Лио Перели. При думите ѝ той трепна, сетне се изправи на стола си. Лицето му стана тъмночервено:

— Значи смятате, че синът ми не е достатъчно добър за дъщеря ви?

— Нека да няма недоразумения. Зная, че в някои среди много ви ценят — Клер направи многозначителна пауза. — Но Дариъс е едва в началото на кариерата си и според мен е прибързано да му се предсказва голямо бъдеще като концертиращ пианист. Кажете честно, колко музиканти печелят достатъчно за препитание? Освен, разбира се, изпълнителите на рок!

Ръцете на Лио стискаха облегалото на стола така, сякаш бе принуден да се държи здраво, за да не скочи и да я удуши. Когато неочаквано стана, Клер преглътна. Той измърмори нещо, което прозвуча като потиснато проклятие, после отиде до бара, напълни отново чашата си и я изпразни на един дъх.

Тя се запита дали да продължава тази игра. Имаше опасност Лио всеки миг да експлодира. Положително не беше свикнал някой да говори с него по този начин.

Клер прецени положението. Още не беше приключила с него. Тепърва щеше да си пати той, задето се беше подиграл с дъщеря ѝ.

— Надявам се, че няма да приемете това така тежко, господин Перели — тя въздъхна. — Не е лесно да възпитаваш детето си сама. Трябва да държа очите си отворени, кой се интересува от Мерили. В края на краищата след няколко години, когато стане на двайсет и една, тя ще наследи значително имущество. Разбира се, мнозина ще тичат подире ѝ.

Състоянието съвсем не беше толкова голямо, но това не засягаше Перели.

Лицето на Лио потъмня още повече. Той сякаш поиска да каже нещо, но не можа да издаде нито звук.

Клер продължи невъзмутимо:

— Младите са винаги толкова импулсивни. Вероятно си мислят, че това е любов — тя се усмихна. — Имам една идея. Елате за няколко дни през лятната ваканция в нашата ферма. Когато децата разберат, че са от съвсем различни светове, сами ще дойдат до заключението, че от подобен брак никога не може да излезе нещо добро.

Клер напрегнато зачака отговора на Лио. Чувствуваше се напълно господар на положението. Нима програмата на големите артисти не бе определена с години напред? Той нямаше да приеме поканата ѝ.

Лио се извърна, кръстоса ръце на гърдите си и изгледа Клер така настойчиво, че внезапно я обля гореща вълна. Тя нервно попипа перления си гердан.

Очите му заблестяха весело, сякаш отново бе прозрял мислите ѝ, устните му се разтеглиха в иронична усмивка:

— Отлична идея!

— Означава ли това... че ще дойдете? — попита Клер смаяно. — А вашата... програма?

— За щастие бях планирал обща ваканция с Дариъс. Всъщност искахме да отидем във Флорида. Но ще предпочета да дойда за няколко дни при вас. Кога ще ви бъде удобно?

Клер бе ужасена. Лио Перели бе приел поканата ѝ! Ами сега?

— Наистина ли ще дойдете? — заекна тя. — Ние живеем много скромно, за да не кажа примитивно...

Лио повдигна развеселен едната си вежда:

— Изгарям от желание да опозная простия селски живот. В края на краищата добре е да знаещ как изглежда страната, в която живееш. Посочете вие датата...

Юздите се бяха изплъзнали от ръката ѝ. Лио явно ѝ се надсмиваше. Клер си пое дълбоко въздух и започна трескаво да размишлява. За оттегляне беше вече твърде късно.

— Мерили ще съобщи подробностите на Дариъс — успя да каже тя накрая. — Сега трябва да си вървя — и стана.

— Ще ви изпратя — той пристъпи към нея и взе ръката ѝ. Докосването му я накара да потръпне. — Впрочем искам да се реванширам за поканата — рече той. — Утре вечер след концерта давам прием и сърдечно ви каня да присъствате.

Гласът му прозвуча така изкусително, че Клер трудно се въздържа да не го погледне замечтано. Преди обаче да промълви „Да, да“, тя се спъна в една гънка на китайския килим. Дошла на себе си, тя отвърна:

— Напускам Ню Йорк утре сутрин.

— Тогава ще се видим отново у вас — той взе ръката ѝ и я целуна. — Отсега се радвам — усмихна се и отвори вратата.

Клер се смути още повече. Тя измърмори нещо неразбираемо и избяга навън, на Парк авеню.

2

Клер махна на едно такси и каза на шофьора адреса на хотела си. По-късно не можеше да си спомни за пътуването. Знаеше само, че през цялото време мислите ѝ бяха кръжали около Лио Перели.

И в мечтите си не бе очаквала, че той ще приеме поканата ѝ. Сега здравата бе загазила.

Откакто Мерили и Дариъс се бяха сприятелили, Клер тайно бе мечтала да срещне някога големия маестро. О, небеса! Никога не се бе надявала да го посрещне като гост в къщата си! Тя се засмя недоверчиво. Наистина, спокойно можеше да покаже своя дом в уединената планинска местност, но щеше ли да се чувства там добре светски човек като Лио Перели?

Защо бе приел поканата? — питаше се Клер. Тя се бе преоблякла и сега ходеше неспокойно напред-назад из хотелската си стая по халат, като си блъскаше главата как да организира престоя на Лио Перели.

Зарадва се, когато чуване на вратата я изтръгна от мислите ѝ.

— Майко? — чу гласа на дъщеря си.

— Как мина изпитът? — попита, тя и прегърна Мерили.

— Горедолу — както обикновено напоследък, без настроение отвърна Мерили! Тя захвърли зеления си подплатен анорак на един стол, остави калъфа с китарата до стената и отиде да затвори прозореца. Клер я наблюдаваше. Мерили изглеждаше нежна и стройна в тесните си джинси и фланелка. Дългата ѝ блестяща тъмноруса коса падаше на леки вълни чак под раменете, очите, ѝ бяха ясносини, кожата гладка и чиста, но въпреки това не можеше да се нарече красива, каквато бе майката.

Клер нежно се загледа в приведените рамене на дъщеря си. „Защо, когато си млад, винаги приемаш нещата така сериозно? Защо си така твърдо убеден, че първата любов трябва да бъде и последна?“ Днес поне тя притежаваше средството да развесели Мерили.

— Отгатни какви новини има! — каза тя.

— Какви?

— Бях при Лио Перели.
Мерили се извърна уплашено:
— Не трябваше да се намесваш!
— Значи не се радваш, че той и Дариъс ще ни дойдат на гости във фермата за няколко дни?
За миг Мерили онемя.
— Какво каза?
— Поканих двамата у нас през лятната ваканция и Перели прие. Лицето на Мерили се проясни.
— Не мога да повярвам! Невероятно! — извика тя, прегърна майка си и я завъртя в кръг около себе си.
— Хей! Завива ми се свят! — оплака се Клер със смях.
— Как успя? — поиска да узнае Мерили.
— Детска игра — излъга Клер весело.
— Чудесно е, че Дариъс ще дойде, но какво ще правиш със стария змей?
Клер потисна смеха си.
— Би могла да говориш с малко повече уважение за един от най-надарените артисти на нашата епоха — каза тя с упрек.
— Както искаш. Само че бих предпочела той да не е баща на Дариъс — Мерили се изкиска. — Какво ще кажеш, да отидем ли заедно на езда и по пътя просто да го загубим в храсталака? Или Бел да му направи един пиратски коктейл, за да стане нов човек? — тя се просна на леглото, опря се на лакти и каза сериозно: — Вярваш ли, че ще промени мнението си за Дариъс и за мен?
— Не зная, мила. Ще изчакаме, Дариъс никога ли не е говорил, че иска да стане независим?
Мерили въздъхна:
— Той е доста объркан. От една страна, иска му се да бъде самостоятелен, от друга, обожава баща си и не иска в никакъв случай да го нарани.
— Надявам се, че всичко ще се оправи. Моля те още веднъж да премислиш всичко. Знаеш, че аз...
— Мамо, моля ти се...
— Преставам. Но съвсем естествено е, че се безпокоя.
— Да, да. Но ти все още не си ми казала какво конкретно си намислила. Какво смяташ да правиш във фермата с мъж, свикнал само

на най-голям лукс? Той е човек, видял и преживял всичко, което си струва на този свят!

Клер поклати безпомощно глава. В същия миг ѝ хрумна спасителната идея.

— Той не е видял всичко и съвсем не е бил навсякъде — каза тя не без язвителност.

Мерили се изправи уплашена:

— Какво имаш предвид?

— Ще живеем всички заедно на хижата.

— Майко! Няма да посмееш!

— Той каза, че иска да опознае простия селски живот — отвърна Клер в най-добро настроение. — Желанието на моите гости е закон за мен!

— Но хижата скоро ще се разпадне — завайка се Мерили. — Та тя е почти на двеста години!

— Но все още се държи добре — възрази Клер. — Не ни ли нарече той селяни, дори туземци? Сега ще види!

Мерили се изсмя:

— Има да се пули!

— А какви кулинарни наслади ще му подготвим! Мисля си например за свински крачета с боб!

Смяха се до сълзи, а като ги избърсаха, Мерили запита:

— Мога ли да разкажа на Дариъс?

— Сама решавай. Ти го познаваш по-добре, отколкото аз.

Старата хижа се намираше на един склон в планините Блу Ридж, спускащ се към фермата на Клер в Западна Вирджиния. Тя бе построена от предците на Клер. Доколкото бе възможно, семейството я бе съхранило в първоначалното ѝ състояние. Само прозорците бяха уголемени заради прекрасния изглед, който се разкриваше от тях.

Всичко във вътрешността на хижата бе изработено на ръка. За Клер тя винаги бе била убежище, където можеше да се скрие, когато ѝ дойдеше до гуша от всичко. Сега тя стоеше пред голямата опушена камина в избелелите си джинси, с червена фланелка и коси, превързани със синя лента, и оглеждаше „добрата стара гостна“. По стените от дъбови талпи висяха ръчно тъкани килими, плетени

кошници и един прекрасен ковчог от времето на прабаба й. В един ъгъл стоеше голям чекрък. Новите пердета от десениран жълто-оранжев плат, селските черги на пода и свещите от пчелен восък придаваха ведра, уютна атмосфера.

— Готово — рече Клер доволно.

Мерили, която седеше на дългата чамова, маса, се почеса по носа.

— Дано да е така. Всичко движимо и недвижимо е изтъркано, измито и лъснато.

— Надявам се, че храната ще ни стигне — каза Клер. За хладилник тук горе им служеше малка барака над реката, където съхраняваха маслото, яйцата и месото. — Да си идем вкъщи и си позволим една последна баня преди нашите гости да пристигнат — заключи Клер. Тя се протегна и прозина, уморена от многото работа.

— Любопитна съм да видя лицето на маестрото, когато чуе, че тук няма баня — Мерили и Клер се ухилиха съзаклятнически и затвориха тежката порта. Качиха се в колата и потеглиха за фермата в долината.

Два часа по-късно Клер стоеше в голямата си светла спалня и за пръв път от няколко години насам се въртеше и суетеше пред голямото огледало, за да огледа от всички страни фигурата си.

С течение на годините бе понатрупала малко повече по бюста и бедрата, но талията й бе тънка както преди.

Съвсем не изглеждаше зле за жена над трийсетте. Но беше толкова ужасно обикновена! Според вкуса на Перели тя навярно прилича на айран, а той бе свикнал с шампанско. Може би трябваше да се подложи на диета или да си изруси косата? Направи гримаса. Разбира се, че няма да извърши нищо подобно. Тя си беше тя.

Клер облече памучна риза на зелени и сини карета, джинси и удобни ботуши. Нямаше друг грим, освен дискретния туш на миглите и червилото. Малките златни обеци и златният часовник бяха единствената отстъпка пред суетата. И естествено брачният пръстен, който все още носеше.

Усмихна се на образа си в огледалото. Нямаше основание за тревога. Лио Перели не беше първият гост, когото щеше да посрещне. На „неин терен“ той не представляваше никаква заплаха. Пък и тя не беше нито красива, нито достатъчно изтънчена, за да му бъде

интересна като жена, така че можеше да гледа преспокойно на предстоящите дни.

Поставеният върху мраморната рамка на камината френски часовник удари два пъти. Време беше. Клер хвърли поглед още веднъж на спалнята си. Имаше странното чувство, че ще гледа на стаята с други очи, когато Лио си замине.

Беше прекарвала тук със Стивън почти всяка нощ. С изключение на една снимка върху камината, нищо вече не напомняше за него. Последните години той дори не бе спал в тази стая. След като бе напуснал поста си на ректор във Вирджиния колидж, за да се посвети изцяло на писателското поприще, той се бе изнесъл в съседното помещение, където понякога работеше и нощем. Скоро вече не можеше да става дума за истински брак. Наистина Клер бе сигурна, че Стивън все още я обича, но те бяха живели по-скоро един до друг, отколкото заедно. И когато накрая той почина от рак, тя тъгува за него както се скърби за брат, а не за съпруг.

Като единствено дете на родителите си, Клер наследи фермата, която сега ръководеше сама. Харесваше ѝ да си бъде сама господар.

Животът ѝ тук протичаше приятно и спокойно: Мерили, фермата, кьнтри музика, благотворителна дейност. От време на време се срещаше с един мъж, когото познаваше открай време. Може би някой ден щеше да се омъжи за Бойд Кас, местния лекар, отдавна влюбен в нея. Тя се чувствуваше добре в негово присъствие. Някоя бурна връзка само би объркала всичко. И все пак...

Откакто бе срещнала Лио, Клер бе неспокойна и нервна. Събуждаше се посред нощ, не можеше вече да заспи и учудено се питаше за причината. Може би това се дължеше просто на промяната. В края на краищата бе останала доста време в града и сега трябваше отново да свиква с тукашното спокойствие.

Клер пристъпи до прозореца и загрижено погледна към небето. Дано времето се задържи хубаво! Не можеше да си представи какво ще прави затворена в хижата със спривавия маестро, ако завали дъжд.

Тя метна кафявата си чанта през рамо, взе едно яке от дъбовия скрин и напусна стаята. Слезе по стълбите, мина покрай библиотеката, трапезарията, кабинета си и застана на кухненската врата.

— Тръгваме, Бел — каза тя на икономката си. — Стискай ни палци!

Мерили вече чакаше в колата. По време на пътуването Клер наблюдаваше дъщеря си отстрани. Изглеждаше елегантна в своите джинси, бяла блуза и жълто шалче. Косите ѝ блестяха, но под слънчевия загар изглеждаше малко бледа. Кокалчетата на ръцете ѝ изпъкваха набелели, толкова здраво стискаше кормилото.

— Много съм нервна, мамо. Ами ако всичко пропадне и в края на седмицата маестрото ме харесва още по-малко, отколкото преди? Не беше ли по-добре да живеем в голямата къща? Какъв неприятен тип! Защо се меси всъщност в нашите отношения? Сякаш още живее в Средните векове!

— Не се безпокой — отвърна Клер. — Остави работата в моите ръце.

— Както искаш.

Когато стигнаха до малката стара гара на Олдървил, лицето на Мерили се беше вече прояснило.

Клер бе посъветвала Лио да пътуват с влак от Ню Йорк, тъй като наблизко нямаше голямо летище. Сега тя стоеше спокойно на перона и чакаше пристигането на влака.

Лио слезе с калъфа за цигулка в ръка. Беше самата елегантност в сивия си копринен костюм, който отиваше отлично на мургавия му тен. Истински светски мъж!

Клер стоеше като прикована. Обхвана я паника. „Забрави всичките си планове!“ — каза си тя. Как може да ѝ хрумне идеята да заведе този изискан, културен човек в някаква хижа, където нямаше дори течаща вода!

Внезапно разбра защо през последните седмици бе гледала с относително спокойствие на този ден. Всъщност никога не бе разчитала, че Перели действително ще дойде.

Сега беше напълно объркана. Дланите ѝ бяха мокри от пот. Всемогъщи боже! Той бе наистина тук! Лично! Самият той! Ами сега?

3

Тя почти не забеляза, че Дариъс слезе от влака и ѝ кимна. Очите ѝ възприемаха само омагьосващата фигура на Лио, около когото скоро се натрупа голям куп куфари от фина кожа.

Началникът на гарата Арчи, който видя скъпия костюм и надуши добър бакшиш, бързо свали фуражката си, нахлупи си стара синя шапка с надпис „носач“ и бързо се зае да товари багажа на една кола.

С категоричното „Не, благодаря“ Лио отклони намерението на Арчи да натовари и кутията с цигулката. После двамата с Дариъс се запътиха към двете жени.

На Клер не ѝ убягна с какъв презрителен поглед Лио удостояваше бедно облечените люде. Веждите му се повдигаха надменно, а ъглите на устата му се изкривяваха подигравателно. Когато чисто, но бедно облечено дете, което тичаше след майка си, налетя на него, Лио се отдръпна и изтупа палтото си, като че ли е било омърсено.

Клер бе обзета от смътното чувство, че само презрението към този човек може да я предпази да не падне благоговейно на колене пред него. В същото време прилична доза гордост, наследена от нейните темпераментни прадеди, потече във вените ѝ. Страхът и задръжките бяха забравени. Как си позволяваше този зле възпитан, самомнителен тим да гледа с презрение на нейните съселяни! С удоволствие щеше да му внуши малко смирение.

Клер се стегна. Когато Перели застана пред нея, тя вдигна гордо брадичка и го дари с лъчезарна усмивка:

— Добре дошли в Западна Вирджиния, господин Перели — каза тя хладно.

— Благодаря ви — отвърна той. Черните му очи заблестяха развеселено, когато срещна гневния поглед на Клер.

Това я ядоса още повече. Тя сърдито стисна устни.

Дариъс и Мерили не забелязаха нищо от внезапно настъпилото напрежение, защото изцяло бяха погълнати един от друг.

Лио се покашля шумно и изтръгна сина си от омаята. Дариъс пристъпи и протегна ръка на Клер:

— Здравейте, госпожо Фредерик!

Клер се усмихна приятелски на красивия младеж. Хареса го от пръв поглед, макар че той ѝ се стори още по-зелен от дъщеря ѝ.

— Радвам се, че дойде, Дариъс!

— И аз се радвам — отвърна сериозно Дариъс. — О! — възкликна той и извади кутия бонбони. — Това е за вас.

— Благодаря, Дариъс, много си внимателен!

Мерили се усмихна плахо на бащата на Дариъс:

— Здравейте, господин Перели.

— Мис Мерили... — прозвуча скъперническият му отговор.

Усмивката на Мерили изчезна, а Клер стисна зъби и изля яда си на Арчи:

— Защо не товариш багажа в джипа?

Арчи я погледна така смаяно, че тя тайничко се разкая за сприхавия си тон.

— Погрижи се сам за натоварването на касата, Дариъс — Перели се усмихна на Клер. — Донесох ви една каса с вино. Много добро старо вино.

Мерили и Клер едва запазиха сериозните си изражения: скъпо вино към свинските крачета! Чудесно!

— Да вървим! — каза Клер на Лио.

Дариъс внимателно намести касата с вино в багажника на джипа. Сетне Арчи натовари многобройните куфари. Клер се учуди, че Лио не си бе довел и някой слуга.

След като Дариъс даде богат бакшиш на Арчи, Лио се обърна към Клер:

— Да тръгваме ли?

Качиха се в колата и Лио седна до нея. Тя подкара толкова бясно, че само на косъм избегна друга една кола. Лио шумно си пое дъх.

— Приятно ли пътувахте, господин Перели? — осведоми се Клер с престорено сладък глас.

— Казвайте ми Лио, моля. Пътуването не беше лошо, макар американските влакове да не притежават комфорта на европейските. Във всеки случай аз предпочитам да летя.

— Разбирам ви — отвърна Клер. — Искате само най-доброто.

— Точно така, Клер! — той постави ръка върху облегалката на седалката ѝ.

По гърба ѝ полазиха мравки. Тя неволно натисна газта и конвулсивно стисна кормилото. Лекото докосване на ръката му бе предизвикало у нея тръпка на възбуда.

Бързо смъкна страничния прозорец и дълбоко пое свежия въздух. Така не можеше да продължава повече. Докъде щеше да се стигне, ако дори толкова бегло докосване я караше да губи самообладание? „Почакай само да видиш мястото, където ще живееш през следващите дни, приятелче!“ — помисли си тя и неволно се подсмихна.

— Бил ли сте някога в Западна Вирджиния? — запита тя.

Лио погледна към смарагденозелените планини:

— Не, много е... — той затърси правилната дума — ... живописно.

Минаха край скромна фермерска къща.

— Областта изглежда доста бедна — рече той.

Пак това снизходително държане!

— Да, бедна е — отвърна Клер саркастично. — Тези добри, безобидни, горди хора допуснаха да ги ограбят хитри фирми, които ги експлоатират и ги изоставят сами на проблемите им...

— Мамо! — обади се предупредително Мерили.

Клер въздъхна и се отказа от любимата си тема.

— Имаме предвид нещо специално за вас — обясни тя на Лио.
— Ще ви заведем в лятната си вила в планините.

— Това е чудесно — отвърна Лио. — Трябва да се подготвя за следващия си концерт. Така че спокойствието и уединението, както и контактът с природата са тъкмо това, което ми е нужно.

Откъм Мерили се чу сподадено кискане.

Минаха край портите, които водеха до фермата Олдър. Тъй като Перели не знаеше моминската фамилия на Клер, той естествено нямаше понятие, че това е нейната ферма.

Няколко мили по-нататък Клер сви по страничен път, който пресичаше нейните земи и водеше до хижата. Колкото по-високо се виеше тесният път през гората, толкова повече дупки се появяваха по асфалта. Клер внимаваше да не пропуска нито една!

Лио държеше здраво калъфа с цигулката. При всеки удар усмивката му ставаше все по-кисела.

Половин миля преди хижата асфалтът премина в обикновен черен път. Пресякоха малък неравен мост над някакъв планински поток. Сетне джипът се понесе по последния завой и със силен тласък спря в сянката на гигантския дъб пред хижата.

— Пристигнахме. Не е ли прекрасно? Бихте ли повярвал, че хижата е вече на двеста години?

Хижата стърчеше на гребена на планината. Старите, дялани на ръка талпи носеха следите на столетие и половина дъждове, ветрове и слънце. Изтрити стъпала водеха до нещо като веранда. Покривът бе хлътнал в средата. Цялата постройка се държеше сякаш от огромната, фугирана с кал и мъх каменна камина. И все пак човек имаше впечатлението, че при най-лекия повей цялото това великолепие ще се разпадне.

Пред хижата имаше стар кладенец. Отзад се простираше обрасла в бурени градина, оградена от разклатени колове.

Един от петлите на Бел гордо търсеше червеи в боклука и със зорко око следеше харема си от шест кокошки. Котка скочи от верандата и избяга в шубрака.

Усмивката на Лио отдавна бе замръзнала. Очите му бяха широко отворени от ужас.

— Всички да слизат! — изкомандува Клер весело. — Да влезем вътре. Дариъс може да разтовари багажа по-късно.

Лио слезе. Той стоеше като прикован и гледаше грохналата хижа, сякаш не вярваше на очите си.

— Искам да покажа нещо на Дариъс — каза Мерили със задавен глас. Двамата млади изтичаха към гората.

Клер изпита завист. И на нея ѝ се искаше да избяга някъде и да се насмее от сърце, но трябваше да се сдържа. Реакцията на Лио беше дори по-добра от очакваната.

— Когато казахте, че обичате простия живот, разбрах, че имам онова, което ви е нужно — обясни Клер ентусиазирано. — Представете си, че през следващите четири дни ще живеем тук като някогашните миньори — тя хвана Лио за ръка и го помъкна към верандата.

— Внимавайте на третото стъпало, Лио. Постоянно забравям, че трябва да го подновят.

Тя го поведе нагоре по разклатените стъпала и скърцащата под краката им веранда. Лио стъпваше толкова предпазливо, сякаш търсеше път през минно поле.

Клер отвори тежката порта и въведе Лио в хижата.

— Е, не е ли хубаво?

Той се огледа и вкиснатата му физиономия малко просветна.

Верандата проскърца и младите хора също влязоха.

— Съвсем не е лошо — каза Дариъс с облекчение. — Какво е това?

— Старо пиано. Не е ли страшно?! — отвърна Мерили възторжено.

Дариъс се засмя:

— Боже мой, колко е смешно. Обзалагам се, че звучи като мяукаща котка.

Мерили го погледна сърдито:

— То е старо и много ценно. Прабаба ми е свирила на него. Не мога да разбера какво смешно има тук.

— Ей, съвсем не исках да кажа... Красиво е — рече Дариъс смутено.

Мерили се обърна на петите си и излезе. „Чудесно, помисли си Клер. Само това ни липсваше, двамата да се скарат.“

— Ще вземеш ли багажа? — обърна се тя към Дариъс и той веднага излезе.

— Ще ви покажа стаята, Лио — Клер го заведе в една от двете спални. — Тази е само за вас. Дариъс съм настанила на тавана.

Лио критично се взираше в мебелите, белязани от времето, в ръчно изработеното легло от явор, постлано с ковчор от прабабата, в чергата на пода.

Дариъс внесе четири куфара, залитайки под тежестта им, и ги сложи пред леглото. Мерили плахо постави малката пътна чанта, която носеше, зад вратата и веднага пак излезе.

— Няма да имате нужда от тези куфари, Лио — Клер отиде до скрина и извади от там съвсем нови джинси и карирана памучна риза. Мерили бе научила мерките на Лио от Дариъс. Клер хвърли нещата върху леглото.

— В тях ще се чувствате по-удобно — тя излезе от стаята преди той да може да отговори нещо и затвори вратата след себе си.

— Престани да му се надсмиваш, мамо — прошепна й Мерили.

— Колко далеч мога да отида преди той да експлодира? — попита Клер Дариъс.

Той я погледна изумен:

— Нямам представа. Такова нещо положително никога не му се е случвало.

Лио отвори вратата.

— Къде е банята, моля? — по раздразнения му глас можеше да се отгатне, че очевидно прави отчаяни усилия да не загуби самообладанието си.

— О, не ви ли споменах? Тук няма баня. Ще намерите сапун и пешкири до легена за миене в стаята ви. Излейте вода от стомната в легена и, когато свършите, просто излейте водата през прозореца. Така постъпваме ние, селяните — Клер се усмихна сладко: — Но първо отворете прозореца. Тоалетната се намира вън, зад къщата. Излизате през тази врата и по пътеката. Внимавайте за змии!

Лио затвори вратата, без да каже нищо, но веднага след това отново я отвори:

— Не намирам контакт за самобръсначката си.

— Тук горе няма електричество, Лио. Трябва да си пуснете брада или да се бръснете с бръснач, както всички тук.

Ъглите на устата му едва забележимо потръпнаха. Той сякаш поиска да каже нещо, но премисли и се отказа. Този път затвори вратата малко по-шумно от преди.

Мерили се обърна към Дариъс:

— Твоята спалня е горе — тя показва към тавана и двамата веднага се покатериха по стълбата. Скоро долу отекна приглушеният им смях.

Като си тананикаше весело, Клер отиде до чугунената кухненска печка, натъпка вътре хартия и трески и ги запали. Когато се разгоряха, тя тикна вътре няколко по-големи цепеници. Докато затваряше вратата на печката чу, че в стаята на Лио прозорецът бе отворен и после шумно затворен.

Тя подвикна нагоре, усмихната:

— Мерили, моля те, донесете с Дариъс нещо за ядене от реката.

Двамата заслизаха по стълбата и Клер чу Дариъс да пита:

— Как така от реката?

— Там имаме малка барачка над един поток. Това е нашият хладилник.

Когато двамата излязоха, Лио отвори вратата и се появи в джинси, бяла ленена риза с полуотворена яка и маратонки. Дъхът на Клер секна. Коленете ѝ омекнаха. Естествено тя знаеше, че той е привлекателен мъж, но сега в джинсите, които му прилягаха като излети, изглеждаше просто безсрамно добре. Бързо се извърна, за да не го гледа, докато той излизаше през задната врата.

Мерили и Дариъс влязоха скоро след това през същата врата.

— Мамо — рече Мерили със смях, — току-що видяхме Лио. Имаше вид на аристократ по пътя за гилотината.

Клер кимна усмихнато. Дариъс гледаше по-скоро смутено. Не беше свикнал да се подиграват с баща му. Той остави тенджерата, която носеше.

— В барачката е много студено. Всички тук ли имат такова нещо?

— Онзи, който има щастието да притежава поток на земята си — отвърна Клер. Тя пресипа яденето, сготвено от Бел, в стоманена тенджера и я сложи върху печката. После се залови да омеси тестото за царевичния хляб.

Дариъс тъкмо помагаше на Мерили да покрие чамовата маса с жълти, ръчно тъкани покривчици, подходящи по цвят салфетки и порцеланови чинии, когато Лио се върна. Клер повдигна очи със зачервени от работата бузи. Беше се овладяла напълно. Досега всичко вървеше като по вода. И тя незабавно премина към следващия удар:

— Какво ще кажете за чаша вино, Лио?

— С удоволствие — отвърна той сухо. — Да отворя ли една от бутилките, които донесохме?

— Още не. Имам тук нещо специално — Клер си почеса носа с опакото на ръката. — Мерили, моля те, донеси ни от виното.

— Мамо...

Клер се престори, че не е чула неизречената молба.

— Върви, Мерили!

— Ей, татко — каза Дариъс, — знаеш ли, те използват една барачка над реката за хладилник? А видя ли, че госпожа Фредерик готви на печка с дърва? Не е ли сензационно? Точно така са живели хората преди сто години!

— Прекрасно! — отвърна Лио саркастично.

Мерили се върна от килера, с наведена глава разпредели четири порцеланови чаши и наля вино. Клер си избърса ръцете и вдигна чашата си:

— За четирите прекрасни дни!

Устните на Лио трепнаха, но той отпи малко от предпазливост. Лицето му се изкриви, сякаш не знаеше дали да преглътне или да плюе. Закашля се и се втренчи в чашата си:

— Какво... е... това?

— Вино от бърз — обясни му Клер, в очите ѝ имаше подигравателни пламъчета. — Най-доброто вино от миналата година.

Лио събра вежди и погледна изпитателно Клер:

— Разбирам, само най-доброто за мен, нали? — той вдигна чаша, каза на Клер „наздраве“ и я изпразни на един дъх. Погледът му изнерви Клер. Тя се извърна и тикна тавата с царевичния хляб във фурната. После разбърка ястието.

Зад гърба ѝ се бе възцарила напрегната тишина. Клер бъркаше така силно, че разля част от яденето върху печката. Изруга тихо, взе кърпа и обърса плочата.

— Ще ядем след двацет минути, когато хлябът се изпече — обяви тя по-високо, отколкото бе необходимо.

— Хубаво мирише — каза Дариъс, — ще отида да си измия ръцете.

— Зад хижата има корито — каза Мерили бързо. — Ще ти покажа къде е — двамата изглежда страшно бързаха да напуснат помещението.

Клер си изтри ръцете:

— Още една чашка? — попита тя, за да наруши потискащото мълчание.

Лио скръсти ръце на гърдите си и се облегна на скрина.

— Не, благодаря — погледът му все още я следеше, изпитателен, заинтересуван, сякаш бе някаква музикална пиеса, която той искаше да свири, или да препише.

Тя инстинктивно почувствува, че сега той има надмощие. Трябваше да избяга от този поглед. Взе една кофа и каза:

— Ще отида за вода.

Лио я последва навън и видя от верандата как тя закрепил кофата на една кука и след това я спусна в кладенеца. Когато се изкачи по стъпалата, той протегна ръка да ѝ помогне.

— Може ли?

— Благодаря — отвърна Клер. Въздъхна с облекчение, когато Лио ѝ направи път. Очевидно очакваната буря бе отминала.

Той остави кофата на умивалника.

— Нямате ли течаща вода?

— Не, искахме да оставим хижата в първобитното ѝ състояние.

— Интересно.

Мекият му тон приспа опасенията на Клер. Сигурно само си бе въобразила, че е прозрял намеренията ѝ. Беше прекалено самонадеян, за да го направи.

Тя наля кафе, сложи златисто изпечените царевични питки на една чиния и почти бе готова със салатата, когато Дариъс и Мерили се върнаха.

— Боже, колко съм гладен! — извика Дариъс. — Бих могъл да изгълтам цяла мечка!

— Внимавай — предупреди го Мерили, като се смееше, — може да ти сервират някоя.

Дариъс се засмя, но погледна нервно към баща си.

Мерили помогна в сервирането. Лио изчака, докато Клер заеме мястото си, после седна, когато яденето бе разпределено. Дариъс си намаза масло върху питката, отхапа и затвори очи очарован:

— Превъзходно, госпожо Фредерик.

Лио недоверчиво чоплеше в чинията си и хапна едва когато усети косия поглед на Клер.

— Отлично — каза тогава и той.

Макар да ѝ се усмихна, тя не повярва в примирието. Беше ѝ направило впечатление, че веждите на Лио отразяват истинското му настроение: ако двете му вежди се намираха на нормална височина, това означаваше хубаво време; една повдигната вежда — сипе се насмешка; двете вежди свити надолу — приближава ураган, крий се! И макар че гласът му току-що бе прозвучал приятелски, веждите му едва забележимо се бяха свили. На какво ѝ напомняше тази физиономия?

Дариъс също хвърли скептичен поглед на баща си. Сетне каза доста високо:

— Яденето е истинска мечта, госпожо Фредерик.

— Това е типичен специалитет тук, в планините, нарича се „Бъргу“. Използува се всичко, което расте, по което се стреля или хваща из тия места. И на вас ли ви е вкусно, Лио?

— Да. Най-малкото е с непознат вкус. Любопитен съм какви изненади ни очакват още.

На Клер ѝ се стори, че зад приятния спокоен глас дочува гръмотевичен тътен. Внезапно усмивката ѝ замря, когато се досети на какво и напомня изражението на Лио... на котка, която си играе с мишката, преди да я умъртви. Тя остави вилицата си.

— Искате ли десерт? — попита прекалено високо.

Десертът, сладкиш с къпини и сметана, и кафето бяха погълнати мълчаливо.

Когато накрая Клер стана, за да прибере масата, Лио също се надигна:

— Смятам, че децата могат да измият съдовете. Покажете ми залеза на слънцето.

Молбата му прозвуча безобидно. Но когато погледна в тъмните му очи, Клер получи сърцебиене. Тя се хвана за облегалката на стола, защото не знаеше какво да направи с ръцете си.

— Поне да помогна...

— Ще се справите, нали? — обърна се Лио към Мерили и Дариъс. Те кимнаха мълчаливо. — Така че елате — той улови Клер за ръката, и понеже тя не искаше да му прави сцена пред децата, остави се да я поведе навън.

Залезващото слънце хвърляше дълги сенки под дърветата. Те се запътиха по камениста пътека през гората към върха на планината. Лио все още държеше с топлата си здрава ръка нейната. Всеки негов пръст сякаш изгаряше кожата ѝ.

Пътеката свърши неочаквано пред една скала, която представляваше нещо като панорамна площадка.

— Стигнахме. Не е ли красиво? — попита Клер.

Небето бе ясно, с тъмна синева, която близо до хоризонта преминаваше в ярки червеникави багри. Далечните планински хребети трептяха в зелено, синьо и тъмнолилаво. По-близките горски склонове се спускаха стръмно надолу, през долината лъкатушеше сребрист поток.

Обикновено Клер се наслаждаваше на тази гледка, но сега всичко се мерзелееше пред очите ѝ. Мислите ѝ бяха при мъжа, който стоеше толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му по гърба си.

— Хубаво е, много хубаво.

Тя затвори очи и започна да се бори с изкушението да се извърне и да падне в обятията на този мъж.

— Напрегната сте, Клер, отпуснете се — пръстите му се плъзнаха под копринените ѝ коси и започнаха нежно да масажират врата ѝ.

Тя наведе глава. Усещаше тръпки чак до стомаха си. Как можеше едно безобидно докосване така да възбужда?

Пръстите на Лио спряха да се движат и Клер повдигна глава. „Не преставай!“ — искаше ѝ се да го помоли, но гърлото ѝ бе като запушено. Стоеше неподвижно. Най-послед се освободи от вцепенението си и можа да заговори отново. С неспокойно движение отмахна косите от лицето си.

— Това долу е „Пропастта на влюбените“. Разправят, че...

Тя млъкна, защото Лио се сгуши до гърба ѝ и я притисна с едната ръка към себе си, а с другата започна бавно да гали нейната така възбуждащо, че започна да ѝ става ту горещо, ту студено. Ръката му се плъзна по рамото ѝ и започна нежно да масажира врата ѝ. Тя усети дишането му до ухото си, докато пръстите му продължиха омайващото си пътешествие към гърдите ѝ.

Кръвта ѝ се заблъска лудо в ушите, обзе я необуздано желание. Искеше да продължи да говори, но гласът ѝ прозвуча по-слаб и висок от обикновено:

— Според легендата, някакво индианско момиче...

Пръстите на Лио, тренирани да изтръгват най-красивите тонове от струнните инструменти, бавно разтвориха блузката ѝ и се плъзнаха към коравите зърна на гърдите ѝ, за да ги помилват предпазливо.

Приятни тръпки пронизаха Клер. Тя потисна стона си.

— ... едно момиче скочило от скалата...

После изостави индианското момиче на съдбата му, защото у нея мъчително се събудиха чувства, които дълго бяха дремали. Хоризонтът пред очите ѝ изчезна. Затвори очи и леко се облегна на Лио. Дишаше на пресекулки.

„Трябва да се бориш срещу него“ — предупреждаваше я разумът. „Не смущавай мечтите ми!“ — настояваше тялото ѝ. Клер трепереше и се усещаше изпълнена с очакване като младо момиче. Бе готова да последва Лио, където и да я поведеше.

Той отмести косата от ухото ѝ и се наведе. Устните му нежно я докоснаха, плъзнаха се към чувствителните места зад ухото, после надолу по шията. Там, където докосваха кожата ѝ, тя ставаше гореща и влажна. Когато се отместеха по-нататък, оставяха зад себе си хлад. Лио обгърна гърдите ѝ, продължавайки да гали с палец твърдите им зърна.

Клер бе обхваната от страстно желание, беше готова да разкъса дрехите си, за да освободи тялото си за ласките му. Тя отблъсна ръката на Лио и се извърна към него. Огънят, който бе разпалил у нея, блесна в сините ѝ очи.

Обви врата на Лио и привлече главата му към себе си. Устните му докоснаха нейните. Отначало много леко, но когато Клер полуотвори уста и се притисна, прегръдката му стана по-здрава, целувката му — по-настойчива.

Тя имаше чувството, че краката ѝ отказват да ѝ служат. Никога не беше целувана така. Колкото повече кръвта ѝ кипеше, толкова по-силно шумяха ушите ѝ. Изпълнена с луд копнеж, тя се притисна още повече. Коленете ѝ се огънаха.

Вместо да я държи здраво, Лио се отпусна с нея на затоплената от слънцето скала. Продължаваше да я целува и да я държи с едната си ръка, а с другата разкопча напълно блузата ѝ и я дръпна настрана. Загали отново гърдите ѝ, като чертаеше с пръст кръгове около твърдите зърна.

Клер се изви към него в самозабрава. Мъжът, който я държеше, не беше Лио Перели, арогантният светски човек, на когото искаше да даде урок, а прекрасен любовник, който караше да звънят у нея неподозирани струни.

Ненадейно Лио вдигна глава, усмихна ѝ се и каза с хрипкав глас:

— Обичам да пия своето мартини с лед, но не обичам да се любя на студената земя. Не можем ли да отидем някъде, където ще ни бъде малко по-удобно?

Клер погледна към него още съвсем замаяна. Но когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ, главата ѝ изведнъж се проясни. Какво, по дяволите, правеше тя всъщност тук? Лио само си играеше с нея, а последното, което тя искаше, беше да стане още един екземпляр в положително голямата му колекция от любовници.

Затвори очи и се опита да се съвземе. Той не бе загубил самообладанието си. Всичко сторено от него бе добре обмислено и

преднамерено. Допуснала бе да я увлече бурята на страстта.

Клер се почувствува унижена и оскърбена. Но беше твърде горда, за да го покаже. Успя да се усмихне и да отвърне:

— Имаш право, Лио.

Той стана. В сумрака усмивката му ѝ се стори като подигравателна гримаса. Спомни си отново котешкия му поглед на масата. Значи това бе наказанието, задето му се бе надсмяла.

Външно спокойна, Клер стана и изтупа панталона си.

— Става тъмно и скоро ще бъде доста хладно. Трябва да се връщаме.

Тя тръгна напред. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да говори спокойно и с безразличие. „Ще му го върна тъпкано — закле се тя. — Ако си мисли, че може да си поиграе с глупавата женичка от село, лъже се.“ Щеше да премине в контраатака.

Клер пое дълбоко дъх, за да се поуспокои, преди да стигнат до хижата.

Стана тъмно и доста хладно. Цвърчаха щурци, жаби квакаха в блатото. Светулки блясваха като мънички падащи звезди. Каменистата пътека едва се виждаше, но тя бе минавала по нея толкова често, че пристъпваше без всякакво колебание. Обратно, Лио се препъваше зад нея и ругаеше.

Пердетата в хижата още не бяха спуснати, така че от прозорците падаше слаба светлина в градината. Някой свиреше на пиано, Дариъс и Мерили пееха в дует стара кънтри песен.

Двамата млади вдигнаха погледи, когато Клер и Лио влязоха, но не прекъснаха песента си.

Клер се приближи до камината, където гореше слаб огън. Тя потърка ръцете си, защото внезапно усети студ. После посегна към ръжена и разбута цепениците. С ъгълчетата на очите си видя, че Лио се настани в един от люлеещите се фотьойли до камината.

— Хубава ли беше разходката? — осведоми се Мерили, когато свършиха песента.

— О, да — отвърна Клер ядосана, че се изчервява.

— Беше изключително поучителна — каза зад нея Лио, като леко се полюшваше.

Той очевидно се забавляваше и това още повече разгневи Клер. Поиска ѝ се да размаха ръжена под носа му. Предвидливо го остави

настрана и седна на един стол. Когато вдигна глава, срещна погледа на Лио.

— Споменах ли ви вече, че утре ще отидем на вечеринка?

— Какво е пък това? — поиска да узнае Дариъс.

Мерили с готовност му обясни:

— Откакто хората имат телевизори и младежите се учат да танцуват най-модерните танци, традиционните празници с народни танци и други подобни неща все повече отмират. Но тук при нас хората все още държат на традицията и устройват от време на време такива празници.

Клер стана рязко:

— Денят беше дълъг. Отивам да спя.

Мерили погледна майка си изненадано. Естествено Клер знаеше, че добрата домакиня никога не отива да спи преди гостите си, но сега това ѝ беше безразлично. За днес ѝ беше дошло до гуша от Лио Перели.

— Ако вие, млади хора, сте още гладни, можете да си направите пуканки.

Лио също стана:

— Съществува ли някаква възможност човек да се изкъпе?

Клер го изгледа с леденостудените си сини очи:

— Но, разбира се, Лио — отвърна тя с най-сладкия си глас. — Зад къщата има поцинкована вана. Нужно е само да я занесете в стаята си, да извадите вода от кладенеца, да я стоплите на огнището и да напълните ваната.

— Разбирам. Следователно толкова прехваленото гостоприемство на Юга не включва банята?

— Можете да си доведете един слуга — отвърна Клер грубо.

— Искаш ли да ти помогна, татко? — предложи Дариъс.

— Не, благодаря, Дариъс. Късно е вече. Ще изчакам до утре — той наблюдаваше Клер, очите му се смееха.

Тя стисна юмруци. Как ѝ се искаше да заличи тази надменна усмивка от лицето му!

Над главите им шумно изтрака орех, паднал от надвиснал над покрива клон. На Клер веднага ѝ хрумна нещо.

— О, почти щях да забравя. В случай че нощес чуете стъпки по покрива, това ще е вероятно някоя пантера. Привлича ги яденето — тя

нарочно избягваше да поглежда Мерили. От памтивека в тази област никой не бе виждал пантера.

— Пантера ли? — попита Дариъс неспокойно.

— Но тя няма да влезе вътре. Покривът е солиден... — Клер направи гримаса. — Поне така се надявам. Отдавна не сме викали майстори да го преглеждат. Но за всеки случай... — тя взе една стара пушка от стената.

— О, боже — извика Лио учудено. — Можете ли да си служите с това нещо?

Бащата на Клер бе настоявал всеки във фермата да умее да си служи с пушка, така че и тя, и Мерили бяха добри стрелци. Но този мускет се нуждаеше от олово и барут, а през последните сто години не бе използван нито веднъж. Само че Лио и Дариъс не можеха да го знаят.

— Ако звярът е достатъчно голям, ще го улуча — каза Клер. — Тогава вие, мъжете, ще трябва да го довършите с тояги — Лио и Дариъс се спогледаха ужасени. Клер с мъка се въздържа да не се засмее високо, но продължи: — Хижата обаче е солидно изградена. Видяхте ли дълбоките драскотини по вратата? Те са от мечка — тя сложи мускета на масата. Прозина се. — Така, а сега отивам да спя.

Мерили се бе обърнала гърбом към тримата и се преструваше, че търси нещо в скрина. Клер забеляза, че раменете ѝ потръпват.

— Какво се е случило? — попита Дариъс.

— С какво? — рече Клер невинно.

— С мечката?

— Аха. Наш съсед веднъж минал оттук с пушка и стрелял по мечката — тя поклати загрижено глава. — За съжаление обаче не бил добър стрелец. Мечката му откъснала едната ръка, преди да успее да я убие с ножа си.

Клер можеше да измисли още по-украсени подробности, но не бе сигурна колко още ще може да се сдържа Мерили.

— Мечката кожа дълго стоя пред камината — продължи Клер равнодушно. — Но накрая плъховете я унищожиха. Използваха я като гнездо. Дебели, тлъсти плъхове. Имаше ги навсякъде — тя се огледа. — От време на време пак виждаме по някой — тя погледна весело Лио, от чието лице усмивката бе изчезнала. — Лека нощ, Лио. Спи добре, Дариъс.

Клер взе една от лампите и влезе в стаята си. Просна се усмихната на леглото. Във всеки случай бе успяла да заличи високомерната гримаса на Лио. Лицата на бащата и сина изглеждаха доста смутени. Вероятно Мерили щеше веднага да обясни на Дариъс, че всичко не е чак толкова страшно. Но се надяваше, че обзет от мисли за пантери, мечки и плъхове, Лио ще прекара една безсънна нощ.

Призори също нямаше да може да затвори очи. С не особено доброжелателни задни мисли тя бе донесла за няколко дни, които трябваше да прекарат тук, пет-шест кокошки и един петел с особено мощен глас.

Съблече се, изми си зъбите и лицето над легена. После облече тънка памучна нощница и си легна.

Макар че бе уморена, дълго се въртя насам-натам, без да може да заспи.

След време чу как вратата на стаята на Лио първо се отвори и после пак се затвори. До ушите ѝ достигна шум, след това и прозорецът се отвори, навън се изсипа вода и веднага след това леглото на Лио проскърца.

Клер се усмихна. Бе подредила леглото на Лио с матрак, напълнен с царевични листа, а не с пухен дюшек, както нейното. Чаршафите бяха от грубо платно. Разлика от небето до земята в сравнение с копринените чаршафи и мекия дюшек, с които сигурно бе свикнал. Положително нямаше да заспи цялата нощ и щеше да ругае. Изведнъж видя отново пред себе си устните му. Те идваха все по-близо и по-близо. Нежно и същевременно страстно я милваха...

Клер се обърна и зарови лице във възглавницата, за да заличи тези картини. Мразеше себе си също толкова, колкото и него. Защо не се бе отбранявала? Би ли скочила в пропастта като онова легендарно индианско момиче! Не, тя се бе държала като жадна за любов кобила, която се умилква на първия жребец. Всъщност лекомислените авантюри съвсем не бяха в нейния стил. И въпреки това го бе желала. И то как! Цялото ѝ тяло още гореше от желание. Сълзи потекоха по бузите ѝ. Тя ги избърса гневно. Непокойно се заобръща от една на друга страна.

Някъде към полунощ, сякаш по поръчка, някакво малко животно — вероятно миеша мечка — пропълзя по покрива. Клер се засмя сънено. Дано в ушите на Лио това да прозвучи като стъпки на пантера.

Най-после заспа, но още в зори високо кукуригане я изтръгна от съня. Тя чу, че Лио скочи от леглото и високо изруга. После срещу кокошарника полетя някакъв предмет. Кокошките изкудкудакаха уплашено. Прозорецът на Лио се хлопна.

Усмихната, Клер се обърна на другата страна и този път потъна в дълбок сън.

5

Мерили бе вече станала, когато Клер се събуди към девет часа. Тя си изми лицето, среса се и си сложи малко червило. Сетне си облече син халат над нощницата и излезе от спалнята си, за да приготви закуската.

Помещението ухаеше на кафе и пържена сланина. На печката изпускаха пара две големи ведре с вода за баня. Дъщеря ѝ бе помислила за всичко!

Клер прибави една цепеница и с удоволствие си наля чаша кафе. После седна на масата и прочете облегатата на чашата с мед бележка:

„Дариъс и аз отиваме да берем ягоди. Взели сме си нещо за обяд. Сланината и царевичният хляб са сложени на топло, пилетата са нахранени. Яйца още няма. До следобед.

Мерили“

Клер се усмихна. Изпи кафето си и се почувствува почти нормално. Чу, че вратата зад нея се отвори. Когато се извърна и видя Лио, сърцето ѝ прескочи.

Той бе в червен копринен халат, облечен върху пижама на червени райета. Облегна се на рамката на вратата и се прозина. Под очите му имаше тъмни сенки. Брадата му беше набола. Общо взето правеше впечатление на човек, прекарал безсънна нощ.

Без да иска, Клер изпита съчувствие. Лио изглеждаше толкова изморен и безпомощен. Прииска ѝ се да отиде при него и да го прегърне... Май не бе с всичкия си! Какво ставаше с нея? Трябваше да се радва за състоянието му.

Тя стана, за да си налее още една чаша кафе.

— Добро утро! Времето е прекрасно, нали? Добре ли спяхте?

Лио я погледна унило:

— Матракът е на бубонки и шуми.

— О, ние пълним матраците с царевични шушулки. Ние, селяните, не можем да си позволим друго.

— Остават ли кочаните вътре?

Клер се засмя:

— Вие сте шегаджия, Лио.

Той измърмори нещо под носа си и отново се прозина.

— Надявам се, че пантерата, която ходеше по покрива, не ви е събудила?

— Тя не ме обезпокои. Ако бе дошла в стаята ми, лесно щях да я смажа с матрака си.

— Вземете ведрото с гореща вода, ако искате да се обръснете. Положително ще се почувствувате по-добре. Дотогава закуската ви ще бъде готова.

— По принцип закусвам само с кроасан и кафе — изръмжа Лио.

— Смятам, че не е цивилизовано да се яде много толкова рано.

— Ние тук обаче не сме цивилизовани — възрази Клер сладко.

— Сигурно междувременно сте го забелязали — тя извади от едно чекмедже бръснач с дръжка от слонова кост. — Този бръснач бе на дядо ми, но е още доста остър. За съжаление трябва да използвате обикновен сапун — тя откъсна лист хартия от рулото над умивалника: — Вземете я в случай, че се порежете.

Той взе бръснача и хартията. После хвърли мрачен поглед на Клер, взе ведрото и излезе.

Малко след това през тънките стени долетяха високи ругатни. Клер се усмихна злорадо. Горкият, сигурно се бе порязал.

Когато Лио се върна обръснат и сресан, две големи мушамички украсяваха бузите му. Но той се усмихваше приятелски.

На какво ли се дължеше това? Клер го наблюдаваше недоверчиво, докато той седнаше на масата. Наля му чаша кафе и я сложи пред него.

— Мляко и захар има на масата.

Ръката на Лио се плъзна по гърба ѝ, после я обхвана здраво през талията. Стана ѝ толкова горещо, сякаш пръстите му я бяха погалили на голо.

— Може да ми потрябва нещо сладко — каза ѝ тихо.

Лицето ѝ бе толкова близо до неговото, че тя усети дишането му върху бузите си. Клер се отдръпна. Сърцето ѝ биеше като лудо. Тя се постара да бъде мила с него и ето каква беше благодарността му! Опит за съблазняване преди закуска!

— За ядене е само онова, което е на масата — изсъска тя.

Той повдигна вежди:

— Това може да се уреди.

Клер дори не го удостои с отговор. С високо вдигната глава, макар че ръцете ѝ леко трепереха, тя сложи сланина и хляб върху две чинии и ги постави пред Лио. После седна срещу него.

— Друго няма. Кокошките още не са снесли яйца. Не е за чудене, като си помисля как уплашихте бедните животинки тая заран!

Лио ядеше с апетит. По звуците, които издаваше, можеше да се заключи, че всичко му се услажда. Когато Клер му хвърли възмутен поглед, той бавно и с наслада си облиза меда от пръстите.

Тя го погледна навъсено, беше загубила апетита си. Трябваше да остави този тип да умре от глад!

Най-после Лио побутна чинията си с въздишка на задоволство.

— Както виждате, бързо свикнах с вашето ядене — каза той подигравателно. — Сега ми е по-добре. Мога ли да получа още малко кафе?

Тя стана веднага. По силата на навика.

— Още ли спи Дариъс? — попита Лио.

— Отишли са с Мерили да берат ягоди.

— Много добре.

— Мислех, че не ви харесва двамата да бъдат заедно.

— Така беше в Ню Йорк. Тук, мила моя Клер, природата трябва спокойно да следва хода си.

Докато Клер му наливаше кафе, Лио сложи ръка на китката ѝ:

— Значи сме сами? — попита той предизвикателно.

— Не бих казала това на жена, която държи в ръка джезве с горещо кафе.

Той се намръщи и я пусна. Тя наля и на себе си още една чаша. С всички сили се стараеше да не трепери.

— Хайде, Клер, нека бъдем приятели. Ако съм ви ядосал, моля да ме извините.

Клер се загледа в чашата си. Тя трябваше да се откаже от приятелството на Лио и съвсем не мислеше да му прощава!

— Да забравим миналото. Мога ли сега да се изкъпя? — гласът му се подмилкваше.

Тръпки я побиха. Защо Лио не спазваше надменния си самонадеян тон, тогава щеше да ѝ бъде по-лесно и на нея да беснее срещу него! Не искаше да си го представя гол във ваната, иначе накрая щеше да попадне вътре с него.

— В-ваната е много малка — заекна тя. — Няма ли, да бъде по-добре да вземете душ? Инсталирали сме го в градината. Примитивен е, но върши работа.

— Да се изкъпем ли заедно? — очите на Лио искряха съблазнително.

Клер пламна.

— Не! — тя прибра масата. — Вземете си кърпа и сапун от стаята.

Той се усмихна така злорадо, сякаш всеки миг из косите му щяха да изскочат два рога.

Когато Лио се върна, Клер му посочи ведрото с гореща вода върху печката.

— Занесете го навън.

Той хвана дръжката и веднага се отдръпна:

— Ау!

— Увийте кърпата около дръжката — рече Клер безжалостно.

Тя го последва с две празни кофи. В кладенеца спусна едната и я извади пълна. После накара Лио да изсипе половината от горещата вода в празната кофа, която допълни със студена вода.

На другия край на градината се издигаше четириъгълна барака без покрив, която служеше за душ. Кофата бе закрепена на система от макари. Който искаше вода, просто теглеше синджира.

— Нима това функционира?

— Досега винаги.

Лио погледна недоверчиво, но влезе в бараката. Веднага дръпна синджира и възторжено посрещна потичането на водата:

— Прекрасно! Елате и вие!

Понеже тя не отговори, той си затананика някаква френска песен.

Клер позна стара песен на Морис Шевалие, в която се възпяваха качествата на любимата жена. Неволно си спомни любовната сцена от предния ден. Значи той пак се подиграваше с нея!

— Подайте ми втората кофа!

Тя се опомни, взе кофата с леденостудената кладенчова вода и му я подаде. Зачака усмихната какво ще се случи.

Синджирът издрънча и кофата бе изпразнена. Прозвуча вик на ужас и изненада.

Клер забърза обратно към хижата, като се смееше. Стигнала до стълбата, тя се извърна. Лио тъкмо излизаше от бараката с мокра коса и по халат, свободно привързан, така че се виждаше по-голяма част от мокрото му тяло.

Тя изтича по стъпалата, все още кискайки се, спъна се на разклатеното стъпало и се просна по колене на верандата. Лио се втурна и коленичи до нея. Той я обърна по гръб, хвана я за раменете и силно я разтърси:

— Смешно ви е значи?

Напрежението от последните часове и изминалата нощ се разрази и Клер се разсмя от все сърце. Когато Лио надникна в сияещото ѝ лице, също се засмя:

— Човек не постъпва така с милия си гост! — той започна да я гъделичка.

— Не... Престанете!... Недейте!... — Клер се закиска безпомощно. Напразно се опита да отблъсне Лио. Най-послед хвана с двете си ръце мократа му коса и я дръпна.

— Ау! — той я обгърна и се изтъркаля по гръб, така че Клер се намери върху него.

— Какво си мислиш, състезание по борба ли ще правим? Добрите момци не правят такова нещо с момичета!

Лио се разсмя:

— Очите ти са като прозорци към Средиземно море — измърмори той. — Такова наситено синьо никога досега не съм виждал.

Неговите бяха полузатворени. Едната му ръка се разходи по гърба ѝ и продължи по-надолу. С другата привлече главата ѝ към себе си.

Клер не смееше да диша. Когато устните му докоснаха нейните, неволно почувствува, че у нея лумнаха пламъците на възбудата.

Без да я пуска, той я обърна по гръб. Целувката му стана по-настойчива, по-страстна, желанието у Клер се засили. Бедрата му я притискаха към твърдите дъски на верандата.

Скоро щяха да достигнат онази фаза, от която връщане назад няма. Но Клер не искаше да се любят на верандата. Ами ако децата се върнеха ненадейно? Тя го отблъсна:

— Не, Лио, не така.

Той измърмори нещо и отново притисна главата ѝ надолу.

— Не... моля те, остави ме... да стана — Клер отчаяно се опитваше да се освободи от него, но той я натискаше с цялата си тежест.

— Хмммм — измърмори до устата ѝ.

— Проклятие! — тя го заудря с юмруци по гърба.

Лио хвана ръцете ѝ здраво.

Наведе се над врата ѝ и го покри с горещи целувки. С едната си ръка смъкна ципа на халата ѝ и издърпа предпазливо деколтето на нощницата ѝ, за да може да ѝ гали гърдите. Когато устните му се склупчиха върху твърдите ѝ зърна, от гърлото на Клер се изтръгна стон.

Тя заби нокти в дланите на ръцете си и започна да се бори срещу огромното си желание да капитулира. Все още ѝ бе останала капчица разум.

— Моля те, Лио, пусни ме...

— Значи гордата дама може и да моли. Искам да го чуя още веднъж — каза той. В гласа му прозвуча тих триумф. В очите му блеснаха весели искри.

Тези думи окончателно отрезвиха Клер. Стана ѝ още по-горещо, но този път повече от гняв, отколкото от възбуда.

— Ако продължаваш, ще ти издѣра очите!

— Недей! — усмихнат, Лио се наведе над нея и я зацелува необуздано и страстно.

В този миг в градината спря някаква кола. С широко отворени от изненада очи д-р Бойд Кас се загледа в двойката на верандата.

6

Клер се вцепени от ужас.

— По дяволите! Пусни ме! — изсъска тя, блъсна го и се изправи. Бързо издърпа ципа на халата си и приглади разрошените си коси. Успя дори да се усмихне.

— Хей, Бойд, как си? — попита тя и се запъти към него.

— Благодаря, добре — отвърна Бойд студено. Беше останал в колата си и поглеждаше ту Лио, ту Клер. — Бел ми каза, че си тук с гости — кафявите му очи гледаха с упрек. — Не можех да си представя, че не искаш да те смуцават.

— О, не е така... Моля, влез и изпий едно кафе с нас. О, Бойд, това е Лио...

Погледът на Клер се премести от Бойд към верандата, където без ни най-малко да се смуцава, че е бил хванат на местопрестъплението, Лио спокойно се облягаше на една колона. Залепналият на мокрото му тяло халат бе полуотворен. Халатът се бе смъкнал, така че не оставяше съмнение, че отдолу е гол.

Клер преглътна. Тя хвърли заплашителен поглед към Лио:

— И така, Бойд, това е Лио Перели. Лио — доктор Бойд Кас.

Лио спокойно слезе по стъпалата, пристъпи до Клер и постави ръка на раменете ѝ:

— Добър ден.

Бойд го погледна студено, кимна едва и сви устни.

— Приятелите на Клер са и мои приятели — каза Лио. — Трябва да ни извините, че още не сме облечени. Но доста късно станахме — добави той.

Клер онемя. Погледът на Бойд я накара да се изчерви. „Слез от колата и му заший един шамар, Бойд! — умоляваха очите ѝ. — Не стой като паметник!“

Но Бойд не разбра мълчаливата ѝ молба.

— Трябва да си вървя — каза той само и запали двигателя.

Клер ръгна Лио с лакът в ребрата. После изтича до колата на Бойд и се наведе към прозореца:

— Бойд, не е така, както изглежда...

— Довиждане, Клер — отвърна той и даде газ.

Клер погледна след отминаващата кола. После разярена се обърна към Лио, който се хилеше самодоволно.

— Как можа! Ти... подло, проклето чудовище!

— Но какво казах, скъпа? — попита Лио, като повдигна рамене.

— Добре знаеш какво! О, дяволите да те вземат! — Клер се втурна покрай Лио, спря, върна се и с все сила го настъпи по голите крака.

— Какво, по дяволите, ти става, вещица такава! — последваха други цветисти изрази, но Клер се отдалечи с гордо вдигната глава. Влезе в стаята си и така силно тръшна вратата след себе си, че цялата хижа се разтресе. Едва сега си спомни, че не е взела душ. Но не можеше да става и дума да излезе навън още веднъж. Ако той ѝ се изпречеше на пътя, щеше да го убие!

Тя се задоволи само да наплиска лицето си, навлече джинси и чиста блуза. Вратата на Лио се затвори. Той отново си тананикаше весело.

С няколко мръсни псувни на уста, които дори не подозираше, че знае, Клер се втурна да оправя леглата. Изля яда си на възглавниците толкова силно, сякаш пред нея бе Лио.

Споменът за дълбоко наранената физиономия на Бойд не я напускаше. Бе добър приятел. Тя знаеше, че смята да ѝ предложи брак. Беше дори свикнала с мисълта, че ако той се реши на такова предложение, ще го приеме. Но внезапно с абсолютна сигурност ѝ стана ясно, че няма да направи нищо подобно. Но не ѝ се мислеше в момента защо бе променила решението си.

Както и преди обаче държеше на приятелството си с Бойд. Утеши се с мисълта скоро да поговори с него и да му обясни всичко.

Външно поуспокоена, Клер напусна стаята си. Докато миеше съдовете от закуската на умивалника, в кухнята влезе Лио. Тя направи усилие да не се извъръща.

Зад гърба ѝ той си взе една ябълка от фруктиерата и здраво я захапа. Подъвка известно време, сетне каза:

— Кой е този Бойд?

— Много добър приятел.

— Обича ли те?

— Иска да се ожени за мен.

— Още ли ще иска?

— Ще му обясня, че вие не означавате нищо за мен и че съм ви поканила само заради децата.

— Така ли?

Клер се задъха, когато Лио я притисна към умивалника. Той я прегърна и устните му се наведоха към врата ѝ.

Сякаш електрически ток я прониза. Сладките тръпки отново се появиха неканени! Бавно я обхванаха цялата! Тя се опита да се освободи от него и изви глава встрани.

— Пусни ме!

— Нищо ли не значи това за теб? — измърмори той до ухото ѝ.

— Нищо — трудно изрече Клер. Пулсът ѝ биеше учестено.

Внезапно Лио я пусна и отстъпи крачка назад. Той въздъхна престорено тъжно.

— Срамота, нямаш никакво чувство за романтика, мила!

— Романтика ли! — тя пусна водата. — Ти си романтичен като... разгонен котарак!

Тъглите на устата му трепнаха издайнически:

— Но това ти харесва.

Клер се хвана здраво за умивалника, за да се съвземе. Той отново се опитваше да я предизвика. Ако тя излезеше от кожата си, щеше да се почувствува удовлетворен.

Погледна умивалника и откри, че без да иска е изляла чашата с меда и сега тя бе пълна с вода. Грабна я и я хвърли по Лио.

Той се засмя и улови чашата с двете си ръце.

— Много си сладка, когато се разбеснееш, миличка!

— О! — Клер се нахвърли като дива котка върху него.

Лио я хвана за китката, привлече я и здраво я притисна към себе си. Тя се бореше отчаяно, но Лио само се надсмиваше над напразните ѝ усилия да го удари. Вгледа се в блесналите ѝ от гняв сини очи, и неговите заблестяха опасно. Когато почувствува колко е възбуден, Клер уплашено престана да се мята.

Тогава той се наведе и притисна устните ѝ със своите. Целувката му не беше нежна. Устните му бяха твърди и настойчиви. Ръцете му я

държаха здраво.

Клер бе на път да се откаже от всякаква съпротива, но в този миг ѝ се стори, че отново видя подигравателното пламъче в очите му. Той отново си играеше с нея! И тя направи единственото, което можеше.

Лио я пусна и отблъсна:

— Ухапа ли ме? — извика той невярващ. Долната му устна кървеше.

Клер го отблъсна.

— Внимавай с тази котка — изсъска му тя.

Той извади кърпичка и попи устната си. Клер тъкмо искаше да мине край него с вирната брадичка, когато той хвърли кърпата и посегна към нея:

— Почакай, ще ти покажа какво правя с нахални момичета.

Притисна я здраво към себе си и започна да я гъделичка със свободната си ръка.

— Не! — запротестира Клер, но не можа да не се разсмее. Направи ѝ впечатление, че Лио не я гъделичка прекалено силно. Почувствува горещия му дъх върху гърба си. Ръката му се бе плъзнала от талията към гърдите ѝ и нежно ги мачкаше. Тя се изправи и така силно го блъсна с крак, че той загуби равновесие и, без да я пуска, се стовари на един стол. Столът бе стар и се строши под тежестта им, така че и двамата паднаха на пода.

Съзвела се от уплахата си, Клер скочи бързо на крака и изтича към вратата. В бързината обърна една малка масичка. Керамичната ваза върху нея падна и се счупи на хиляди парчета. Тя отвори вратата и едва не налетя на вдигнат за почукване юмрук.

Висок, мършав мъж в работен комбинезон и стара смачкана филцова шапка се загледа с отворена уста в нея.

— О, Джон... — Клер преглътна. — Добър ден. Как си?

— Добре, аз съм добре, Клер — той надникна любопитно вътре. — Помислих си, че може да ви се прияде заешко печено.

Той повдигна пред нея два одрани и завързани за връв заека.

Клер прикри гримасата си. Като дете ѝ разрешаваха да гледа зайци, но след това понякога ги колежа. И до днес не можеше да хапне нищо, което дори най-малко ѝ напомняше за тези животни.

— Много мило от твоя страна, Джон. Как са жена ти и децата?

— Добре, благодаря.

Той любопитно поглеждаше над раменете ѝ. Клер знаеше и без да се обръща, че Лио стоеше зад нея. Възпитанието изискваше да запознае двамата.

— Джон, това е Лио Перели. Той и синът му са за няколко дни мои гости. Лио, това е Джон Пъкет, наш съсед.

Лио разтърси с приятелска усмивка мазолестата ръка на фермера.

— Добър ден — каза той сърдечно.

Клер трескаво обмисляше какво да каже, за да отклони Джон от кухнята, където цареше истински хаос.

— Днес отиваме с Лио на вечеринката, Джон. Той свири на цигулка. Ако някой му заеме инструмента си, може би ще ни изсвири нещо. Разбира се, не е толкова добър като нашите хора, но не е и лош.

— За нас ще бъде удоволствие — рече Джон. Любопитството му изглежда бе задоволено.

Клер знаеше, че до свечеряване цялата околност ще бъде информирана за това, че нейният гостенин ще свири на танците. Нека Лио спокойно си свири своите класически пиеси, помисли си тя тържествуващо. Реакцията на публиката ще му смачка малко високомерието.

— Моля, Лио, внесете зайците вътре. Аз трябва да отида до речния килер — на Джон тя каза: — Обещах на жена ви бурканче мармалад от къпини.

— Много мило от ваша страна, Клер.

Той подаде зайците на Лио, който ги пое с разперени пръсти и внимателно ги остави на кухненската маса.

Когато тя се върна с бурканчето мармалад, в градината тъкмо влизаха Мерили и Дариъс, всеки от тях носеше пълна кошничка с ягоди. Преди да се сбогува с Джон, Клер го запозна с Дариъс.

На верандата Клер каза:

— Мислех, че ще останете повече.

— Дариъс си изяде обедата още към десет часа — отвърна Мерили. — Освен това бяхме напълнили вече кошниците — тя първа влезе в хижата и остана като закована на прага. — Какво се е случило тук?

В кухнята цареше истинско опустошение: счупен стол, преобърнатата маса, парчета от счупената ваза.

— Гоних един плъх — отвърна Клер кисело.

— Мислех, че котките са им светили маслото — Мерили изкриви лице погнушена.

Клер се бе овладяла вече дотолкова, че можа да устои на развеселения поглед на Лио.

— Те се стараят.

Лио се поклонил с гримаса.

— Но...

— Мерили — извика Клер предупредително към дъщеря си, — по-добре измий ягодите.

— О... добре — като хвърли изпитателен поглед към майка си и Лио, Мерили отиде на умивалника. Видя, че приборите от закуската още не бяха измити и отново направи гримаса.

— Излез с баща си вън на сянка, докато ние тук разтребим — каза Клер на Дариъс. — Ще ви донесем веднага нещо разхладително.

— Добре. Ела, татко.

— До скоро, Клер — Лио ѝ намигна свойски. — Побързай с яденето. От лов на плъхове се огладнява.

— Ще дойда, щом намеря отрова за плъхове, Лио — отвърна тя. Ноздрите ѝ трептяха.

— Какво, по дяволите, става тук, мамо? — попита Мерили, след като Лио и Дариъс затвориха вратата след себе си.

— Нищо! Помогни ми да изплакна съдовете!

— Добре — отговори Мерили и неочаквано се ухили: — Не мога да се освободя от впечатлението, че вие двамата тук сте се забавлявали повече, отколкото Дариъс и аз.

— Достатъчно!

Мерили повдигна рамене и се отказа от въпроса защо майка ѝ и Лио бяха преминали на „ти“.

Докато миеха съдовете, Клер обмисляше какво да сготви за вечеря. Може би печен заек с пържени картофи? Но само при мисълта да готви зайците ѝ стана лошо. По-добре едно пиле. Но Бел щеше да ѝ откъсне главата, ако сготви някоя от нейните носачки. А и кой щеше да заколи и изкорми птицата?

Тя високо се изсмя. Лио, разбира се!

Свърши да разтребва и излезе навън. Мерили вече стоеше при Лио и Дариъс под сянката на едно дърво. Тя се присъедини усмихната

към тримата.

Лио се беше облегнал на дънера със сандвич в едната ръка и чаша лимонада в другата:

— Моля да ме извиниш, че не ставам, но толкова удобно съм се настанил.

— Няма нищо — тя седна на земята и си взе един сандвич. — Гладна съм.

След като хапна, попита Мерили:

— Какво ще носим на забавата?

— Бих могла да изпека сладкиш с ягоди.

— Звучи добре. Не знаех, че си такава домакиня — заяви Дариъс.

— Обстоятелството, че зная да правя сладкиши, съвсем не означава, че любимата ми цел е да стана вярна съпруга и грижовна майка — отвърна Мерили.

Усмивката на Дариъс угасна.

В последвалото мълчание думите на Клер експлодираха като бомба:

— О, Лио, моля те, заколи една кокошка, за да приготвя вечерята. Мерили погледна майка си не по-малко ужасено от Дариъс и Лио.

— Една от кокошките на Бел! — заекна тя.

— Сериозно ли говориш? — Лио я изгледа критично.

— Грижата за месото е мъжка работа — рече Клер. — Но ако не се чувстваш достатъчно мъж...

За нейна изненада Лио само повдигна усмихнат рамене:

— Това, което могат другите, мога и аз.

— Мамо... — Мерили млъкна, щом Клер ѝ хвърли заплашителен поглед.

— Добре. Тогава ще донеса брадвата — Клер стана. Мерили я последва:

— Мамо, ако убиеш една от носачките, Бел ще побеснее — прошепна тя.

— Не бъди глупава, Мерили. Лио едва ли ще хване някое пиле, камо ли пък да го убие — тя се усмихна успокоително. — Бедното пиле ще пострада най-много от нервен шок.

Мерили извърна очи.

Клер се върна с брадвата и я остави до близкия дънер.

Лио загледа брадвата с открита неприязън:

— Как да хвана пилето?

Клер никога не бе опитвала сама, но бе гледала как постъпват други при това съвсем не леко начинание. Най-просто беше да се пръсне жито на пилето и тогава с малко повече късмет да се улови, докато кълве. Но тя нямаше да издаде този трик на Лио. Имаше да се чуди колко трудно се хваща едно пернато.

— Много просто е — каза тя, противно на убеждението си. — Подгонете пилето към ъгъла и го хванете.

— О, така ли се прави? — попита Лио със съмнение. — Кое предпочитате?

— Да кажем онова там — Клер посочи една кокошка, която, неподозираща нищо лошо, кълвеше червейчета в земята.

— Много добре — Лио разкопча ризата си и я съблече.

Какво смяташе да прави?

Като държеше ризата си с две ръце, той тихо се промъкна към пилето изотзад и застана за миг мирно, после ненадейно хвърли ризата върху птицата, хвана с две ръце крякащия, мятащ се вързоп и го притисна здраво към себе си.

Докато другите стояха с отворена уста, Лио пристъпи спокойно към Клер и попита:

— Къде да го заколя?

Ами сега? — ужасена се запита Клер. Дали да му каже, че беше само шега? Не, той щеше да се ухили така безсрамно!

— Отсреща, на дънера.

Тя здраво стисна очи, когато Лио вдигна брадвата над кудкудякащата кокошка. Отвори ги, когато го чу да пита:

— Действително ли кокошката трябва да умре?

Мерили хвърли мрачен поглед към майка си:

— Не! Няма да хапна нито късче!

Клер въздъхна с облекчение:

— Щом Мерили мисли така, по-добре да се откажем — каза тя небрежно.

Лио повдигна рамене и леко остави пилето на земята. То остана да лежи там за миг като замаяно, после с пърхащи криле и истерично кудкудякане изчезна.

— За бога, къде се научихте да хващате пилета по този начин, Лио? — попита Мерили.

— Майка ми и родителите ѝ държаха ресторант във Франция. Моята задача бе да доставям пилетата.

За да избяга от закачливата му гримаса, Клер се запъти към хижата, като се мъчеше да не тича. Да го вземат дяволите! Още веднъж бе излязъл победител.

— Как можа да помолиш Лио да заколи кокошката, мамо? — Мерили бе последвала Клер и сега я заставяше да ѝ даде обяснение.

— Не подозирах, че ще я заколи.

— Сега още по-малко разбирам.

— И не е необходимо! — Клер почувствува как се изчервява. —
Защо не се заловиш със сладкиша?

— Добре, но... Мамо, защо не си малко по-мила с Лио?

Клер вирна упорито брадичка:

— Мерили, тази тема е приключена!

— Ако сега ми кажеш, че съм попрекалено млада за нея, ще се пръсна! — избухна Мерили гневно. Тя отвори вратата на долапа и извади продуктите за сладкиша.

Клер я погледна угрижено. Мерили бе наследила спокойната уравновесеност на баща си. Очевидно присъствието на двамата Перели извади на бял свят най-лошите страни и у двете.

Мерили сложи брашно в една купа. Клер уплашена забеляза, че раменете ѝ потръпват. Тя пристъпи бързо до нея и я прегърна.

— Не плачи. Не исках да те обидя. Няма да почнем сега да се караме, я.

Мерили се извърна:

— Не плача — опита се да си поеме въздух. — Само си мисля каква физиономия бе направила, когато Лио хвана кокошката — тя се разсмя звучно.

Клер кимна загрижено:

— Да, мога да си представя. Бях много изненадана.

Мерили си избърса очите:

— Не беше за изпускане — после се извърна пак към купичката с брашно.

Клер се загледа в гърба ѝ. Ненадейно осъзна, че Мерили вече не бе малко момиче, а почти жена. Обзе я тъга, сетне чувство на щастие.

Беше загубила едно дете, но пък бе спечелила приятелка. Тя прегърна Мерили още веднъж:

— Приятелки ли сме?

— Разбира се — отвърна Мерили сияеща. — Но кокошките на Бел няма да бъдат пожертвувани.

— Дадено — Клер си избра една горска ягодка. Помъчи се да вземе решение. — Ти искаше да знаеш защо не съм по-мила с Лио. Той е доста силна личност, пред която всяка жена би могла да се почувствува слаба. Разбираш ли?

Мерили кимна:

— Страшен тип е наистина. Не е по мой вкус, естествено. Но жени от твоето поколение сигурно си падат по него.

— Може би жени от неговия свят — възрази Клер с достойнство. — На мен, разбира се, той не ми прави никакво впечатление. И не искам да си въобрази нещо погрешно.

— Ясно — Мерили направи гримаса.

— Погрижи се за твоя сладкиш — Клер плесна леко Мерили. — А аз ще се заловя криво-ляво с пустите зайци — тя извади голям нож от долапа.

— Можеш да помолиш Лио да ги нареже вместо теб.

— Не ставай нахална!

Дариъс влезе в кухнята:

— Мога ли да помогна?

— Би могъл да нарежеш зайците — предложи Клер.

— Пасувам — намръщено отказа Дариъс.

— Къде се крие баща ти? — поиска да узнае Мерили.

— Заспал е под едно дърво. Миналата нощ не бил затворил очи — той хвърли несигурен поглед към Клер, преди да продължи: — Според него земята е по-мека от леглото му.

— О! На какво лежи той, мамо?

— На матрак — отвърна сухо Клер.

— Имаш предвид само на едно от онези твърди неща? — попита Мерили възмутено. Невинната физиономия на Клер бе достатъчен отговор. — Как можа? По-късно ще се покатеря на тавана и ще му сваля един по-мек дюшек, Дариъс.

Клер се ядоса. Защо всеки се стараеше да глези този мъж?

Тя взе една тава, оваля в брашно разрязаните от нея междувременно зайци, посоли ги, сложи пипер, прибави накълцан на ситно лук, топено масло, наля малко вода и сложи съда на печката.

— Ще се погрижиш ли за картофите, Мерили? Аз ще дремна малко.

Клер танцуваше с Лио. Тя се въртеше с него в някакъв кокошарник сред ято бели пилета. Той тъкмо ѝ казваше колко прекрасна танцьорка е, когато някой я разтърси леко за рамото:

— Мамо, яденето е почти готово.

— Какво... Ах, да, идвам — тя стана, наплиска си лицето със студена вода, обу си обувките и отиде в кухнята, където миришеше апетитно на печено и пържени картофи.

Първото, което видя, бе Лио. Той седеше на един от люлеещите се столове, сложил краката си нависоко.

— Добре ли спа? — попита той приятелски.

— Да — отвърна Клер усмихнато. — Да, ти помогна ли, Мерили?

— Не, благодаря. Справям се. Ще пиеш ли глътка вино?

— Препоръчвам ви го, госпожо Фредерик — обади се Дариъс.

— Не е изстудено, но... — Лио наля вино в порцеланова чаша и я подаде. — За какво ще прием?

Клер тръсна глава:

— Може би за удоволствията и забавленията?

Той я гледа известно време мълчаливо, сетне вдигна замислено чашата и пи.

Клер също отпи от чудесното вино и излезе през отворената врата на верандата. Дърветата вече хвърляха дълги сенки и бе станало доста хладно. По бледосиньото небе пълзяха няколко облака.

Тя трепна, когато гласът на Лио прозвуча ненадейно зад нея:

— Вечерта е прекрасна.

— Не мога да понасям, когато някой се промъква зад мен — отвърна тя раздражено.

— Съжалявам.

Нима Лио Перели се извиняваше? Какво бе намислил пак?

— Нека вече не се караме, Клер. Нека бъдем приятели.

Когато се извърна и видя нежното му изражение, саркастичният отговор заседна в гърлото ѝ.

— Съжалявам, ако съм те ядосал — той повдигна ръката ѝ до устните си.

Когато те докоснаха чувствителната кожа на дланта ѝ, сърцето на Клер заби по-силно. Разумът я предупреждаваше: „Внимание, той е ловък! Ти се поддаде веднъж на чара му!“ Но сърцето ѝ искаше да му вярва. Дори Много искаше!

Лио продължаваше да държи ръката ѝ в своята. Клер сведе поглед, за да не я издадат очите ѝ. Седеше вцепенена и гледаше дърветата, без да ги вижда.

— Да се разходим ли?

Може би си мислеше, че тя е забравила „безобидната разходка“ от предния ден? Клер разтърси енергично глава и оттегли ръката си.

Той се засмя тихо:

— Напомняш ми на майка ми. И тя бе доста заядлива.

Значи той бе имал майка! Почти не бе за вярване. На Клер ѝ се струваше, че Лио прилича на гръцки бог, израсъл от някоя скала или изскочил от морето.

— Тези планини възкресяват у мен спомени — продължи той. — Когато бях малко момче, баща ми ме водеше в неделя в планините, разбира се, когато не ходеше за риба. Беше топло и миришеше на бор. Бродехме из горите и от време на време спирахме да хапнем хляб и сирене и да пийнем чашка вино.

Докато слушаше разказа му, Клер се успокои. Тя дори сдържаше дъха си, за да не го прекъсне.

— Само при тези редки случаи бивах насаме с баща си. Лодката му попадна в буря, когато бях още съвсем млад.

— Съжалявам — каза Клер тихо. — А след това си живял със семейството на майка си?

— Да. След това всичко се промени. А какъв беше твоят живот? И ти ли си дете на тези гори?

— Може и така да се каже — тя се усмихна. — Имах си пони, с което постоянно яздех наоколо. Познавах всички. Баща ми никога не се безпокоеше за мен. Само майка ми. Бедната жена припаднаше, когато се връщах вкъщи мръсна и със скъсани дрехи след някоя буйна игра, или защото бях паднала някъде. Още я чувам да казва: „Клер-Луиз, от

теб никога няма да стане дама!“ — тя погледна Лио весело: — Боя се, че е била права!

Лио се ухили:

— Струва ми се, че всъщност никому не се е удало да те обуздае. Как успяваше да се справя мъжът ти с такава лудетина като теб?

— Той беше кротък и търпелив — отвърна Клер. — Приемаше ме такава, каквата съм. А каква беше жена ти? И тя ли беше музикантка? — във вестниците бяха писали много малко за жената, която Лио бе предпочел пред всички други. Тя напрегнато зачака отговора му.

Погледът на Лио се зарея в далечината:

— Не, не беше музикантка. Когато я видях, помислих си, че е най-миловидната и красива жена на света.

Сякаш нож прободете Клер, чувайки колко пленен е бил той от тази жена.

— И никога после не си се интересувал сериозно от някоя друга? — въпросът бе дошъл неканен на устните ѝ.

— Не — отвърна ѝ след малко спокойно. — А вие? Имало ли е някой друг след съпруга ви?

— Не — пошепна Клер.

— Дори не и добрият доктор?

— Не така, както си мислите.

— Какъв срам! А вие сте толкова секси!

Сякаш мълния я прониза. Ако бе дърво, щеше да пламне. Лио я смяташе за секси!

— Не отговорихте на въпроса ми. Ще погребем ли бойната секира? — усмивката му бе почти нежна.

Клер капитулира. Защо да не бъде мила с него? Тя се усмихна боязливо:

— Преди това можем да сключим примирие.

— И да го подпечатаме? — погледът му я докосна почти като целувка.

Тя се приближи до него с леко отворени устни.

— Яденето е готово! — извика високо Мерили.

Клер се отдръпна рязко:

— Да влезем. Гладна съм.

Лио я хвана за ръката:

— И аз — каза той тихо. — Но не за ядене.

Дъхът на Клер секна.

— Изглежда ще имаме ясна лунна нощ — гласът на Лио едновременно съблазняваше и обещаваеше.

Той отново целуна ръката ѝ, сетне я освободи и влезе вътре. Тя го последва като замаяна. Изпълваше я някакво радостно очакване. Нищо от онова, което се бе случило през последните два дни, вече нямаше значение. Щяха да започнат отначало. Още тази нощ.

Клер бе наистина гладна. Тя хапна дори от заешкото печено, а освен това на масата имаше зелен фасул, варена царевица и картофи. Струваше ѝ се, че никога не е яла с такъв апетит. Макар че се стараяше да насочва погледа си към чинията, ясно съзнаваше близостта на Лио. Направи ѝ впечатление, че и той здравата си хапва.

— Много вкусно беше, Мерили — каза Клер накрая.

— Най-вкусното нещо, което някога съм ял — присъедини се към нея и Дариъс.

— Защо никога не си ми казвала, че си такава добра готвачка?

— Никога не си ме питал.

Отговорът на Мерили прозвуча шеговито, но от Клер не убягна гримасата на Дариъс. Очевидно в „рая“ все още имаше сръдня.

— Да измием съдовете и да се преоблечем, Мерили — предложи Клер.

— Как трябва да се облече човек за вечеринка, госпожо Фредерик? — поиска да узнае Дариъс.

— Джинсите ти са добри, Дариъс. Това съвсем не е бал в края на краищата. Вземи си един пуловер или якето.

— Трябва да се обръсна. У теб ли е бръснарят, татко?

— Да. След като се обръсна, ще ти го дам. Има ли топла вода?

— Върху печката. Ще донеса чисти кърпи.

— И пухения дюшек — напомни Мерили.

— О, да — Клер помоли Дариъс да свали от тавана допълнителния дюшек. След това отиде в стаята на Лио и остави чисти кърпи на тоалетната маса до легена.

Лио влезе с топлата вода и я наля в голямото ведро.

— Жалко, че нямаме време за душ — каза той тихо. — Онова, което се случи, бе твърде интересно преживяване! — той се ухили, когато видя как бузите на Клер пламнаха.

Тя махна завивките от леглото. Дариъс влезе с пухения дюшек. Докато оправяше леглото, Лио се наведе над нея.

— Означава ли, че щом получавам мек дюшек, вече не съм в немилост?

„По-голямо благоволение не би могло да има“ — помисли си Клер.

— Сам ли ще трябва да спя тук?

Тя се огледа за Дариъс, но той бе излязъл. Тогава погледна мекото подканящо легло и почти си представи, че лежи там с Лио. За бога, какви бяха тия мисли? Та децата бяха още вкъщи! Тя се отправи към вратата. Смахът на Лио продължи да звучи в ушите ѝ, когато със зачервени бузи избяга от стаята.

— Аз ще ги измия, Мерили — каза тя. — Върви да се преоблечеш.

— Благодаря, майко.

В стаята бавно нахлу здрач. Клер запали една от газените лампи. Сетне взе ведро гореща вода и се залови да мие чиниите. Накрая се изми грижливо и извади от долапа дрехите, които щеше да облече за танците. Върху бяла фуста с рюшчета облече дълга до прасците тъмносиня пола на бели цветчета. И още: бяла памучна блуза и черни пантофки с ниски токове.

Сложи си малко грим и червило и зачетка косата си, докато започна да блести. Имаше чувството, че цялата грее. За последен път се бе чувствала така добре като дете.

Тя си взе белия плетен шал, завъртя се на петите си с разперена пола и влезе в трапезарията. Дълго щеше да си спомня за тази нощ.

И как още щеше да си я спомня! Когато се събуди, се чувствуваше като смазана. Сигурно беше вече доста късно. Тя стана неохотно и се погледна в огледалото. Имаше тъмни кръгове под очите. Да го вземат дяволите този хитър тип с цигулката! Пак си бе поиграл с нея. Но това щеше да му бъде за последен път!

Тя наля вода в легена и гневно си затърка лицето. После бързо се облече. Докато Лио Перели живееше под един покрив с нея, вече не можеше да става и дума да излиза от стаята си по нощница и халат.

В кухнята си наля кафе. Вдигаше колкото е възможно повече шум.

Дано Лио да е още махмурлия и да го боли главата!

Мерили вече бе препекла хлебчета, но Клер нямаше никакъв апетит. Седна намусена с чашката си кафе на масата.

Мерили влезе по джинси и розова блузка. Носеше кошничка.

— Добро утро, мамо. Виж, яйца. Намерих ги между корените на стария дъб.

— Аха — нито пилетата, нито яйцата интересуваха особено Клер в този миг. Занимаваха я мисли за отмъщение.

— Ще изпека шоколадовия кейк, който Лио най-много обича — Мерили взе брашно, бакпулвер и останалите необходими продукти от долапа. — Може би той ще изяде и едно яйце за закуска. Боже мой, как се забавлява снощи! Хората тук обикновено са твърде въздържани спрямо чужденци. Но от момента, когато засвири хубавите стари кънтри песни на цигулката си, те бяха спечелени. Той свири божествено, нали? — тя взе една купа от долапа. — Човек едва ли може да си представи подобно нещо! Великият Лио Перели да свири на селска вечеринка! Никак не му се зловидя да го стори заедно с другите любители виртуози! Страшен беше!

Клер направи гримаса. В края на краищата човекът бе добър музикант и професионалист.

— Знаеш ли, започнах да гледам на него със съвсем други очи. Чу ли как ме похвали след моето изпълнение? Беше много мил — тя пресе брашното. — А колко бързо се научи да играе нашите народни танци. Изглежда страшно се забавляваше. Особено когато танцува с двете сестри Гарбър. Не ги бях виждала от една година насам. Изглеждаха върховно, не намираш ли?

Лео веднага ги бе открил сред тълпата и ги бе заслепил със своя чар. Клер шумно остави чашата с кафето.

— Боли ме главата, Мерили. Моля те, имай го предвид.

— Съжалявам, мамо. Не знаех.

— Къде е Дариъс?

— Храни билетата. Това е нещо като нова игра за него.

Клер се изненада от презрителния тон на дъщеря си.

— Отдавна исках да те попитам, какво става всъщност между вас?

Мерили се извърна:

— Тук е съвсем различно, мамо. Той се надсмива над важни неща, а се бои от най-малкото нещо... както например снощи. Когато слязохме от колата и кучето на Колдуел се спусна с лай срещу нас, той се държа така, като че ли срещу него се бе появило Баскервилското куче.

— Баскервилското — поправи я Клер разсеяно. Очевидно теорията ѝ се потвърждаваше, а именно, че щом имат възможност спокойно да се опознаят, двамата щяха да открият колко са различни.

— Все едно. Едва сега разбрах колко много обичам родното си място. Може би няма да остана да живея тук, но ако Дариъс Перели си въобразява, че ще мога завинаги да живея някъде другаде, ще трябва да си потърси друга приятелка — Мерили гневно месеше тестото.

Клер инстинктивно пое защитата на Дариъс.

— Всичко тук му е все още чуждо. Не смяташ ли, че би могъл да свикне?

— Не. Той иска да живее с мен в Ню Йорк и оттам да прави концертни турнета по целия свят. Според него ние тук живеем на края на света.

Клер смутено погледна дъщеря си. Защо, неочаквано и за нея самата, вече не ѝ се искаше връзката между Мерили и Дариъс да се

провали? Всъщност би трябвало да се радва, че предположенията ѝ се оправдават.

— Съжалявам, мила — каза тя. — Вероятно е добре, че още отсега разбираш това.

— Вероятно — изрече Мерили през сълзи.

Клер стана и прегърна дъщеря си. Аз съм виновна за всичко, помисли си. Ако не се бях намесила, двамата Перели нямаше да бъдат тук и да объркат живота ни. Да вървят по дяволите! В този миг Лио влезе в кухнята.

— Добро утро! — беше пъхнал ръце в джобовете на червения си халат. Изглеждаше толкова свеж и бодър, като че ли миналата нощ бе спал добре както никога.

Клер се намуси. Защо не бе махмурлия като всеки нормален мъж? Беше танцувал и пил толкова много, че бе станало нужда почти да го носят до колата, а след това и в леглото.

Мерили слагаше тестото в намазаната с масло тава.

— Добро утро, Лио — каза тя усмихнато.

— О, Мерили, изглеждаш добре тая сутрин. Още веднъж трябва да те похваля за свиренето ти снощи. Наистина си много талантлива.

Бузите на Мерили се зачервиха.

— Благодаря, Лио. Вие бяхте страшен! Всички бяха във възторг.

Клер се бореше с чувството на ревност.

— Значи вземаш си назад думите, че Мерили била „селска китаристка“? — попита тя хапливо.

— Казвал ли съм някога такова нещо? Тогава много моля за извинение, Мерили.

— Няма нищо — отвърна Мерили. — Кафе?

— С удоволствие. Мило е от твоя страна.

Клер видя, че Лио седна внимателно и бавно и за миг затвори очи. Очевидно не беше още съвсем във форма, както се преструваше. Ако човек го погледнеше по-внимателно, щеше да забележи, че е поблед от обикновено.

— Ще ви приготвя закуската, Лио — каза тя подчертано любезно.

— Не, благодаря — възпротиви се Лио бързо. — Само малко кафе и може би филийка препечен хляб.

Той трепна, когато Клер високо се изсмя:

— Трябва да си пазите силите, Лио. Ще видя какво мога да направя.

Мерили му наля чаша кафе и каза:

— Аз ще му препека филия хляб, мамо.

— Добре — Клер се запъти към килера. Тя копнееше за отмъщение, защото той я бе унижил пред всички. Когато го покани да танцуват, бе отвърнал, че иска първо да погледа известно време танцуващите на площадката. Тогава тя танцува с учителя Пат Ендрюс. А като се извърна към Лио, за да се увери дали и той я гледа, близначките Гарбър вече го учеха на основните танцови стъпки. Никога не бе могла да понася тези момичета, а сега те изпаднаха в още по-голяма немилост пред нея.

Накрая освободи Лио от лапите им — макар че той не изглеждаше зарадван от това — и танцуваха два пъти. Учуди се, че така бързо се бе научил да танцува. Очевидно всичко му се удаваше с лекота.

После го помоли да свири. Беше цяло чудо, че покривът на хамбара не се събори от бурните оации и викове. А когато дойде време за хапване, не прояви никакво възпитание и не я потърси. Прехласнати почитателки го заобиколиха и се надпреварваха да му предлагат торти и сладкиши, сякаш се бе превърнал в голямата печалба на някоя томбола.

Преди да може да го отскубне от тях, неколцина мъже го потупаха по рамото и го отведоха навън за глътка домашно уиски. Това беше краят. Божествена нощ наистина!

Клер решително взе един буркан от полицата. Вътре имаше някакво желирано месо. Тъкмо това ѝ трябваше. Самата тя никога не би хапнала подобно нещо. Никога! Но една съседка ѝ беше подарила веднъж буркана и сега щеше да сервира на Лио този деликатес на гладен стомах.

Досега винаги бе смятала себе си за мила и дружелюбна жена. Но присъствието на Лио изкарваше на бял свят най-лошите ѝ черти. Дори изпитваше удоволствие да се държи злобно с него.

Отвори буркана в кухнята и изсипа плъзгавото му съдържание в една чиния. Мерили вече бе препекла филийка хляб.

— Ще изпържа и едно яйце на Лио — каза ѝ Клер.

Мерили погледна изненадана чинията, която тя държеше.

— Кой ще яде това нещо? — попита тя погнусена.

— Лио, разбира се — измърмори Клер.

— Мамо...!

— Нямах ли работа навън?

— Добре, добре, отивам.

След като Мерили излезе, Клер се доближи до печката.

— Добре ли се забавлява снощи, Лио?

— О, да, за мен това беше съвсем ново преживяване! Много се забавлявах. Музиката бе толкова неподправена, а момичетата — непоковарени.

Клер шумно разби едно яйце в тигана. Не си направи дори труда да извади парченцето черупка, което попадна вътре.

— Ти избухна като бомба всред нашите приятели. Жалко, че нямаше нищо за писане в себе си, можеше да раздаваш автографи.

— Защо говориш така, Клер? Искях само да бъда мил с твоите приятели. Мислех си, че ще ти бъде приятно.

— А как ти се услади домашното уиски, което пихте зад хамбара?

— То действително е силно. Но за мен няма значение. Свикнал съм на силни напитки.

— Нямах махмурлук?

— Не. Нямам проблеми.

Яйцето бе готово. Клер го сложи на филийка хляб и го нагласи до желираното месо. После сервира чинията на Лио.

— Закуската ти, Лио — изчурулика тя. — Желая ти добър апетит.

Той хвърли поглед на блюдото и видимо позеленя. Бързо отблъсна стола и с ръка пред устата избяга през задната врата навън.

Клер го проследи с доволен поглед, после изпразни чинията в кофата за отпадъци и я изплакна с гореща вода.

През входната врата влезе Мерили.

— Трябва да погледна сладкиша, мамо — когато отвори вратичката на фурната, в помещението нахлу обилен мирис на шоколад. — Още малко му трябва. Облича ли се Лио?

— Много бързаше — отвърна Клер доволно. — Ненадейно му прилоша.

— Мамо, какво направи пак?

— Нищо. Просто му поднесох закуската.

— Онова слузесто нещо ли? Как можа! Още повече, че беше махмурлия! Много бих искала да зная какво се разиграва всъщност тук!

— Грижи се за собствените си работи!

Лио влезе през задната врата, лицето му беше пепелявосиво. Беше ужасно сърдит. Обърна се към Мерили:

— Ако има гореща вода, бих искал да взема един душ и да се обръсна.

— Естествено. Веднага ще обслужа господина! — Мерили хвърли гневен поглед на майка си:

— Ще ви направя чай от лайка, Лио, много е добър за стомаха.

— По-добре направи чай от женшен — рече Клер. — Китайците твърдят, че давал сила.

По изчервеното лице и трептящи ноздри на Лио можеше да се заключи, че му е известна вярата на китайците във възможностите на женшена да засилва мъжествеността. Той заяви подчертано спокойно:

— Моите... сили не се нуждаят от нищо допълнително, в никакво отношение.

— Не мога да преценя — отвърна Клер. Когато Лио изчезна в стаята си, Мерили каза:

— Защо постоянно се заяждаш с този мил човек?

— Я виж ти, каква промяна на мнението! Мислех, че за теб той е ужасно чудовище!

Мерили се изчерви:

— В края на краищата той ми се извини — тя се залови да приготвя чая.

Когато Лио се появи с кърпа през рамо от стаята си, тя му подаде димящата чаша.

— Опитайте този чай. Ще ви се отрази добре на стомаха.

— Щом ти си го направила, мога да го опитам без никаква опасност — каза той сърдечно.

— А когато свършите, ще ви помогна да занесете горещата вода навън — заяви Мерили.

Клер онемя: какъв срам, собствената ти дъщеря да те нападне в гръб! Ако беше по-малка, порция пердах щеше да свърши работа.

Тя беше още на умивалника, когато влезе Дариъс:

— Госпожо Фредерик, мога ли да ви попитам нещо? — той пристъпваше нервно от крак на крак.

— Разбира се.

— Говори ли Мерили с вас?

— За какво?

— Тя е толкова различна, откакто сме тук. Не може да очаква от мен да познавам селския живот.

Клер избърса ръцете си. Загледа се в Дариъс. Той беше хубаво момче, но още доста зелено. Може би причината за това беше, че след смъртта на майка си бе израсъл в пансион. Лио не можеше да бъде упрекван за това. Той бе постоянно на път и не бе в състояние да се грижи за сина си така, както може би го е желал. Но какво да каже сега на младежа? Може би най-подходяща бе истината.

— Решаващо в случая не е знанието, а интересът, Дариъс. А ти, изглежда, не обичаш особено този вид живот.

— Но заради Мерили... — започна той загрижено.

— Родното ѝ място и всичко свързано с него означават много за нея. Ти не можеш да разбереш това, защото никога не си имал дом в истинския смисъл на думата — Клер постави ръка на рамото му. — Не си виновен, че двамата внезапно се оказахте пред проблеми, Мерили — също. Детството ѝ бе съвсем различно от твоето. Общото нещо между вас е само музиката и младостта ви. Единият ще трябва да прави компромиси, а корените на Мерили са твърде дълбоки, Дариъс.

Лицето на младежа изразяваше такова отчаяние, че Клер го прегърна и погали по косата.

— Я виж ти!

Двамата изненадано вдигнаха поглед — на вратата стояха Лио и Мерили. Мерили гледаше ужасено, а Лио — възмутено. Клер и Дариъс се отдръпнаха бързо. И двамата се бяха изчервили.

Лио изчезна в стаята си, Мерили излезе през входната врата, а Дариъс — през задната.

Чувството за хумор у Клер се прояви и тя звучно се разсмя. Отлично! Сега пък щяха да я обвинят и в прелъстяване на малолетни! Затананика си весело.

Лио отвори рязко вратата и застана в рамката ѝ по джинси и голи гърди.

— На всичкото отгоре сега ми се и подиграваш! — изсъска той.

— Не зная за какво говориш, Лио. Аз просто си тананиках.

— Може би ни покани само защото си искала да бъдеш заедно със сина ми!

— За бога, Лио! Приличам ли ти на жена, която ходи с малки момчета?

— Не си ли? Е, радвам се — той пристъпи усмихнат към нея. Клер се огледа накъде може да избяга, но не намери. — Имаш право, Клер. Зелените ябълки нямат вкус. Защо да посягаш към тях, когато има и зрели?

Той постави ръка на рамото ѝ, пръстите му нежно я погалиха по шията.

Клер знаеше, че трябва да го отблъсне, но тялото ѝ отново работеше против разума ѝ. Тя затвори очи и изви глава назад, за да се наслади напълно на милувките на Лио.

— Харесва ли ти?

— Да — прошепна тя.

Той я привлече усмихнат към широките си мускулести гърди.

— Зная още много неща, които ще ти харесат. Физическата му близост и дълбокият мелодичен тон на гласа му я накараха да се почувствува слаба и замаяна. Сърцето ѝ лудо биеше. Тя отвори очи и веднага пак ги затвори, когато кадифеномеките устни на Лио докоснаха нейните. Пронизаха я горещи тръпки. Тя се вкопчи в голите му рамене и го загали с две ръце по гърба. Когато най-последно освободи устните ѝ, тя прошепна:

— Още!

— По-добре да спрем, любима. Младите могат да влязат всеки миг — каза той и приглади косата си.

Клер дишаше тежко. Отново! Отново я беше възбудил с нежностите си, за да я изостави после. Може би на него това му бе достатъчно, но на нея във всеки случай — не. Тя изфуча яростно:

— Наистина не зная на какво почива славата ти на голям любовник, Лио — веднага щом тези думи излязоха от устата ѝ, прииска ѝ се да си бе отхапала езика.

— Какво казваш? — попита Лио безмерно удивен.

— За нищо не те бива и ти липсва всякакъв усет към жените!

— При удобен случай с удоволствие ще ти докажа качествата си като любовник.

— Няма да има такъв случай.

Те се изгледаха яростно. Лио стоеше със стиснати юмруци, а Клер бе опряла ръце на бедрата си. В този миг чуха гласове. Лио се извърна и се запъти към стаята си. На Клер ѝ се прииска да го уязви още веднъж:

— Лио... — каза тя с престорено сладък глас. Той се спря, без да се извъръща. — Доколкото си спомням, ти говори преди малко за ябълки. Има и някои, които са презрели и поради това не стават за ядене.

Лио тресна вратата толкова силно, че от стената падна една картина.

Вече не я сдържаше вкъщи. Трябваше да излезе навън. В любимата си гора. Отначало пое по пътеката към площадката, от която се откриваше хубавият изглед. Но после бързо смени посоката. Не искаше да отива на място, което дори малко ѝ напомняше за Лио. И тя избра пътека, водеща в противоположната посока.

Стъпваше по мек мъх и дълбоко вдишваше свежия въздух. Мирната атмосфера на гората обикновено ѝ действаше успокоително, но не и днес. Цветът на дива роза ѝ напомняше за устните на Лио, мирисът на бор за кожата му, а шумоленето на листата — за гласа му.

Тя енергично разтърси глава, за да се освободи от тези мисли. Трябваше да се съсредоточи в заобикалящия я свят. Летните листа вече се обагряха по краищата в кафяво. Скоро щеше да настъпи есента в цялото си великолепие от багри.

И щеше да остане сама.

Задуха вятър. Листа се завъртяха към земята. Клер рязко спря. Какво беше това? Учудена погледна към короните на дърветата, сякаш там имаше отговор на въпроса ѝ. Нима беше жертва на сетивна измама? Не беше възможно вятърът да свири Брамс!

Тя се върна малко назад, за да може да чува по-ясно. Облегна се на едно дърво. Знаменитият Лио Перели се упражняваше. В гората звучеше „Унгарски танц“ № 7 и дори птиците сякаш прекъснаха песента си, за да се вслушат в нежната мелодия.

Клер бавно се плъзна по дънера на дървото и седна на земята. Дотича катеричка, застана безстрашно и се загледа любопитно в нея. Тя се усмихна.

След пиесата от Брамс Лио подкара първия такт от Менделсоновия цигулков концерт. Клер се отдаде напълно на наладата от музиката.

Когато, подобно на красив сън, тя отзвуча, забеляза, че бе плакала. Откога? Колко много обичаше музиката на този човек! „И не само нея, но и самия мъж“ — нашепна ѝ един глас вътре в нея. Тя

трепна, щом внезапно го осъзна. Да, обичаше Лио, само че досега бе отказвала да си го признае. По дяволите, как можа да се влюби тъкмо в него, защо не в Бойд?

Бавно и с наведена глава Клер пое обратно към хижата. Като влезе в градината се чувствуваше плаха и смутена.

Лио не се виждаше никъде. Но Мерили седеше на стъпалата. Клер седна до нея:

— Здравей!

Мерили извърна лице.

Какво ставаше с нея? Да не би и тя да си мислеше, че майка ѝ флиртува с Дариъс?

— Не зная какво ти е, Мерили. Но ако е заради мен и Дариъс... Аз просто проявих към него майчинска грижа.

— Доста глупаво се държах, нали?

— Ревнуваше ли?

— Не зная, мамо. Беше някакво смешно чувство.

Значи момчето все пак означаваше нещо за нея.

— Идете днес следобед с Дариъс във фермата. Като види истинския ти дом, може би ще промени мнението си за тоя край. Хижата сигурно предизвиква шок у човек, който е израсъл в лукс.

Лицето на Мерили се проясни.

— Хубава идея. Трябва да изясним някои неща помежду си. Бих могла да кажа, че ме боли зъб, а като стигнем до фермата, внезапно ще ми мине — тя се засмя. — Представи си как ще останеш насаме с Лио. Положително много жени биха се разменили с теб.

Насаме с Лио! Тялото ѝ пламна, но разумът ѝ я предупреди, че никога няма да го има истински. Само щеше да стане още по-лошо, ако спи с него. Тя стана.

— Всички ще отидем.

— Ще видим! — измърмори Мерили на себе си и последва Клер. — Какво има за обяд, мамо?

— Да отидем да изядем по един хамбургер на другия ъгъл — пошегува се Дариъс, когато влязоха в кухнята.

„О, Дариъс! — помисли си Клер отчаяно. — Никога ли няма да се научиш?“

Мерили му хвърли леден поглед.

— Ще погледна в килера.

Вратата на Лио се отвори и той излезе. Висок, свеж, със съблазнителна усмивка на устните. Гърлото на Клер се сви, коленете ѝ отмаляха. Почувствува се жалка. Защо трябваше да приема поканата ѝ? Тя взе една влажна кърпа и, без да има нужда, започна да забърсва масата, преди да сложи покривката.

— Хареса ли ти концертът? — Лио стоеше със скръстени ръце пред камината.

— Какъв концерт? — ако признаеше, че го е слушала, трябваше да го похвали, а тъкмо това не искаше.

— Упражнявах се.

— В гората чувах само вятъра.

Мерили се върна от килера.

— Какво намери? — попита я Клер.

— Наденица и зеле.

Задължението да се погрижи за яденето върна самоувереността на Клер. Поне не ѝ се налагаше да гледа постоянно Лио.

— Добре. Ще направим хлебчета и салата. Ще отида до потока за марули — ако постави известна дистанция между себе си и Лио, може би щеше да забрави колко необикновено привлекателен е той; щеше да забрави, че го обича. Без да храни голяма надежда, че и този път сметката ѝ няма да излезе крива, тя взе една кошница и излезе.

Когато няколко минути по-късно се върна в кухнята, Дариъс режеше домашния хляб.

— Режи го на филийки, а не го сечи! — задяваше го Мерили.

Очевидно пак се бяха сдобрили. Поне отчасти. Клер наистина не бе в състояние да понесе повече напрежение от това, което усещаше в себе си.

Тя изми марулите и направи четири купички със салата. Мерили се бе погрижила за зелето. Клер видя, че на печката беше поставена голяма тенджерата с лук.

— Ще готвиш нещо за обяд ли? — попита тя.

— Не. Но не исках да се разваля. Затова реших да го сваря.

— Добре — Клер отнесе салатите на масата. — Можем вече да ядем.

Четиримата заеха местата си. Мерили и Дариъс на пейката, срещу тях Лио и Клер.

Клер тъкмо си бе намазала филия хляб и я бе захапала... и насмалко не се задави. На коляното си почувствува една ръка. Тя рязко се обърна към Лио, който уж дъвчеше с апетит, и отвърна на погледа ѝ с невинна физиономия.

Ръката тръгна нагоре по крака ѝ. Клер бързо изпи глътка мляко. Почувствува как горещината се изкачи от тялото в главата ѝ. Дали децата бяха забелязали нещо? Обхваната от паника, тя погледна към Мерили и Дариъс. Двамата оживено разговаряха за музика и имаха очи само един за друг.

Да го вземат дяволите Лио Перели! Очите на Клер заблестяха войнствено. Спусна дясната си ръка и одраска Лио с дългите си нокти.

Лио бързо хвана ръката ѝ и я задържа здраво.

Тя се помъчи да освободи ръката си без младите да забележат нещо от тази борба.

— ... нали, мамо?

Клер трепна.

— Моля?

— Казвах... Какво има, мамо? Изглеждаш странно.

Като продължаваше да гъделичка дланта ѝ, Лио каза с престорена загриженост:

— Да, Клер. Изглеждаш така сгорещена. Да нямаш температура?

— Не, добре съм! — изсъска Клер със стиснати зъби.

Тя мушна свободната си ръка в косата си и потисна едно стенание, когато Лио разпери пръсти и я погали по бедрото. Все още отчаяно се опитваше да се освободи от хватката му. Но напразно. Удаде ѝ се само да вземе с лявата си ръка малко салата, без да изтърве вилицата.

Вилица ли?

В момент, когато Мерили и Дариъс не гледаха към тях, Клер спусна лявата си ръка с вилицата под масата и убоде Лио по крака.

Той не можа да сдържи вик на болка. Хватката му се отпусна, така че Клер мълниеносно изтегли ръката си. Беше ѝ трудно да остане сериозна. Двамата млади въпросително ги погледнаха.

Накрая Мерили сви рамене и захапа сандвича си.

— О-ох! — изстена тя драматично и веднага след това се хвана за бузата.

— Какво има? — запита Дариъс загрижено.

— Захапах нещо твърдо. Мисля, че ми падна някаква пломба —
тя опипа зъба с език. — Ужасно ме боли.

Клер взе участие в играта:

— Можем да те заведем на зъболекар.

— Защо да отиваме и четиримата? — попита Мерили
твърдоглаво. — Ще дойдеш ли с мен, Дариъс?

— Ще тръгнем всички — каза Клер строго.

— Предпочитам да остана тук — обади се Лио. — Дариъс може
да я заведе.

— Точно така, госпожо Фредерик.

— Ще си взема само един пуловер и чантата — Мерили
избягваше да поглежда майка си.

Клер поиска също да стане, но Лио я задържа:

— Още не сме свършили да се храним, мила — каза той нежно,
но категорично.

Клер го погледна сърдито, но не каза нищо. Нямаше желание да
му прави сцена пред децата.

— Чао — сбогува се Дариъс. Той грижливо обгърна Мерили с
ръка и я изведе навън.

— Приятно прекарване, деца — извика Лио след тях. Тези думи
извадиха Клер от унеса ѝ. За бога! Оставяха я насаме с този звяр!

— Довечера да се върнете! — почти изкрещя тя.

Ръката на Лио се плъзна по рамото ѝ. Клер настръхна.

— Така, значи сега сме сами и въпросът, който засяга моите качества на любовник, стои открит — каза той с мек като коприна глас.

Докосването му предизвика у нея възбуда и същевременно гняв. Тя се загледа нерешително пред себе си. Изглежда сега щеше да последва големият опит за прелъстяване. Тя стисна устни. Щеше да му покаже, че не е лесна плячка.

За свое съжаление вече бе разбрала, че всеки опит за съпротива само поощряваше Лио. Значи трябваше да измисли нещо, което веднъж завинаги да го излекува от влюбчивостта му.

— Ще трябва да се подчиня на неизбежното, Лио — каза тя с потрепващи мигли.

Той я хвана под брадичката и я принуди да го погледне:

— Нямам пълно доверие в този нежен, смирен тон.

Тя го погледна с широко отворени, невинни очи:

— За какво говориш?

Неочаквано Лио се извърна от нея и силно кихна.

— Да не си се простудил? — гласът на Клер звучеше прекалено любезно.

— Сигурно е от лука. Имам алергия към лука.

Кихавица и лук! Ура! Еврика!

Клер сниши гласа си, така че, както се надяваше, той прозвуча някак пресипнало и съблазнително:

— Ами ако това са първите признаци на настинка? — тя бавно го докосна с пръст по бузата. — Това би било ужасно, тъй като ти предстои турне. Може би трябва да прекараш следобед в леглото?

— Прекрасна идея! — Лио взе ръката ѝ и я целуна. После устните му бавно се изкачиха до лакътя ѝ.

В продължение на миг Клер се бори с желанието да го остави да прави каквото си иска. В главата ѝ се блъскаха най-противоречиви

мисли. Тялото ѝ копнееше за него. Но сега не бе нощ, омагьосана от лунните лъчи.

Тук, на ярката дневна светлина, тя не можеше да забрави гордостта си, не можеше да забрави, че за него тя бе само едно повърхностно приключение.

Поне да беше сигурна, че изпитва нещо към нея... Потърси в лицето на Лио израз на нежност. Но намери там само цинизъм и подигравка.

Не, той търсеше само бърза авантюра. Колко малко държеше на нея си пролича, когато на празника предпочете компанията на други жени, за да се забавлява с тях. Споменът за това сковаваше сърцето ѝ като ледена броня.

Тя въздъхна, сведе поглед и събра силите си за играта, която възнамеряваше да играе.

— Облечи си пижамата, докато аз... се оправя — прошепна тя.

— Никога не можех да си представя, че така бързо ще свиеш платната — Лио тихо се засмя.

— Добре съзнавам, когато съм загубила.

Той я целуна.

— Време беше. Но ела веднага и ме съблечи.

Гореща вълна обля Клер:

— Още не съм стигнала дотам — заекна тя.

Този път Лио се изсмя високо:

— Понякога си наистина ужасно целомъдрена. Е, добре, чакам те — каза той и се запъти към стаята си.

— Затвори си вратата, за да не прониква вътре миризмата на лук!
— извика Клер след него.

Той усмихнато се подчини.

Тя гледа известно време след него, без да помръдне. Сетне миловидното ѝ лице се оживи. Отиде до печката, свали капака на тенджерата и изсипа лука в едно сито. С насълзени очи го смачка и сложи половината от кашата върху няколко скатани една върху друга тънки кърпи, които след това нави на руло. В планините смятаха компреса с лук за старо домашно средство против настинки.

Докато го приготвяше, самоувереността ѝ се върна. Движеше се на познат терен. Лио щеше да преживее нещо нечувано!

Клер се промъкна на пръсти в стаята си и си облече халата върху другите дрехи. Предвидливо събу ботушките и нахлузи пантофи.

Върнала се в кухнята, тя се запита как да скрие от Лио горещия компрес, докато се приближи достатъчно към него. Може би да му поднесе някое силно питие? Тъкмо това беше нужно. Като въведение към сцената на прелъстяването!

Взе от килера една бутилка от касата с вина, която Лио бе донесъл. Върна се в кухнята и върху табличка постави бутилката и две чаши. Сложи и горещия компрес, като го покри с кърпа.

Едва сега забеляза, че навън наближава буря. Погледна от прозореца. Небето се бе смрачило, дърветата бурно се превиваха под силния напор на вятъра. По всичко изглеждаше, че тя скоро ще се разрази. Клер трепна, когато нещо падна върху покрива. „Сигурно няколко малки клони“ — успокои се тя. Нямаше защо да се тревожи. Хижата бе устояла на много бури. В момента по-важно бе самата тя да преодолее урагана, който щеше да се разрази в стаята на Лио.

Почука на вратата на Лио с разтуптяно сърце.

— Влез.

Макар в стаята да бе хладно, той легеше на леглото по морскосиня копринена пижама, скръстил ръце под главата си.

— Какво е това? — попита той и посочи таблата.

— Нещо за пиене.

— Фантастично!

Клер остави таблата на нощната масичка и пристъпи неохотно към леглото. Лио ѝ подари такава усмивка, която би стопила дори айсберг. Коленете ѝ отмаяха и тя седна на леглото по-бързо, отколкото всъщност искаше.

Лио протегна ръце към нея:

— Не! Не мърдай! — гласът ѝ прозвуча почти пискливо.

Той отново скръсти с усмивка ръце под главата си.

Клер се наведе над него с малко насилена усмивка и с неспокойни, разтреперани ръце започна да разкопчава пижамата му. Лио я наблюдаваше, дишането му се ускори.

Докато докосваше мускулестите му гърди и вдишваше мириса на кожата му, у нея ненадейно избухна по-силна буря, отколкото навън. Защо трябваше да се противи още? Защо просто да не се сгуши до него и да го остави да прави с нея каквото си иска?

Гласът на Лио я изтръгна от мислите ѝ:

— Ръцете ти са студени. Ела, ще те стопля.

Тя отново потърси в лицето му израз, който би могъл да помете съмненията ѝ. Но видя само самоуверената усмивка на мъж, който познаваше жените и добре знаеше какво ще последва.

Беше сигурен в себе си!

— Преди това имам нещо за теб. Затвори очи и лежи мирно!

Лио се подчини той се усмихваше доволно. Клер скочи, взе компреса и му го плесна на гърдите.

Лио рязко се надигна. Той се втренчи в силно миришещите кърпи, сякаш това бе някакъв огромен паяк.

— Какво е това? — задъха се той. Очите му започнаха да сълзят.

Клер също се просълзи. Тя го хвана за раменете и го тласна обратно в леглото.

— Компрес с лук срещу настинка. Лежи спокойно!

С един скок Лио се измъкна от другата страна на леглото, махна компреса от тялото си и го захвърли. После загледа втренчено Клер и бавно пристъпи към нея.

Тя тръгна заднишком към вратата.

— Лио...

— Ти съвсем не искаш да спиш с мен! Но отиде твърде далеч!

Клер посегна към дръжката, отвори вратата и изтича във всекидневната. Потърси закрила зад дивана.

— Успокой се, Лио!

Но по лицето му се виждаше, че този път той няма да я послуша.

— Ти си помисли, че съм ти паднала вече — изрече тя задъхано.

— Който си играе с мен, си изгаря пръстите.

С един скок Лио се намери върху дивана. Той се прекатури и при падането повлече и Клер на пода.

— А сега... — преди да завърши изречението оглушителен трясък, придружен от звук на пукащо и цепещо се дърво, разтресе цялата хижа.

Двамата останаха известно време като парализирани, после Клер отблъсна Лио от себе си. Тя се надигна, изтича в стаята му и отвори вратата.

— О, боже мой!

Джон често бе казвал на Клер, че старото дърво е болно. Но от сантиментални причини тя не бе разрешавала досега да го отрежат. Сега половината от него се простираше в стаята. Върхът му бе точно върху леглото. Бе започнало и да вали и всичко в стаята бе вече мокро.

— О, небеса! — Лио застана зад нея и сложи ръка около раменете ѝ. — Можехме да бъдем мъртви — той здраво прегърна Клер, защото почувствува, че тя трепери. Вятърът свиреше злокобно, цялата хижа сякаш стенеше.

Клер тревожно погледна към тавана. Кавгата с Лио бе забравена.

— Смятам, че засега не можем да направим почти нищо тук. Най-добре си облечи нещо, а аз ще взема завивки и ще отидем в мазето. Хижата може да се срути всеки миг. Мазето наистина не е подслон с три звезди, но е сигурно и сухо — той кимна. Клер се извърна и отиде в кухнята. Лио я последва малко след това, като носеше кутията с цигулката.

Тя дръпна настрана килима и на пода се показа четвъртит капак.

— Ще дръпнеш ли дръжката?

Тъй като капакът винаги заяждаше, можаха да го вдигнат само със задружни усилия. Вгледаха се в мрачната дупка, от която вееше студен въздух. Клер сложи ръце на кръста си и трескаво започна да обмисля какво да вземат със себе си долу.

„Светлина.“ Тя взе лампа и кибрит и ги даде на Лио:

— Моля те, вземи това и стой на стъпалата, за да мога да ти подавам нещата.

После изтича в стаята си, взе завивки и му ги подаде.

От килера извади една кутия, в която сложи самун хляб, салам и остатъка от ягодилия сладкиш от предния ден. Също така нож, лъжица, две чаши и стомна с вода. Вероятно щеше да се наложи да издържат долу, докато Мерили и Дариъс се върнат с джипа.

Тя подаде кутията на Лио и се върна в стаята, за да примъкне касата с виното до капака за мазето. Той отнесе касата долу. Клер се огледа още веднъж загрижено и после слезе по стъпалата, като затвори капака над главата си.

Шумът от бурята проникваше долу приглушено.

Лампата осветяваше голите, но сухи стени.

Лио нагласи нещо като легло от възглавници, одеяла и завивки. Ненадейно Клер бе обзета от чувството, че нервите всеки миг ще ѝ

изневерят.

Когато привърши, Лио се обърна, погледна отчаяното ѝ изражение и я улови за ръката:

— Седни там.

Клер потъна в сред възглавниците. Тя видя скъпоценната цигулка на Лио, която той грижливо бе опрял на стената, и се изсмя звучно. Един безценен Страдивариус в мазето на двестагодишна хижа! Смя се, докато смехът ѝ премина в хълцане.

Той не каза нищо. Седна до нея и започна да масажира шията ѝ.

— Всичко се руши — Клер изхлипа. Разтресена от ридания, тя се облегна на Лио, благодарна, че чувства топлината на тялото му, тъй като самата тя зъзнеше. Той се отпусна на възглавниците и изтегли одеялото върху себе си и Клер.

Няколко минути я държа мълчаливо в ръцете си. После ненадейно рече:

— Глътка вино ще ти се отрази добре — и стана. — Имаме ли тук тирбушон?

— Не.

— Нищо. Винаги съм искал да го направя по този начин — той се отдалечи и счупи гърлото на бутилката, в стърчащия зид. — Моля. Нито капка не е разляна. И така, малко вино за дамата! — наля в една чаша ѝ я подаде на Клер.

— Благодаря. Не зная какво става с мен — каза тя, зъбите ѝ тракаха.

— Вероятно шок — Лио пак седна до нея с бутилката и с чашата в другата ръка. — Пий!

Клер изпразни чашата на един дъх. Той ѝ доля. Но когато тя поиска да я изпие пак така наведнъж, Лио я хвана здраво за ръката:

— Не, ще се напиеш.

— Може би искам да се напия — тя погледна към тавана. — Нещо, на което много държа, се руши в момента — Клер почувствува, че благодарение на виното вече не ѝ е, толкова студено. Беше престанала да трепери. — Може ли да получа още малко?

Лио ѝ наля още веднъж. После отпи и той. Внезапно се засмя тихо.

— Какво има? — Клер го погледна въпросително.

— Мисля си, че съм пил вино при всякакви възможни ситуации — отвърна той. — Но сега е върхът!

— Пия за това — тя отпи голяма глътка.

— Така не се пие това прекрасно вино — упрекна я той.

Клер почувствува, че ѝ стана по-топло, отпусна се. Виното бе извършило своето.

— Наистина е чудесно — тя успя да се усмихне колебливо. — Ако бяхме на прием, щеше да липсва само музиката. Ще ми изсвириш ли нещо?

— Тук, в мазето? — попита Лио недоверчиво. Но след малко повдигна рамене: — Всъщност защо не? Имаш ли някакво желание?

— Нещо по-живо.

Той размисли за момент, после взе цигулката и започна да свири откъс от „Кармен“.

Клер слушаше и чувствуваше как постепенно напрежението ѝ отслабва. Бурята и обстоятелството, че седеше с Лио в мазето, всичко това вече не изглеждаше толкова лошо. Като свърши да свири, тя изръкопляска:

— Браво! — и вдигна чашата си за него.

Лио се поклони усмихнато. Предпазливо намести скъпоценния си инструмент в кутията. Когато Клер му подаде празната си чаша, той отначало поклати глава, но после я напълни още веднъж.

— Тук е студено — Лио си потърка ръцете и се огледа нерешително.

Клер отмахна одеялото:

— Ела, преди да си замръзнал — той прие предложението ѝ и тя почти се разкая. О, боже, какво ли щеше да стане, когато бъдат толкова близо един до друг? — На колко години си всъщност? — попита тя, за да наруши напрегнатото мълчание.

— На четиридесет и пет. Защо?

— Високата, темпераментна жена, която видях у вас... тя ли ти е приятелката? — по дяволите, защо му задаваше тези интимни въпроси? Сигурно виното бе развързало езика ѝ.

— Един джентълмен не говори за връзките си с жени — Лио се подсмиваше.

Клер също го погледна насмешливо:

— Ти не си никакъв джентълмен.

— Невъзможна си! Пийни си още малко! — той ѝ наля, после и на себе си. Бутилката се изпразни.

Тя тихо се засмя:

— Сигурно никога не си мислил, че ще попаднеш в такова мазе!

— Честно казано, не — Лио се загледа в чашата си.

— Защо не ме гледаш? — попита Клер войнствено. — Намираш, че не съм хубава ли?

— Как ти хрумна подобна мисъл?

— Ти обичаш високи, красиви жени, които миришат хубаво, нали?

Лио се изсмя високо:

— Разбира се.

Клер се изкиска:

— Знаеш ли какво? Ти не миришеш хубаво. Миришеш на лук.

— Ти си пияна.

— Вярно е.

— Да хапнем нещо — Лио стана и намаза парче хляб. — Изяж го! — заповяда той.

Клер послушно отхапа. После размаха напред-назад празната си чаша:

— Още!

— Само малко — той счупи гърлото на втора бутилка и ѝ наля.

— Хлябът трябва да плува — обясни Клер, като дъвчеше.

Лио направи гримаса и също си взе филия хляб. След като яде и пи, той отново се сгуши под одеялото.

— Сега спи! Изглежда бурята ще трае още известно време — каза той и затвори очи.

На Клер не ѝ се спеше. Усещаше се съвсем бодро. Виното замъгляваше съзнанието и съвестта ѝ. Какво я интересуваше утрешният ден? Сега беше тук, в това топло гнездо от възглавници и одеяла, на златната светлина от лампата.

Тя се опря на лакът и се загледа в лицето на Лио.

— С колко жени си спал?

— Това не те засяга! Спи!

— Бас държа, че дойде тук, за да спиш с мен, нали?

— Стига вече!

— Но не извади голям късмет, а?

Той се изтъркаля настрани и демонстративно ѝ обърна гръб.

Тя се наведе над него и нежно го ухапа по ухото.

— Клер!... — изръмжа Лио. Извърна глава и я погледна.

— Да?

— Какво значи това? Лягай и спи! — той се обърна отново и затвори очи.

Клер се отпусна пак на възглавницата и се втренчи в тавана. Как да заспи, когато до нея лежеше най-очарователният мъж на света? Самото усещане на близостта му будеше у нея горещо желание. Нима с Лио не беше така? Тя погледна към него и внезапно не можа да устои на порива да го погали по косата.

— Клер... — помоли Лио. — Ти не знаеш какво правиш — той се опита да махне ръката ѝ.

Клер се усмихна. Най-после разбра колко е възбудително да съблазняваш някого против волята му. Тя решително го обърна с ръце и се притисна до него.

— Не, Клер...

— Око за око, зъб за зъб — пошепна тя. — Да видим дали още помня какво ми правеше — обсипа с малки горещи целувки врата му. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му и разкопчаха копче по копче ризата му. Толкова беше погълната от старанието си да възбуди Лио, че не усети как собственото ѝ тяло пламтеше от желание.

Повдигна глава:

— О, колко горещо стана!

— Клер! — когато тя съблече халата и издърпа пуловера си през главата, Лио изохка.

— Хареса ли ти? — попита Клер с дрезгав глас. Тя се притисна отново към него и почувствува грубия плат на ризата му до голата си кожа. Започна да гали Лио предизвикателно по гърдите и корема и стигна до покритото с косми място, скрито под колана на панталоните му.

— Престани!

— Ти през цялото време ме задиряше, а сега не искаш? Сега обаче аз искам! — отвърна тя.

— Не си с всичкия си...

— Имаш право, луда съм — прекъснато тя. — Луда съм по теб!

Смъкна ризата от раменете му и с показалеца си очерта линия чак до врата му. Наведе се и последва линията с устните си. Ръката ѝ се плъзна към колана на джинсите и разкопча токата. Чу, че той задиша учестено. Тя веднага оттегли ръката си.

— Обикновено тук прекъсваш. Затова и аз сега ще спя.

Лио простена. Той се извърна и погледна измъчено Клер. От желанието, което прочете в погледа му, ѝ стана едновременно студено и горещо.

— Да те вземат дяволите! — изруга той. Притегли я към себе си и започна да я целува диво и страстно.

Клер се отпусна назад и се отдаде напълно на прекрасните чувства, които милувките му будеха у нея, на жаравата, която той с ръце и устни разпалваше в буен огън. Сякаш от някаква безкрайна далечина разбра, че е съвсем гола.

— Близо до небето е студено — пошепна тя, но след миг щастливо въздъхна, когато топлото тяло на Лио легна отгоре ѝ. И той бе вече гол. Усещаше кожата му до своята, топлината му сякаш преливаше в нея.

Лио продължаваше да я целува и гали, докато ѝ се стори, че напълно губи разсъдъка си. Когато проникна в нея, двамата за секунда сдържаха дъха си. После Лио започна да се движи бавно, Клер се нагоди към ритъма му. Той държеше нежно главата ѝ, а тя се издигаше към него. Най-после, и все пак твърде рано, достигнаха върха на страстта.

Останаха да лежат прегърнати, дишаха силно. Клепките на Клер бавно натежаха. Приятно замаяна и успокоена, тя най-после заспа.

Събуди се с главоболие и замига в здрачната светлина. Къде беше? О, да, в мазето. Сигурно бе спала дълго и добре, защото се чувствуваше напълно освободена от онова напрежение, което дни наред я бе тормозило.

Тя се протегна с наслада. Но когато протегна ръцете си под одеялото, усети студ. Къде ѝ беше нощницата? Тя плъзна ръка по тялото си ѝ установи, че е гола.

Но другото тяло до нея я топлеше. Тялото ли?

Клер широко разтвори очи. Извърна глава и тогава дочу тихо хъркане. До нея лежеше Лио!

О, боже! Душата ѝ проплака, тя се отдръпна малко и се опита да си припомни събитията от последната нощ. Бурята, мазето, музиката, виното... О, не! Нейното второ, побъркано аз я бе накарало да забрави разума си!

Към главоболието се прибави отчаянието. Трябваше да излезе оттук! Дори ако хижата бе в развалини и бурята все още вилнееше. Само въвн от това мазе!

Клер предпазливо се прокрадна от постелята. Събра разпръснатите си по пода дрехи и бързо се облече. Дано Лио не се събуди! Какво се казва на мъж, когото си принудила да спи с теб?

Тя погледна към капака над главата си, сама нямаше да може да го отвори. Промъкна се на пръсти до вратата, която водеше направо навън, отвори я и затвори след себе си колкото можа по-тихо.

Навън дълбоко вдъхна хладния свеж въздух. Бурята бе отминала. Беше още тъмно, но на изток сребриста ивица на хоризонта вече оповестяваше зората.

Хижата стоеше още на мястото си. Клер влезе вътре и опипом затърси някоя лампа. Запали една, вдигна я високо и се огледа. Голямото помещение бе невредимо. Покривът бе издържал. Клер облекчено си отдъхна.

Тя влезе в стаята си и я намери в състоянието, в което я бе напуснала. Преоблече се и бързо си изми лицето със студена вода.

Когато с лампата в ръка се готвеше да отвори вратата към стаята на Лио, чу стъпки на верандата. Тя замръзна. Почувствува, че гърлото ѝ се стяга. Как се поздравяваше мъж, когато на практика си изнасила? Продължаваше да стои като вцепенена. Чу гласа на Лио зад себе си и се стресна:

— В ред ли е хижата поне донякъде?

За своя изненада Клер си възвърна гласа. Той прозвуча дълбоко и гърлено:

— Още не съм видяла какво е положението тук — тя отвори вратата.

Светлината на лампата попадна върху хаос от мокри клони и шума. Докато не бъдеше отстранено дървото, нямаше да може да се каже колко от старите мебели са разрушени. Клер си прехапа устните. Беше обичала старото дърво, като дете се бе катерила по него. А мебелите бяха незаменими.

— Позор — каза Лио. Той постави ръка на рамото и.

Колко хубаво щеше да бъде, ако можеше да сложи главата си на неговото рамо и да потърси утеха у него. Но сега това бе невъзможно. Тя отблъсна ръката му. Не искаше съчувствието му. Щеше да бъде по-добре, ако двамата вече не се доближават твърде един до друг.

— Може би ще може да се възстанови — каза тя. — Вземи си багажа. Дано нещата ти не са пострадали.

Лио взе куфарите си от ъгъла.

— Няма им нищо. Те са от най-фина кожа.

— Разбира се, само най-доброто — изплъзна се саркастично от устата ѝ. — Извини ме — каза тя бързо, когато той я погледна намръщено. — Малко съм нервна.

— Няма нищо. Можем ли да направим нещо?

Клер затвори вратата.

— В момента нищо. Когато отидем долу, ще изпратя някого... — тя млъкна и се намръщи.

— Какво има?

— Мерили и Дариъс още не са се върнали. Вероятно са останали във фермата. Сигурна съм, че пътят е бил блокиран от изкоренени дървета.

— Според теб не се ли крие нещо друго тук?

— Какво друго би могло да бъде?

— Навсякъде има терористи, които отвличат децата на богати хора, за да изнудват за откуп.

— Терористи ли? — Клер звучно се разсмя. — Но не и тук! — за пръв път погледна Лио право в лицето. — Не се безпокоиш истински, нали?

— Нима смяташ, че не обичам сина си?

— Напротив. Но не го разбираш.

— Какво значи това? — сепна се Лио.

Клер повдигна рамене:

— Ако си бе направил труда да го изслушаш, щеше да знаеш, че не иска да свири класическа музика.

— Не знаеш какво говориш.

— А ти си толкова усърдно зает със свалянето на жени, че дори не знаеш какво мисли синът ти.

— Аха! Стигнахме до интересна точка! — очите му изпускаха искри. — Ако добре си спомням, не бях аз... — Лио не изрече мисълта си докрай.

Не беше и необходимо, защото Клер и без това знаеше какво иска да каже. Не бях на себе си, искаше тя да му каже, но се отказа. Нямаше да промени нищо.

— Това не означава нищо. Така поне времето не ни се видя толкова дълго.

За миг ѝ се стори, че зърна в погледа му наранено изражение. Но той се овладя почти незабавно.

— По-добре се облечи — каза тя спокойно. — Можеш да използваш моята стая.

— Добре — Лио взе куфара си и излезе.

Клер се огледа. Какво трябваше да направи първо? Чаша кафе и нещо за ядене може би щяха да ѝ помогнат да възстанови вътрешното си равновесие.

Тя запали печката и сложи ведро с вода. Сетне отиде в килера, където намери брашно, едно яйце, мляко и масло. Можеше да изпържи палачинки. Ставаха бързо и засищаха.

Първите палачинки вече цвърчаха в маслото, когато Лио излезе от стаята с черен панталон и тъмночервен кашмирен пуловер, под

който носеше спортна риза.

— Ще взема цигулката. Да донеса ли нещо от мазето? — попита той вежливо.

— Може би възглавниците и одеялата.

— Разбира се.

Те си говореха като хора, запознали се някъде на почивка, които вече съжаляват, че са си разменили адресите.

Денят бе вече настъпил. Клер духна лампата и разпреди палачинките в две чинии.

Лио бе слизал няколко пъти в мазето, за да качи горе и виното, и всичко останало. През цялото време Клер стоя с гръб към него. Едва когато той затвори капака, тя се извърна.

— Закуската е готова.

Постави една чиния пред него и му наля кафе. След това седна срещу него. Лио ядеше с апетит. Клер, обратно, трябваше да преглъща всяка хапка с глътка кафе.

Беше почти свършила, когато навън спря кола, и докато двамата станат, вътре вече влизаха Мерили и Дариъс.

— Съжалявам, мамо. Не можехме да дойдем по-рано. Две изкоренени дървета бяха препречили пътя. Уик и Елмо трябваше да ги разсекат... Наред ли е всичко?

— Естествено — отвърна Клер троснато. — Само хижата пострада малко.

Мерили се огледа бързо.

— Стаята на Лио.

Мерили пристъпи и отвори вратата.

— О, мамо! — извика тя слисано. Застанал зад нея, Дариъс свирна през зъби:

— Оу! Надявам се, че не си лежал в леглото, татко!

— Това стана късно следобед, така че какво щях да правя в леглото? — отвърна Лио, без да трепне.

Клер се изчерви.

— Искам да се върна у дома, Мерили — рече тя раздражено. — Дариъс, моля те, натовари багажа на баща си в колата, докато аз угася огъня.

— Добре. Ще взема и моите неща.

— Ние ще вземем само най-необходимото, Мерили. Уик може да натовари останалото по-късно.

— Окей, мамо — Мерили погледна любопитно майка си, сякаш чувствуваше, че нещо не е в ред.

Клер затвори клапата за вентилация на печката, за да задуши огъня. После взе чантата си и последва другите навън. Искаше да се махне оттук колкото е възможно по-скоро.

Слънцето бе вече изгряло. Синевата на небето се отразяваше в локвите. Дариъс караше колата, а Мерили оживено говореше. На задната седалка цареше мълчание.

След половин час пътуване стигнаха до подножието на планината. Пътят се разклоняваше и Дариъс сви наляво. Скоро излязоха от гората и подкараха между царевични полета и ливади с овце и говеда.

В далечината, на малко възвишение над едно езеро, вече се виждаше голяма бяла къща, обградена от по-малки постройки.

Отдалече къщата със своите три етажа прави наистина импозантно впечатление, помисли си Клер. За щастие преди една година бе преобоядисана. Прясната боя прикриваше необходимостта от по-големи възстановителни работи, които тя не можеше да си позволи.

— Това е домът на Мерили, татко — обясни Дариъс въодушевено. — Почакай само да го видиш отвътре. Има да се чудиш.

— Сигурно — отвърна Лио и се прозя.

Това означаваше, че му е скучно. Клер се вбеси. Той и неговите къщи в Париж, Лондон и Ню Йорк! Тя упорито издаде брадичка и започна:

— Тази ферма от 17 500 декара принадлежи на семейство Олдър от 1776 година. Днешната сграда е построена през 1830 г. от Джонас Олдър в колониален стил, след като старата изгоряла при пожар. Жилищната сграда има три етажа. На последния се намира балната зала, която днес служи за музикален салон — Клер хвърли таен поглед на Лио. Той седеше с равнодушна физиономия, скръстил ръце на гърдите.

Сърдита, тя продължи:

— В партера има десет помещения, без да се смята кухнята. На първия има дванайсет спални и шест бани, които бяха модернизирани...

Тук Клер прекъсна, тъй като колата бе пристигнала пред къщата.

Уик бе застанал там и като по команда отвори вратите. Бел се бе постарала да го нагизди. Но белият жакет, който носеше над джинсите и маратонките, му беше с няколко номера по-голям.

— Моля те, погрижи се за багажа на господин Перели, Уик.

— Да, г'спожо.

Клер се изкачи по стъпалата, прекоси осеяната с колони тераса и влезе във входното антре.

При вида на познатата обстановка я обзе гордост. Срамът и тъгата я напуснаха. Голяма работа, че бе изнасилила един мъж! Държеше се прекалено провинциално. Жените от света на Лио го правеха непрекъснато.

С високо вдигната глава тя се обърна към него, за да види как реагира той на истинския ѝ дом.

Лио се оглеждаше мълчаливо. Когато погледите им се срещнаха, той ѝ се усмихна хладно и наведе глава едва забележимо.

Нима отново започваше да ѝ се надсмива?

Тя чу стъпки зад себе си и като се извърна, видя Бел, която идваше изправена, и като излязла от кутия с колосаната си бяла престилка.

— Здравсти, Бел.

— Добро утро, госпожо Фредерик — тя отмести поглед от Клер към „ньюйоркчанина“.

Лио я дари със своята очарователна усмивка:

— Добро утро.

Очите на Бел блеснаха приятелски:

— Добро утро, сър.

Клер си отдъхна. Очевидно Лио бе издържал изпитанието. Когато Бел не харесаше някого, тя можеше да бъде много неприятна.

— Искам да се освежа, Бел — заяви Клер. — Ще можем ли да ядем към десет и половина?

— Да, госпожо Фредерик.

— Ще ми донесете ли един чай? Кафе, Лио?

— С удоволствие.

— Кафе за господин Перели. Така, а сега ще ви покажа вашите стаи — Клер мина отпред. В коридора на първия етаж тя отвори една врата вдясно. Прекоси стаята, за да се увери, че в съседната баня

всичко е в ред. Арматурата блестеше от чистота и в малкия скрин бяха подредени последните хубави пешкири.

Когато се върна в спалнята, Лио се оглеждаше в огромното помещение. На лицето му имаше израз на слисване.

Клер се усмихна едва забележимо. Най-после! Тази стая бе господарската спални и тя се радваше, че Бел бе подредила нея за госта. Стивън и тя предпочитаха едно по-малко, по-уютно помещение.

Стаята бе мебелирана от нейния пралядо, генерал в Гражданската война. Голяма част от помещението се заемаше от легло с балдахин. На едната стена имаше внушителен гардероб, а до гигантското легло — обкован с месинг скрин. Облеченият с бледожълта дамска диван и креслата пред камината приличаха на огромни нарциси върху тревистозеления килим. Каdifените завеси бяха някога златисти, но с течение на времето бяха избелели до бледожълто.

— Надявам се, че ще се чувстваш добре тук — каза Клер.

— Как са пренесли тези огромни мебели в това помещение?

— Може би къщата е била построена около мебелите. Ще се видим на масата — тя побърза да излезе.

Когато влезе в собствената си стая, през две врати оттук, от другата страна на коридора, Клер рязко се спря. Спомни си какво бе помислила, преди да тръгне за хижата, а именно, че когато се завърне може би ще гледа на това помещение с други очи. Ясновидка ли беше?

Тя се съблече и изкъпа. Все пак цивилизацията беше хубаво нещо. Изми косата и изтърка тялото си. Да можеше да измие и чувствата си към Лио! Просто няма да мисля повече за тази нощ — реши тя. — В края на краищата не съм вече девица, а зряла жена, която е била омъжена. Държах се глупаво. Е, и какво от това? На кого не се е случвало понякога? Аз съм само една от многото, които са се хвърляли на врата на Лио Перели. Вероятно той отдавна е забравил „инцидента“.

След банята Клер облече халата си от кафяво каdifе и изсуши косата си. Когато влезе в спалнята, Бел тъкмо прибираще бельото.

— Страхотен мъж! — каза тя. — Него може да го задържи само някоя страхотна жена — с тези думи тя излезе от стаята.

Клер я изпрати с намръщен поглед. Какво означаваше това? Нима беше казала, че иска да задържи този мъж?

Клер изпили ноктите си и им нанесе безцветен лак. По-ярък би насочил вниманието върху захабените ѝ от работа ръце — работили заради *него*!

После порови в големия гардероб за подходяща дреха. За да засили самоувереността си, имаше нужда от нещо, което прави силно впечатление.

Спря се върху тясна червена рокля, която изтъкваше стройната ѝ талия.

Застана пред голямото огледало. Лио можеше да гледа презрително простата жена от планините с разрошени коси, пуловер и джинси. Но не и елегантната аристократична дама в красива рокля. За да допълни картината, тя си сложи наниз перли, подарени ѝ някога от Стивън.

Така. Когато тази жена се покажеше, всеки щеше да помисли, че в жилите ѝ тече синя кръв. Клер напусна стаята и слезе по стълбата. Мина край портретите на прадедите си, изпълнена с достойнство.

Долу тя влезе в трапезарията, за да проследи дали всичко е наред. Беше готово. Бе наредила да извадят скъпите стари прибори от времето на дядо ѝ. В средата на махагоновата маса между сребърни свещници бе поставена сребърна ваза с рози.

Когато чу гласове в коридора, стомахът ѝ се сви. По гърба ѝ пролазиха тръпки. Трябваше да се съвземе! По дяволите, не биваше да полудява, щом чуе Лио...

Тя излезе в коридора с усмивка на уста.

Мерили и двамата Перели стояха на стълбата. Погледът на Клер се спря само за миг на Лио. Но и това бе достатъчно, за да види, че той изглежда превъзходно в тъмното си сако, светла риза и очевидно шити по поръчка панталони.

— Хелоу — каза тя бодро.

Лио я изгледа от главата до петите.

— Изглеждаш очарователно — каза ѝ най-после усмихнато.

— Не сме ли всички такива? — отвърна Клер небрежно. Тя се усмихна на Дариъс и Мерили, той с кафяв панталон и зелена риза с къси ръкави, тя с бледорозова блузка и подходяща пола.

— Ще вземем ли аперитив? — Клер ги поведе към стаята до трапезарията.

— Мерили и Дариъс, ще се погрижите ли, моля, за напитките? Аз ще взема едно шери. Лио, креслото до камината е много удобно — тя седна срещу него.

— Какво ще пиеш, татко?

— И на мен шери, моля.

Дариъс донесе чашите от най-фин венециански кристал и след това седна заедно с Мерили на златистия диван стил „ампир“. Клер потисна усмивката си, когато видя, че Мерили разпери широката си пола върху кърпките на дамаската.

— Не е ли фантастична къщата, татко? — попита Дариъс въодушевено. — Почакай да видиш музикалния салон. Истинска прелест!

— Убеден съм, че е така — погледът на Лио бавно мина от огледалото в стил „ампир“ със златна рамка по кристалните полилеи, гипсовия таван и персийския килим на пода.

Клер се смути. С очите си бе видяла, че той самият обичаше да се обгражда с красиви вещи. Защо тогава, докато се оглеждаше, изражението му бе толкова мрачно, почти гневно?

На вратата се появи Бел.

— Яденето е сервирано, госпожо Фредерик.

Клер стана с облекчение:

— Ще вървим ли? Вземете си чашите, ако обичате.

В трапезарията тя посочи на Лио място от дясната си страна. Там поне щеше да седи толкова далеч от нея, че нямаше да може да си сложи ръката на коляното ѝ, дори да искаше.

Между нея и Лио, в сребърна купа с лед, на масата бе поставена бутилка бяло вино, увита в безупречна бяла ленена кърпа. Първото ястие, авокадо с раци с фин сос, приготвено от Бел, вече ги очакваше.

Когато Клер показана Лио бутилката „Карбонийо“, той повдигна вежди. Тя му наля малко вино. Той понаклони чашата, помириса и опита.

— Отлично — каза след това.

Клер повдигна рамене.

— Виното наистина не е лошо. Радвам се, че ти харесва, Лио —
тя му се усмихна високомерно. Нямаше да посмее пак да я нарече
„селяндурка“.

Преди следващото ястие, съомга, аспержи с холандски сос и
току-що опечени, още топли питки, Бел поднесе на Лио следващото
вино. Този път неговото смайване бе още по-очевидно — виното бе
„Батар Монтрарше“.

Клер се усмихна доволно. Тя бе обрала винарската изба и взела
последните добри вина за това ядене и за вечерята. Но — заради
изражението на Лио — не съжаляваше.

По време на храненето бърбеше като всяка добра домакиня,
разпитваше Лио за предстоящото му турне, с интерес слушаше някои
анекдоти от музикалния свят и се смееше на веселите забележки на
Дариъс.

Външно всичко между четиримата изглеждаше в ред, но Клер
явно усещаше скритото напрежение. Тя бе очаквала, че Лио ще се
почувствува като у дома си в обичайната за него луксозна атмосфера.
Но изглежда, че беше тъкмо обратното.

Загуби апетита си. Какво бе станало с него? Не му ли бяха
достатъчни хубавото ядене, отбраното вино и очарователната
домакиня?

Очевидно не. Той бе загубил всякакъв интерес към нея. Ловът му
бе доставил удоволствие, плячката — по-малко, макар че му бе
сервирана на сребърна табла. Вече изпитваше само скука и вероятно
трескаво копнееше за момента на отпътуването си.

След десерта й кафето съдържанието на разговорите изглежда
изведнъж се изчерпи. Клер нервно барабанеше с пръсти по масата и
трескаво обмисляше какво да предложи за следобеда. Не знаеше колко
дълго още ще може да носи маската на съвършена домакиня.

Проблемът й бе просто иззет от ръцете.

Задната врата ненадейно шумно се отвори и Арни, един от
ратаите в обора, се втурна вътре:

— Госпожо Фредерик, Фердинанд пак влезе в зеленчуковата
градина.

Клер забрави, че не е с обичайните си джинси и ботуши. Тя се
втурна презглава по коридора и изскочи навън.

По необясними причини огромният бик обичаше най-много от всичко репички и щом му се удадеше случай се втурваше в зеленчуковата градина. Ако не го изгонеше, щеше да опустоши градината.

Затича се по пътеката, която водеше надолу към зеленчуковата градина. Едва когато се препъна в някакъв камък ѝ дойде на ум, че не е облечена много подходящо за целта. Но беше късно за връщане.

Децата на нейните служители се бяха покатерили върху оградата и възбудено викаха. Най-голямото от тях бе влязло в градината и с помощта на майчината си престилка се опитваше да примами Фердинанд към изхода, докато овчарското му куче възбудено скачаше наоколо и джавкаше. Фердинанд, тежкия петстотин килограма разгневен бик, пръхтеше с наведена глава и очите му хвърляха искри.

Клер се затича по-бързо по пътеката:

— Недей, Джейкъб! — извика тя. — Махни се и прибери кучето!

Твърде късно. Раздразнен от кучето и престилката, бикът премина към атака. Децата се разпищяха, а Джейкъб затича към оградата колкото го държаха краката.

Клер бе стигнала до вратата. За нещастие градината тъкмо бе обилно полята. Високият ток на едната ѝ обувка потъна дълбоко в размекнатата почва и остана вътре, така че тя се просна по цялата си дължина.

— Спри, Фердинанд! — извика тя, докато се мъчеше да събере отново силите си.

Щом чу гласа ѝ, бикът се спря.

— Извикай кучето си, Джейкъб! Ела, Фердинанд!

Бикът извърна глава към Клер, но не се помръдна. Тя закуцука към него и постави ръка на муцуната му.

— Засрами се! Ела!

Ненадейно, кротък като агне, Фердинанд се остави Клер да го хване за халката, да го изведе от зеленчуковата градина и да го прибере в оградено за него пасище. Тя напомни на децата да внимават занапред повече, после огледа причинените щети: на мястото, откъдето бикът бе проникнал в градината, оградата бе повалена, лехата с репичките приличаше на бойно поле, салатата бе стъпкана, а и някои корени домати бяха в плачевно състояние. Що се отнася до нея самата

— бримки и по двата чорапа, лицето и роклята страшно изцапани. Тя направи гримаса.

— Мамо?

Клер се извърна и видя Мерили, Дариъс и Лио само на няколко метра. Зад тях стоеше угрижената Бел.

Лио бе сложил ръце на кръста, очите му блестяха насмешливо, той леко се хилеше. Дариъс също с мъка удържаше смеха си.

От смущение Клер стана тъмночервена. Защо Мерили не се бе погрижила никой да не напуска къщата?

— Всичко наред ли е, мамо?

— Отлично — изсъска Клер.

— Моите поздравления, госпожо Фредерик — рече Дариъс. — Не се ли страхувахте?

— Не — отвърна тя кратко.

— Фердинанд беше болно теле и мама го отгледа с биберон — обясни Мерили. — По-рано ходеше след нея като куче. Но и сега тя може да прави с него каквото си иска.

— Но все пак днес той е от доста голям калибър — каза Дариъс.

Смутена и същевременно яростна, че Лио я бе видял в такова състояние, Клер каза, отпредила поглед към него:

— Свикнала съм с големите калибри!

После кимна с упорито издадена брадичка покрай групата и се запъти колкото можа по-достойно към къщата.

Свършено бе с опита ѝ да си играе на фина дама! Истинската дама не тича облечена с най-хубавите си дрехи подир някой бик, като че ли тренира за олимпиада. Но тя си беше тя. Ако Лио иска някоя нежна женичка, която пребледнява, щом някой ѝ каже „бау“, да си я потърси другаде.

Тези размисли бяха бездруго излишни. Лио не се бе постарал да скрие през целия ден, че желае да си замине. Добре де! И на нея самата отдавна ѝ бе писнало да гледа и него, и непрекъснатото му доволно хилене. Копнееше за спокойния си, уравновесен живот. Може би дори щеше да се омъжи за Бойд.

Клер води този яростен монолог със себе си, докато бързаше към къщата. В стаята си тя се съблече, хвърли обувките с високи токове в ъгъла, скъсаните чорапи в кошчето за хартиени отпадъци и роклята си в коша за пране. Скри пръстените и перлите в кутийката за бижута.

После взе един душ. Какъв провал! Беше вярвала, че поне в тази къща ще може да направи впечатление на Лио, но намерението ѝ бе напълно пропаднало.

След като се избърса, Клер си сложи ленени панталони с цвят на праскова и подходяща карирана блуза. Сега вече ѝ беше все едно как е облечена. Белите ѝ плоски обувки би трябвало да се почистят основно, но тя ги нахлузи така както бяха.

Когато излезе в коридора, чу отгоре музика. Поколеба се за миг, после слезе надолу по стълбите. Засега не ѝ се искаше да се присъединява към другите.

Докато беше още на стълбата, входната врата се отвори и вътре влезе Лио. Той ѝ хвърли бегъл поглед и се усмихна.

— Мислех, че си в музикалния салон — при вида му Клер отново се почувствува нервна.

— Ходих на разходка. Имаш хубав имот.

— Това беше някога — отвърна тя едва. Защо да му разказва надълго? — Днес вече не можем истински да го поддържаме.

Той повдигна вежди:

— Мислех, че Мерили е богата наследница.

— Това си е нейна работа — възрази хладно Клер. — Тя не е длъжна да влага парите си във фермата.

Лио очевидно не искаше да продължи темата:

— Да идем ли при децата? — попита той вместо това.

Клер кимна, извърна се и мълчаливо тръгна пред него по стъпалата.

— Семейни портрети ли са това?

— Да.

За да не е принудена да разговаря с него, Клер забърза нагоре по стълбата, сякаш по петите ѝ бе бясно куче.

Тя отвори голямата двойна врата към музикалния салон и направи път на Лио да влезе. После се огледа.

От трите страни на огромната зала имаше високи прозорци. На четвъртата стена се намираше богато украсена камина. От гипсовия таван висяха два огромни полилея, в които по-рано са горели свещи.

Тъй като тук вече не се правеха балове, Клер бе преустроила залата в музикален салон. По стените висяха стари музикални инструменти, а голяма сбирка от грамофонни плочи и магнетофонни

ленти изпълваше цяла редица долапи и рафтове помежду и под прозорците чак до камината.

В средата на салона се намираха един роял и стар клавесин. Дариъс и Мерили се облягаха на клавесина и проучваха някакви ноти. Когато Клер и Лио влязоха, те вдигнаха глави:

— Хей! — каза Дариъс. — Не е ли фантастично тук, татко?

Лио кимна. Той обходи помещението, спря се пред сбирката с грамофонни плочи и започна да разглежда обвивките им.

— И нито един запис от великия Перели? — попита той с престолено негодувание.

— Съжалявам — отвърна Клер. Тя хвърли предупредителен поглед към Мерили. Естествено, имаше всичките му плочи, но ги беше скрила в един шкаф. Защо трябваше да гъделичка още повече суетата му?

Лио продължи и се спря заинтересуван пред окачен на стената инструмент. Дариъс отиде при баща си:

— Това е старо, ръчно направено банджо.

— Фантастично — рече Лио. — На колко години е?

— Вероятно от средата на миналото столетие — каза Клер.

Вниманието му бе привлечено от друго банджо с богати инкрустации.

— Прекрасно!

— Изработено е от човек, който живее на около петдесет мили оттук.

— Мама има магнетофонен запис от него. Той свири чудесно на своите инструменти. Лентата трябва да е тук някъде... — Мерили се запъти към един от долапите.

„Не“-то на Клер дойде твърде късно. Мерили вече бе отворила вратичката на долапа. Ликът на Лио Перели просия срещу тях от обвивката на една грамофонна плоча.

Мерили се изчерви. На Клер ѝ идеше да се продъни в земята.

Живият, реалният Лио хвърли развеселен поглед на Клер. Той пристъпи до долапа и прелисти албумите.

— Така, така — измърмори той. — Както виждам, притежавате пълна колекция от моите работи.

— Трябва да съм ги прибрала и забравила — отвърна тя упорито. Толкова бързо нямаше да се признае за бита. Какво още можеше да се

провали? Изглежда всичко се бе обърнало срещу нея.

Дариъс ѝ се притече на помощ:

— Татко, искаш ли да чуеш как звучи клавесинът? Страшен е. Много добре е настроен.

Той сложи ръце на клавишите, размисли за момент, седна и хвърли влюбен поглед към Мерили. После започна да свири. Лио стоеше със скръстени на гърдите ръце до един от прозорците и гледаше навън.

Клер тихо седна на едно от креслата. За пръв път слушаше Дариъс да свири. Доколкото можеше да прецени, той свиреше блестящо. Мерили го гледаше изпълнена с гордост, дори Лио се бе извърнал.

Когато Дариъс свърши, Клер и Мерили изръкопляскаха.

— Как го намираш, татко? — поиска да узнае Дариъс.

— Технически приемливо...

Клер хвърли сърдит поглед към Лио. Сетне се обърна към Дариъс:

— Отлично беше. От кого е тази музика?

— От Скот Джоуплин, бащата на рагтайма — обясни Дариъс. — Аз го обичам. Но любимият ми композитор е Джордж Гершуин. Бих искал да композирам като него...

— За това ще поговорим по-късно — прекъсна го Лио.

Дариъс стана, Мерили го улови за ръката. Двамата застанаха пред Лио.

Клер усети бучка в гърлото си.

— Татко, моето желание е...

— Казах, че за това ще говорим по-късно! — Лио им обърна гръб и отново отиде до прозореца.

Дариъс поиска да каже нещо, но Мерили го повлече след себе си вън от стаята.

„Беднота момче — помисли си Клер. — Какъв твърдоглав баща има!“ Може би ще може да направи нещо за младежа. И без това търсеше повод за скарване.

— Голям човек си, а прекалено ограничена мисъл имаш.

Лио се извърна.

— Какво значи това?

— Дори не смяташ за необходимо да изслушаш сина си. Трябва ли той да живее така, както ти смяташ за правилно? Нашите деца имат право да живеят собствения си живот.

— Не се меси в моите работи. Всичко това не те засяга.

— Тъй като дъщеря ми е замесена в живота на сина ти, това много ме засяга.

— Тогава най-доброто решение ще бъде да държиш дъщеря си далеч от сина ми — вените по челото му бяха изпъкнали.

— Аз не давам предписания на дъщеря си. Тя е достатъчно голяма сама да взема решения. Не се опитвам да я тласна към нещастие.

— Нима аз се опитвам да направя това с Дариъс?

— Да — всички мъки и болки от последните дни се надигнаха у нея и Клер даде простор на чувствата си. — Ти мислиш само за себе си и за това колко жени да прилъжеш и да свалиш...

— Ако съм свалил теб, то е било, защото ти го поиска!

— Сигурно! — изфуча Клер. — Извърташ всичко така, че ти да останеш невинен като агънце.

Лицето на Лио бе тъмночервено, очите му — кафява лава, гласът — заплашителен.

— Що се отнася до „прилъгването“, тъкмо това направи ти с мен. Примами ме в една полусрутена хижа, подигра се с мен, наложи ме с лук, храни ме с корени, сложи ме да спя върху кочани царевица и насмалко да ме оставиш да бъда и смазан от дървета.

— Нали искаше да опознаеш „простия живот“ — иронизира го Клер. — Но не издържаш вън от своята пръскаща се от лукс градска къща, където хората се хвърлят в краката ти, за да можеш да стъпваш по тях! — тя трепереше от ярост. Искаше да засегне Лио колкото е възможно по-дълбоко. — Отдалече ти си действително блестяща, ослепителна личност, но всъщност си само една светулка: когато човек се доближа до теб, не може да става и дума за огън и светлина.

— Мамо!

Двамата се извърнаха рязко към Мерили, застанала на вратата.

— Чувате се в цялата къща. Какво е станало?

Клер пое дълбоко въздух:

— Нищо, малко по-разгорещен разговор. Смятам, че той приключи.

— Имаш право, мадам — каза Лио с рязък глас. — Всичко бе казано. Приключихме един с друг — той оправи косата си с ръка. — Мерили, кажи, моля те, на Дариъс да опакова нещата ни. Заминаваме веднага — хвърли яростен поглед на Клер и добави: — Искан ми се час по-скоро да се намеря в моята пръскаща се от лукс градска къща.

— Но следващият влак потегля едва утре — каза Мерили смутено.

— Няма ли летище?

— Има — тя хвърли въпросителен поглед към майка си.

— Обади се на МакЛийнс и поръчай чартърен полет на господин Перели за Чарлстън — каза Клер с леден тон.

Мерили ги възнагради с враждебен поглед и излезе. Лио я последва.

Клер въздъхна. Това значи било страшното. Тя беше изплюла цялата отрова, която ѝ се бе насъбрала през последните дни. Сега се почувствува по-добре.

Но защо се чувствуваше същевременно изтощена и нещастна? Тя слезе долу и намери Мерили и Дариъс във входното антре.

— Мамо, трябваше ли да се караш с Лио? — попита Мерили с упрек. — Дариъс тъкмо бе направил важна стъпка напред и ти...

— По-полека, Мерили. Положително не е виновна само майка ти. И татко бе разярен. А той може да накара всекиго да кипне.

— Благодаря, Дариъс — Клер успя да му се усмихне вяло. — Съжалявам, че вече си отиваш. Но ти обясни на баща си какви планове имаш. Дръж на тях. Не се оставяй да те превият.

— Не се страхувайте! — отвърна Дариъс. — Само че щеше да бъде хубаво, ако имах подкрепа — добави той и хвърли поглед към Мерили.

— Следващата седмица ще дойда — обеща Мерили. Тя се усмихна и го хвана за ръката: — Гордея се с теб.

Дариъс прегърна Мерили и я притисна до себе си. Клер почувствува, че не ще може да понесе по-дълго гледката на младото щастие.

— Ще успееш, Дариъс — каза тя. После отиде в кухнята, за да съобщи на Бел, че гостите няма да останат за вечеря.

Една седмица след прибързаното заминаване на двамата Перели и Мерили замина обратно за Ню Йорк, а Клер остана сама. Тя, която винаги се бе справяла, сега неочаквано изпадна в емоционалното състояние на петнайсетгодишно момиче: ту желаете никога да не бе канила Лио, ту копнееше отново да лежи в обятията му.

Утешаваше се, че това са само глупави мечти. Щеше да се съвземе отново от само себе си.

Крачеше неспокойно из къщата и дълго яздеше. Нарезданията, които даваше днес, на следващия ден отменяше. „Правите ни всички на луди, госпожо Фредерик“ оплака се Бел най-сетне, на което Клер намусено стисна устни.

Каквото и да вършеше, неотклонно си мислеше за Лио. Замечтано си спомняше усмивката му, целувките му...

Ден след ден разчиташе, че ще получи едно „благодаря“ от него. Макар че се бяха разделили скарани, възпитанието изискваше да благодари на домакинята. Ако писмото му беше приятелско, щеше да отговори. Може би така контактът щеше да се запази. О, защо трябваше да гони Лио от къщата си? Тя, с нейния проклет темперамент!

Клер с изненада съзна, че Стивън никога не ѝ бе липсвал така, както този мъж, когото бе познавала само няколко дни. Но какви дни! И при кавгите, и при нежностите — никога не се бе чувствала така изпълнена с живот.

Най-после получи писмо от Мерили, което прочете бегло, докато откри името на Лио.

„Още не съм срещала Лио. Той се готви за започващото идващия месец световно турне. Дариъс се изнесе от дома им и нае апартамент. Вечер свири в едно

кафене. Освен това работи усърдно над един модерен концерт. Много се гордея с него...”

И така, Дариъс бе направил решителна крачка към своята независимост и младите хора бяха добре. Клер си отдъхна. Но трябваше да си признае, че се радва на това, че двамата млади оставаха заедно. Главно, защото Дариъс бе връзката ѝ с Лио.

Най-после, 14 дни след заминаването на Лио, пристигна писмо от него самия. Клер разкъса с треперещи ръце илика. Писмото бе написано на машина. Тя зачете с нарастващо разочарование и зараждаща се ярост:

„Скъпа госпожо Фредерик, господин Перели би желал да ви изрази своята благодарност за интересното посещение у вас. Той се надява, че в близко бъдеще ще може да ви се реваншира по подходящ начин.

С почитание, Джон Фолт, секретар на Лио Перели“

Клер гневно смачка писмото. Диктувано! Написано на машина! Не бе проявил дори възпитание да го напише сам! А и тези намеци: „да се реваншира по подходящ начин“! Тя смачка хартията и я хвърли в ъгъла. До края на деня беше в по-лошо настроение от когато и да било.

На всичкото отгоре следващия ден във вестника се появи снимка на Лио с някаква италианска красавица. Болна от ревност, Клер пристъпи до огледалото и се погледна. Изглеждаше отвратително.

„Признай си най-после, че си напълно свършена — каза си тя. — От удоволствието, което изпитваше да си играеш с огъня, се породил страстна любов.“ Ето какво бе станало, задето се бе намесила в живота на Мерили. Обичаше един мъж, който можеше да избира между най-красивите ясени в света, на които тя ни най-малко не можеше да съперничи.

Клер се опитваше да прогони от сърцето си тази любов. „Лио е влюбен в себе си, леденостуден донжуан“ — казваше си. Дойде тук с единственото намерение да я нареди в колекцията си от любовници. Бе

успял. Истинската любов обаче се нуждаеше от нежност и взаимно внимание; думи, които липсваха в речника на Лио.

Искаше ѝ се да разбира по-добре мъжете. Изглеждаше, че на Лио все пак му достави удоволствие да спи с нея. Не беше ли и за него онова, което двамата бяха преживели, нещо особено? Как можа тогава просто да си отиде и да се хвърли в обятията на друга?

Въпреки всички лоши качества, които му приписваше, болката в душата ѝ не отстъпваше. Колко прекрасно щеше да бъде, ако на любовта ѝ бе отговорено с любов! Ако съществуваше и най-слабият проблисък на надежда, би седнала в следващия самолет за Ню Йорк. Но ако Лио е мислил само за удоволствието си, щеше да се върне обратно с нови рани.

Мерили и Дариъс дойдоха за Деня на благодарността. Мерили бе шокирана, когато видя колко килограма бе загубила майка ѝ и в какво нервно състояние се намираше. Тя успя да убеди Клер да отиде за известно време при нея в Ню Йорк.

— Съжалявам, в момента, не мога да си го позволя. Не се тревожи за мен. Добре съм.

— Какво прави Бойд?

— Той се жени следващата седмица за една учителка от колежа.

— О!

— Никога не съм била истински влюбена в него, Мерили — каза Клер весело.

След като младите си заминаха, подчинявайки се на необходимостта да се занимава с нещо, Клер се залови да прочисти из основи библиотеката си. Тя откри книги, които от памтивека никой не бе вземал в ръка. Тези, които ѝ се сториха особено ценни, отдели настрана.

Няколко дни по-късно държеше в ръката си чек за значителна сума, дадена ѝ от един антиквар за някои първи издания, сред които собственоръчно подписан от Марк Твен екземпляр на „Хъкълбери Фин“. Парите щяха да стигнат за нов покрив, нова ограда... просто за всичко, което по спешност трябваше да бъде направено.

Но стана така, че трябваше да бъдат употребени за друго.

В началото на декември Мерили ѝ се обади по телефона:

— Мамо, Лио е в Сан Франциско и ти също трябва да дойдеш. Дариъс е вече там, а аз ще замина...

— Бавно, Мерили. Не разбирам нито дума.

— Извинявай. Толкова съм възбудена от радост. Дариъс изпрати композицията си на Лио. Лио се обади и покани Дариъс да я свири, когато следващата седмица той ще дирижира симфоничния оркестър. Сан Франциско е последният пункт от турнето му. Дариъс е вече там. Аз трябва да го последвам, и ти ще дойдеш с мен!

Клер се поколеба само за миг. Ако пропуснеше тази възможност, винаги щеше да я преследва мисълта: „Какво щеше да стане, ако...“ Тя трябваше да приключи „аферата Перели“ гордо и с високо вдигната глава.

Животът се пробуди в нея. Веднага се обади на летището и си поръча чартърен полет за Чарлстън и оттам за Ню Йорк. Беше ѝ все едно, че щяха да отидат почти всички пари, които бе получила от продажбата на книгите. По дяволите покрива, имаше по-важни неща!

Всъщност Клер не беше градски човек. Но коледно украсеният град Сан Франциско я накара да промени мнението си за безличната студенина на големите градове. Рибарският пристан, паркът при Голдън Гейт, Чайнатаун... Колко красиво и уютно беше всичко. Да можеше, би останала цял месец тук! Никога досега не се бе чувствала така добре в голям град. А може би се дължеше на това, че в мислите ѝ постоянно се въртеше една и съща плоча: „Лио е тук. Скоро ще го видиш пак.“

Дариъс бе взел Клер и Мерили от летището с лимузината на баща си и ги бе докарал в апартамента им в един прекрасен хотел на Ноб Хил. Купа с плодове и букет рози с визитната картичка на Лио бяха всичко, което засега загатваше за него.

Клер бе наясно. През последните месеци тя бе отслабнала толкова много, че роклите ѝ висяха на нея като чувал. Тя искаше да се изложи на критичния поглед на Лио едва след като посети някой козметичен салон и си накупи някои неща.

А какви прекрасни неща за купуване имаше в този град!

Безумните покупки не предизвикаха у нея никакви угризения, че е похарчила до последния цент парите, предназначени за нов покрив, за ограда и всичко останало. Не се поколеба и когато видя една рокля мечта. Щеше да я облече за концерта на Дариъс и приема след него. Това беше стръвта, с която щеше да привлече Лио.

Тя си ангажира час за събота късно следобед в един от най-добрите козметични салони на града и нетърпеливо започна да брои часовете, които ѝ оставаха дотогава. Фризьорката и козметичката направиха истински чудеса с косите и лицето ѝ. Клер се върна в хотела и с треперещи от вълнение ръце се облече за голямата вечер. После с широко отворени очи се загледа в непознатото същество, което я гледаше от огледалото.

В салона бяха обуздали опърничавата ѝ грива ѝ я бяха вдигнали във висока елегантна прическа. Със сини и виолетови сенки и туш бяха превърнали очите ѝ в блестящи, тайнствени езера. Светла пудра отчасти прикриваше слънчевия ѝ загар. На скулите ѝ имаше малко руж, а на устните ѝ — ярко червило, което още повече изтъкваше синевата на очите ѝ.

Тя отвори ковчежето с бижута и взе оттам кристалното колие с подходящи обеци и гривна, които бе наследила от майка си. Сложи ги и отново се огледа.

Прекрасната вечерна рокля се състоеше от черна, дълга до прасците пола, която плътно се увиваше около стройните ѝ бедра, а високата цепка от едната страна позволяваше да се виждат добре оформените ѝ крака. Корсажът бе изработен от черни пайети. Дълбокото деколте примамяваше погледа към гънката на гърдите ѝ. Блестящото колие се очертаваше ясно на загорялата ѝ от слънцето кожа.

Доволна от себе си, Клер леко положи малко от новия греховно скъп парфюм зад ушите и между гърдите си, тази жена нямаше вид на някой, който прескача огради и пада презглава в калта, помисли си Клер. Лио щеше да облещи очи. Той, с неговите принцеси, артистки и хайлайфни дами!

На вратата се почука и влезе Мерили.

— Мамо, изглеждаш фантастично! — извика тя с възторг.

— Благодаря, Мерили. Впрочем, ти също.

Мерили бе облечена с широка, къса, кафява пола и бяла блузка с рюшчета.

— Просто не мога да повярвам, че това си ти! — Мерили обикаляше удивена около майка си. — Лио ще има да се чуди!

Усмихната, Клер взе черната си вечерна чанта и бялата кожена наметка.

Докато минаваха през хола на хотела, Клер с удоволствие съзна, че я проследиха заинтересувани погледи и шепот. Черната лимузина чакаше пред входа. Клер се качи с грацията на херцогиня. Вътре майка и дъщеря размениха заговорнически погледи.

— Бих могла да свикна с всичко това — каза Мерили.

— И аз — с тих смях двете си стиснаха ръцете. Във фоайето на концертната зала Мерили внезапно се огледа боязливо:

— Мамо, толкова ме е страх. Всички тези хора ще съдят Дариъс още по-строго, защото е син на Лио. Дали ще им хареса концертът?

— Положително, мила — отвърна Клер. — Лио е твърде голям професионалист, за да приеме в програмата нещо, което не би отговаряло на високите му изисквания за качество. Не би направил изключение за сина си. Не се тревожи, Дариъс непременно ще успее.

Клер имаше право. След като оркестърът в първата част на концерта под диригентството на Лио изпълни творби от Дмитрий Шостакович, Арон Копланд и Чарлс Айвис, в програмата след паузата бе включена композицията на Дариъс. Самият той щеше да седи на рояла и да свири.

Когато след концерта Дариъс се поклони, за миг се възцари мълчание. После избухнаха бурни аплодисменти. Мерили скочи с обляно от сълзи лице и извика: „Браво!“ Клер също стана, на свой ред дълбоко развълнувана. Други последваха примера ѝ и прави продължиха да аплодират Дариъс и Лио.

Мерили веднага избърза в гардеробната на артистите, а Клер потърси най-напред тоалетната, за да провери грима си и да начерви отново устните си. Нали искаше да изглежда безупречно, когато застане срещу Лио.

Глъчка зад сцената я привлече към едно помещение, в което гъмжеше от смокинги и кожи. Дълбокият глас на Лио се чуваше още отвън. В друго помещение се бе събрала по-малка група. Клер чу Мерили да се смее, значи и Дариъс бе там. Тя се поколеба за миг на вратата на Лио, после влезе в другото помещение. Имаше време да се види с него на приема.

Цял сияещ, Дариъс бе обгърнал с ръка Мерили.

— Госпожо Фредерик! Едва ви познах! Вече се питахме къде се криете!

Клер прегърна младия човек.

— Беше блестящ. Музиката ти много ми хареса.

— Благодаря. Удоволствие е да чуеш това. О, тук има един човек, е, когото бих искал да ви запозная — той кимна на висок блондин в смокинг, който приятелски се усмихна на Клер. — Това е Брад Кърт, домоуправителят на татко. Брад, това е Клер Фредерик, майката на Мерили.

— О, сега зная на кого дължи своя чар Мерили.

Клер му се усмихна:

— Какви са задачите на един домоуправител?

— Грижа се пътят на маестро то винаги да е осеян с цветя. Щом стана дума за това, трябва веднага да отида да видя дали всичко е готово за приема. Искате ли да дойдете с мен?

Клер се поколеба. Дариъс и Мерили отново се бяха задълбочили в разговор с други млади хора, значи най-добре бе да приеме предложението на Брад.

— С удоволствие — каза тя и му се усмихна.

Приемът беше в една зала на хотела „Сейнт Франсис“ на Юниън скуеър. На подиума бе настанен оркестърът, келнери с червени фракове чакаха зад бара. На голяма маса бе сервиран разкошно украсен студен бюфет.

Залата бавно се пълнеше с гости. Само звездите на тази вечер ги караха още да чакат. За да се пребори с нервността си, Клер вече бе изпила чаша шампанско, преди великият маестро най-послед да се появи, придружен от Дариъс и Мерили. Клер преглътна и бързо остави чашата си. Гостите поздравяваха и ръкопляскаха. Дариъс и Мерили бяха смутени и не знаеха на кого по-напред да стиснат ръка и кого да погледнат. Лио се справяше с този обичаен за него прием с усмивката на разглезен от успехите човек. Стискаше ръце, поздравяваше жени с целувка по бузата...

При вида на Лио сърцето на Клер неволно заби по-бързо. Сега ще ме види, каза си, ще дойде при мен. И няма да го пусна вече. Получих си урока. Сега съм вече друга жена, нежна и женствена.

Едва тогава тя позна жената, която стоеше до него и радостта ѝ се пръсна като сапунен мехур. Жената беше висока и необикновено расова. Черната ѝ коса стигаше почти до талията. С небрежно праметната през рамо визонена кожа тя вървеше самоуверено до Лио. Беше облечена в къса бяла пола, осеяна с пайети, която подчертаваше

дългите ѝ крака. Твърде късата горна част, замислена вероятно като жакет — но очевидно на шивача не му бе стигнал платът! — се държеше отпред на талията само от едно копче и разголваше по-голямата част от доста пищните ѝ гърди. Да не говорим какво би станало, ако жената се наведеше...

Клер бе близо до отчаянието. С това блестящо същество до себе си едва ли щяха да му останат очи за нея. Почувствува се внезапно отново като Пепеляшка. Търсейки опора, тя сложи ръка на рамото на Брад.

В този миг Лио погледна към тях. Кимна усмихнат на Брад. После погледът му падна на Клер. Тя се усмихна и той я удостои с учтиво кимване, което би направил от вежливост към всеки чужд човек.

Клер се почувствува страшно нещастна. „Всичко бе напразно“ — помисли си потисната, а после; „Трябва да се махна оттук“. Но преди да може да се помръдне от мястото си, погледът на Лио се върна върху нея и зашари по лицето и фигурата ѝ. Позна я и отвори широко очи от удивление.

„Благодаря ти, боже, помисли Клер. Той ме позна. Може би...“

Лио промърмори нещо на жената до себе си. После се приближи до Клер. Сърцето ѝ бе обзето от буйна радост. Дъхът ѝ секна. Беше се сбъднало: мечтата ѝ бе станала действителност. „О, Лио! Любими! Този път ще направим всичко другояче. Ще те следвам до края на света. Между нас няма да има вече лоша дума.“

Лио застана пред нея и я разгледа още веднъж от главата до петите. След това я хвана за ръката и я заведе до една ниша. Сега щеше да ѝ каже, че изглежда прекрасно, ще ѝ нашепне нежни думи, като...

— Какво означава този глупав карнавал и маската на клоун? — попита той рязко.

Клер го изгледа изумено. Имаше чувството, че подът ще се продъни под краката ѝ и тя ще падне в леденостудена вода.

— Моля? — заекна тя.

— Изглеждаш отвратително!

Защо беше толкова разгневен?

— Не е вярно!

— Вярно е!

Клер бе обзета от истинска ярост. Тя забрави добрите си намерения.

— Как си позволяваш да говориш с такъв тон? В края на краищата партньорката ти ходи наоколо почти гола.

— Това не ме засяга.

— Не можеш ли да говориш по-нормално? — гласът ѝ се повиши. — Само крещиш!

— Говори по-тихо! — изсъска ѝ Лио.

Клер се огледа и забеляза, че хората любопитно поглеждаха към тях. Нека си гледат! Беше ѝ все едно.

— Да танцуваме! — заповяда Лио. — Усмихвай се! — той я завъртя и кимна приятелски на някаква двойка: — Радвам се, че ви виждам.

Клер се усмихваше, но усмивката не стигаше до очите ѝ.

— Ако не ме пуснеш, ще те настъпя по хубавите обувки — изсъска тя.

Той се усмихна лъчезарно на друга двойка и прошепна на ухото ѝ:

— Колко е хубаво всъщност да чуя отново милия ти глас! Как ми липсваше твоето хокане!

Тя стисна зъби. Когато музиката спря, почувствува облекчение, но и разочарование. Освободи се енергично от Лио:

— Най-добре е сега да се върнеш при новата си любима, иначе тя ще те лиши от милостите си.

Лио смръщи чело и се огледа:

— Не я виждам.

— Може би тъкмо изпълнява стриптийза си в някое заведение!

— Ревнуваш ли? — попита Лио и отново се извърна към нея, като едва забележимо повдигна вежди. — Ако това ще те успокои, още не съм спал с нея.

Тя почувствува как кръвта се блъска в бузите ѝ и сви юмруци.

— Няма нужда да ме успокояваш, тъй като нямам никаква причина за вълнение. Не ме интересува кога и с кого спиш! И съвсем не съм ревнива!

Без да каже дума повече, Клер се обърна и си проправи път през тълпата. Сега болката започна да измества гнева.

Тя успя някак си да вземе такси и нареди да я откара в хотела.

В спалнята на апартамента им Клер съблече разкошните парцали и ги хвърли небрежно върху един стол. Мечтата бе свършила. Трябваше да предвиди, че ще стане така.

Тя навлече новия си общит с дантела пенъор — какво прахосничество! — и влезе в банята, за да махне грима си. Утре щеше да вземе първия самолет за у дома и веднъж завинаги да си избие Лио от главата! Ако трябваше, щеше да легне с всеки мъж от околността, за да успее да го забрави.

Върна се в луксозната спалня и пристъпи до прозореца. Потънала в мисли, тя се загледа навън. Мъгла обвиваше осветените небостъргачи. Беше се влюбила от пръв поглед в този град. Може би някога, след години, когато споменът избледнее, щеше да се върне отново тук.

Изведнъж ѝ се стори, че чува шум в съседното помещение.

— Мерили? — повика тя.

Междинната врата се отвори рязко и Лио се втурна вътре като ангел на отмъщението. Носеше през ръка бялата наметка на Клер. Захвърли я срещу нея.

Тя отстъпи, блъсна се в леглото, и без да иска седна. Задъха се:

— Какво... какво правиш тук?

Той застана пред нея с изместена папионка, разчорлена коса, блестящи от ярост очи, като готов за скок лъв.

— Защо си отиде?

— Може би трябваше да остана и да продължавам да слушам обиди? — изфуча Клер. — До гуша ми дойде да ме унижаваш!

— А какво да кажа за тебе? Оставяш ме пред всички като някое глупаво момче. Намираш ли, че е особено мило?

— Бях бясна — Клер стана и тръгна нервно нагоре-надолу из стаята. — Преди да се появиш, бях най-кротката жена в света — тя опря ръце на кръста. — Защо изобщо дойде във фермата?

— Ти ме предизвика. Аз вдигнах ръкавицата. Не можех да предположа колко дълбоко ще ми влезеш под кожата — Лио фучеше от ярост. — Мислиш ли, че ми прави удоволствие да имам на разположение най-съблазнителните жени на Европа и всеки път да виждам лицето ти пред себе си, когато искам да целуна някоя!

Клер се втрени в него смаяна. После поклати енергично глава:

— Не вярвам нито дума. Няма да се поддам още веднъж на чара ти. Върни се при своята натруфена кукличка и ме остави на мира.

Лио се обърна с гръб на стената. Ненадейно той се ухили широко:

— Точно това не може.

— Защо? — Клер го погледна, без да разбира.

— От кукли ми е дошло до гуша. Имам нужда от заядлива, вълнуваща, пълнокръвна жена като теб.

— Но на мен не ми е необходим такъв непоносим тип като теб!

— Дори за да ти коли пилетата?

Това беше толкова неочаквано, че като си спомни сцената Клер, без да иска избухна в смях. Тя бързо се извърна с гръб към него. По дяволите, непременно трябваше да остане гневна.

Трепна, когато непосредствено зад себе си чу гласа на Лио:

— Моля те, Клер, нека бъдем честни един към друг. Откакто те напуснах, вече нищо не е така, както беше. Не ти ли липсвах никак?

— Аз... не... ти дори не ми писа.

— Мислех, че ще мога да те забравя — устните му докоснаха врата ѝ.

Клер се извърна бързо:

— Недей! Не ме докосвай!

— Желая те, любима — Лио я погали по раменете.

— Не, не ти вярвам — тя избяга зад едно кресло. — Не! Не си махай папионката! — извика тя в паника. — Не събличай смокинга! Искam да си вървиш!

Лио небрежно остави папионката и смокинга си върху един стол.

— Кажи, че ме обичаш — помоли той с дрезгав глас и покри лицето ѝ с целувки, а ръцете му загалиха тялото ѝ, сякаш искаха да си го припомнят.

Клер се сгуши замаяна в него. Сърцето ѝ биеше лудо. Нищо не разбираше.

Устните на Лио се плъзнаха от врата към раменете и:

— Отговори ми. Кажи ми най-последно, че ме обичаш.

— Не... — това бе само шепот.

— О, любима, ужасно си вироглава! — изохка той. — Е, добре, тогава аз ще го кажа пръв. Клер, обичам те!

На Клер се стори, че чува внезапно хиляди камбани.

Сънуваше ли? Но тя усещаше мъжа, която я държеше, усещаше топлината му, аромата на одеколona му. Преживяваше всичко това в действителност!

— Ако ме лъжеш, ще ти изтръгна сърцето от тялото. Кълна ти се! — изрече тя със задавен глас.

— Няма да има повече игри. Обичам те, мила. Вярвай ми — Лио притисна устни до косата ѝ.

Той я обичаше! Колко прекрасно звучеше това! Стана ѝ едновременно горещо и студено. Но колко щеше да трае щастието ѝ?

— Не вярвам от мен да стане добра любовница.

— Любовница? Кой говори за такова нещо?

— Та за какво друго става дума?

— Искam съпруга. Ако те накарам теб, невъзможна жена, да ми признаеш любовта си.

Клер тихо простена. Забравена беше болката и скръбта. Сълзи изскочиха на очите ѝ.

— О, господи, не мога да ти опиша колко много те обичам!

Устните на Лио се сведоха безкрайно нежно към устните ѝ той я държеше здраво притисната до себе си и я увлече на леглото. Не преставаше да я целува, а ръцете му галеха тялото ѝ. Пръстите му предпазливо се плъзнаха под прозрачния плат на пеньоара ѝ, и когато докосна нежната кожа на гърдите ѝ, той затаи дъх.

— Има толкова неща в теб, които искам да науча... Но мисля, че за това има много време.

— Хммм — въздъхна Клер, като се сгуши по-плътнo до него. — И аз имам много въпроси... Зная, че дойде във фермата, за да се забавляваш. Кога промени намерението си?

— Спомняш ли си първата вечер на скалата?

— Никога няма да я забравя.

— Още при първата ни целувка почувствувах, че ти не си като другите жени, за които сексът е само убиване на времето. Ти реагира

така естествено и всеотдайно, че аз бях изненадан и... малко изплашен. Не исках да се влюбвам, а и не желяех да те нараня. Но бях на път да направя и двете. Тогава казах тази глупава фраза, че не обичам да се любя на студената земя.

— О, ти, чудовище! — Клер нежно го ухапа по ухото. — Ако знаеше колко разочарована бях. Мразех те.

Лио тихо се засмя:

— Накара ме ясно да го почувствувам. Може би трябваше да се примиря с това, но когато окончателно заминах, едва тогава осъзнах, че така повече не може. Имам нужда от теб и от любовта ти. И освен това... — той повдигна глава и погледна Клер нежно и същевременно насмешливо, — ... има още една сметка за уреждане: ти ме прелъсти веднъж, сега е мой ред да го направя!

— Признавам, че имаш право на отмъщение — отвърна Клер усмихната и посегна да разкопчае ризата му.

Лио задържа ръцете й:

— Тъкмо това не бива да правиш! Казах, че сега е мой ред! Кротувай, ако обичаш!

Той се надигна и съблече първо ризата си, после обувките си, чорапите и панталоните, докато накрая застана пред леглото гол. През цялото време не бе изпускал Клер от очи и когато не видя в очите й никакъв свян, а само страстно желание, пое дълбоко въздух.

Легна до нея, притегли я към себе си и я зацелува буйно и страстно. После милувките му станаха по-нежни. Внимателно смъкна пеньоара и пликчетата й и за Клер започна някакво прекрасно, сладко мъчение. Лио изглежда бе решил да изследва всеки сантиметър от тялото й. Непрекъснато намираще нови чувствителни места, които галеше, милваше и целуваше. Той обгърна гърдите й с ръце и докосна с пръсти зърната им, които отдавна бяха щръкнали. Устните му слязоха от врата й през гърдите до корема.

Мълнии сякаш пронизаха Клер, когато той сетне с нежен натиск разтвори бедрата й, и като започна да я гали там, събуди у нея такова желание, каквото тя никога не бе предполагала, че е възможно. О, господи, нямаше да издържи дълго!

Изглежда Лио точно знаеше какво става в нея. Той легна върху нея и заключи устата й с целувка. Когато я облада, двамата твърде бързо стигнаха до кулминацията. За много кратко време можах да се

наслаждат на прекрасните усещания, които ги пронизаха при сливането на телата им. Така стигнаха до върха на страстта и до сбъдването на всичките си копнежи. По-късно заспаха плътно прегърнати.

Клер се събуди на светло. Изпита необичайното чувство, че лежи в обятията на мъж. Но заедно със спомена се върна и неописуемото чувство на щастие. Когато се гушна в него, Лио сънено отвори очи.

— Внимание! — тя го щипна по върха на носа. — Не произнасяй по погрешка друго име!

Лио я притисна до себе си:

— Тогава ще кажа просто любима, окей? — той се прозина. — Колко е часът?

— Нямам представа. И ми е все едно.

Лио се засмя:

— След моя опит за прелъстяване сам бях така свършен, че веднага съм заспал.

— Точно така.

— О, Клер, обичам те.

— И аз те обичам.

Внезапно Лио стана и плесна Клер по гърба.

— Ставай! Ставай! Имаме да вършим много неща, ако искаме да се оженим колкото е възможно по-бързо. А ако остана тук още малко, отново ще се хвърля върху теб!

— Толкова лошо ли ще бъде? — Клер му се усмихна невинно.

— Не сега, мила. Когато следващия път легна с теб, не искам да бъда обезпокояван поне една седмица.

При тази мисъл на Клер й стана горещо. Тя бързо стана, за да вземе един студен душ.

Следващите три дни минаха като насън. Клер, Лио и двамата млади се върнаха в Западна Вирджиния, за да се приготвят за сватбата. Церемонията се състоя в музикалния салон с Мерили и Дариъс за свидетели. След приема Лио отведе Клер настрана:

— Време е да тръгваме.

— Но аз си мислех, че ще останем тук поне една седмица — каза тя объркана, — и едва тогава да летим за Ню Йорк и оттам за Франция.

Ъгълчетата на устните му трепнаха.

— Вярно е, мила. Но сега искам първо да си идеш в стаята и да си облечеш джинсите и ботушите. Аз ще те чакам на главния вход.

— Джинсите... Но къде всъщност искаш? Хижата! — Клер не вярваше на очите си.

— Да, мила, хижата — Лио остави пътната чанта и кошницата с провизиите вътре. — Заложих всичко на една карта, когато чух, че ще дойдеш в Сан Франциско. Изпратих тук дузина работници, за да сложат хижата в ред. За всеки случай... — той привлече Клер към себе си и я целуна.

Тя поклати глава и се освободи.

— Ти си невъзможен и доста влюбен в себе си, Лио. Никога ли не ти мина през ума, че бих могла да кажа и „не“?

— Не. Както ти самата каза, аз съм страшно самоуверен!

Клер тихо се засмя и се сгуши до него.

— Още не мога да осъзная щастieto си. Радвам се също, че поради нашата прибързана женитба децата засега отложиха собствените си планове. Хубаво би било, ако останат заедно, но те са още твърде млади за солидна връзка. Може би някой ден ще бъдат също толкова щастливи, колкото сме ние.

— Да, може би — отвърна Лио. — Но сега имаме да правим нещо по-хубаво, отколкото да ковим щастieto на децата си. Всеки се грижи първо за себе си.

— Какво имаш предвид? — Клер го погледна въпросително.

— Спомняш ли си заплахата, която произнесох неотдавна? Е, сега ще я изпълня. Имам намерение да легна с теб. И за всеки случай казах на всички във фермата, че ще застрелям всеки, който през следващата седмица се доближи на сто крачки от хижата!

— Не може да бъде... — Клер поклати недоверчиво глава.

— Но е така! И е толкова вярно, колкото това, което ще стане сега! — с тези думи той я взе на ръце и я занесе в една от спалните, където леглото бе току-що застлано.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.